

Cố Hữu

Contents

Cố Hữu	1
1. Chương 1: Gặp Gỡ	2
2. Chương 2: Kinh Mộng	4
3. Chương 3: Chiến Hỏa	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5: Bất Kiến	11
6. Chương 6: Trong Rừng	13
7. Chương 7: Làm Bạn Đời	14
8. Chương 8: Chuyển Cơ	16
9. Chương 9: Thất Bại	17
10. Chương 10: Khói Thuốc Súng	18
11. Chương 11: Hàm Chiến	20
12. Chương 12: Rung Chuyển	23
13. Chương 13: Mù Mịt	24
14. Chương 14: Hỗn Loạn	26
15. Chương 15: Xuân Sắc	31
16. Chương 16: Cổ Nhân	34
17. Chương 17: Áo Giác	36
18. Chương 18: Rõ Ràng	40
19. Chương 19: Bất An	42
20. Chương 20: Mỹ Sơ	45
21. Chương 21: Thành Sầu	48
22. Chương 22: Ngôn Đàm	50
23. Chương 23: Đã Từng	52
24. Chương 24: Ly Ca (bài Ca Ly Biệt)	53
25. Chương 25: Cứu Vãn	56
26. Chương 26: Chấp Nhất	59
27. Chương 27: Kết Cục	62
28. Chương 28: Phiên Ngoại 1: Tiết Tĩnh Chi – Triệu Gia	65
29. Chương 29: Phiên Ngoại: Thất Tịch	66
30. Chương 30: Phiên Ngoại 3	69

Cố Hữu

Giới thiệu

Editor: Mục Thiên Vũ, RyuThể loại: Dân quốc, phúc hắc công & nhu nhược thụ, có chút ngược, HECP: Tiết Hành – TL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-huu>

1. Chương 1: Gặp Gỡ

Ngoài cửa sổ vang lên vài tiếng chim hót líu lo cùng với vài tiếng ho khan mơ hồ sau ngõ hẻm, trời cũng dần sáng. Trong phòng có chút tối nhạt, cả căn phòng to lớn như vậy mà chỉ đặt một chiếc bàn làm việc bằng gỗ lim lớn, trên bàn học đều toàn văn bản, giấy tờ, tài liệu xếp tán loạn.

” Két...”. Một người nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, lăm la lăm lét đi vào phòng. Người tới cẩn thận nhìn quanh phòng một lượt rồi hài lòng khép lại cánh cửa, vội vàng đi đến bàn làm việc lật xem văn bản tài liệu. Tìm nửa ngày mới nhìn thấy vật mình muốn, tỉ mỉ so sánh với bút tích rồi nhanh chóng âm thầm ghi nhớ nội dung văn kiện. Tùy ý để lại văn bản, người đến vội quay người ly khai.

Mặt trời đã lên, trong phòng có chút ánh sáng.

Cửa vừa mở, một khẩu súng ngắn đặc chế đã nhắm ngay vào người trong phòng. Một tiếng cười khê:”A, cô gia làm gì vậy? Còn sớm như vậy mà đã dậy rồi.” Tiết Hành một tay đẩy cửa ra, một tay nắm chắc khẩu súng. “Tam đệ, ta chỉ đi dạo một chút thôi.” Sợ Tiết Hành không tin, Lộ Trạch Thư cố ý cường điệu:” Chúng ta là người một nhà còn phân biệt cái gì sao?”

”Ah, thật không, vậy là ta đường đột rồi.” Tiết Hành thu lại khẩu súng lướt qua Lộ Trạch Thư để đi vào phòng. Trong lòng Lộ Trạch Thư thở ra một hơi chợt nghe thấy Tiết Hành nói:”Cô gia còn có thấy cái gì thú vị hay sao?”

”Ah! Chưa, chưa, ta...”

”A, không phải người một nhà sao,tuy cô gia nhìn tới cái gì không nên xem cũng không có sao.”

Lộ Trạch Thư còn đang tươi cười đột nhiên cảm thấy trước ngực đau nhức kịch liệt, chậm rãi cúi đầu xuống chỉ thấy một thanh dao găm dính đầy máu tươi đang theo thân thể hắn rút ...ra. Hắn chỉ thấy Tiết Hành hơi gọi khỏe miệng nói: “Ghét nhất người một nhà cái gì đấy, đi tốt.... Cô gia.”

”Quý ảnh đã có tin tức chưa?” Thẩm Thắng ngồi ngay ngắn trong xe, tùy ý hỏi một câu, một thân quân trang màu xanh lá càng làm nổi bật nét anh tuấn của hắn.

”Tư lệnh, quý ảnh đã mất đi liên hệ, Tiết gia cũng không truyền tin tức gì ra.” Không khí trở nên trì trệ, thư ký Trịnh không dám quay đầu lại, ngồi thẳng lưng nhìn chằm chằm giày quân trang trơn bóng.

”Nha.”

”Tư lệnh, còn có...”

”Triệu Đình ở trường mới đã thích ứng chưa?”

Thư ký Trịnh rốt cục dám quay đầu: “Tiểu thiếu gia cùng đồng học ở chung rất tốt, huấn luyện quân sự cũng không tệ, là lớp trưởng.”

”Àn, không sai.”

Thẩm Thắng khước mắt liếc qua nhìn đến một thân ảnh gầy gò lưng lay sắp đổ, dồn dập mà kêu một tiếng: “Dừng xe!” Thư ký Trịnh nghi hoặc theo Thẩm Thắng xuống xe, hắn nhìn kỹ một chút cửa hàng ven đường, trừ bỏ mấy nhà may quần áo thì là tiệm châu báu. Tư lệnh làm sao vậy?

”Đi đỡ hắn lên.”

Lái xe vội vàng chạy tới nâng một vị thư sinh mặc trường bào màu xanh. Thư sinh này rất gầy, trên mặt trắng nõn dính chút tro bụi, đeo một cặp kính mắt lớn, trong tay ôm một ít sách cũ.Lái xe dừng súc vỗ một cái, y mới chậm rãi tỉnh lại, trong mắt cũng không có thần thái gì Y cởi kính mắt, tùy ý lau lau quần áo một lượt rồi đeo kính lại, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn kỹ Thẩm Thắng một chút.

”Thẩm...” Thư sinh có chút nghi hoặc.

”Thẩm Thắng” Thẩm Thắng tốt bụng giải thích nghi hoặc thay y

. “Ồ! ... Nguyên lai là người ah!” Thư sinh kinh hỉ mà nở nụ cười, lại nhìn kỹ một chút mấy tùy tùng đi theo: “Người bây giờ là phát đạt ah!”

Thư ký Trịnh lặng lẽ quay sang, hẳn thật sự không muốn xem người gầy gò như vậy đột tử đầu đường. Nhưng ngoài dự đoán của hắn, Thẩm Thăng lại ôn hòa nói: “Tiết đệ đang công tác ở nơi nào vậy?”

“Cái này, không có bản lãnh gì, lười dạy học kiếm tiền thôi. Trường học mấy ngày hôm trước bị học sinh biểu tình niêm phong rồi, ngược lại là đói bụng mấy ngày.”

“Àn, cái kia Tiết đệ... Ta nhận thức một người, hẳn là chủ nhiệm giáo vụ, Tiết đệ có thể đi tìm hắn xem.” Không chỉ Tiết Hành, ngay cả lái xe cùng thư ký Trịnh cũng mở to mắt. “Cái này, cái này, ” Tiết Hành lại lau lau mồ hôi, “Ta như thế nào không biết xấu hổ làm phiền người.” “Cùng là đồng học, nên giúp đỡ nhau mà.” Thẩm Thăng đưa qua một chiếc khăn tay, “Ta sẽ chào hỏi đấy.” Tiết Hành cảm động tiếp nhận khăn tay, chặt chẽ nắm lấy, “Người, người thật là người tốt.”

Mẫu đơn nở bên trong gia viên của Thẩm gia, như khói như gấm, một mảnh rực rỡ. Mưa vừa tạnh, những giọt nước mưa trên mặt cánh hoa nhấp nhô, theo những đường vân mảnh khảnh lặn xuống nhụy hoa màu vàng.

Thẩm Thăng nhìn đến một cây bạch mẫu đơn, khoe miệng mỉm cười. Hắn nhớ Tiết Hành từng vì một cây bạch mẫu đơn nở hoa mà thức trắng đêm, liền sai người nhanh chóng gói mẫu đơn đưa cho Tiết Hành, nghĩ một chút lại sửa chủ ý: “Vương Thất.”

“Lão gia còn có cái gì phân phó?” Vương Thất gập eo cung kính mà hỏi thăm.

“Đi Đồng Tâm lâu điều tra xem Vân Chí Thu có còn ở đó hay không, nếu còn thì đến trường học của Triệu Đình thỉnh Tiết tiên sinh qua.” Thẩm Thăng nhăn nhu mày: “Chuẩn bị một ghế lô.”

“Vâng.” Vương Thất quay người lui ra ngoài.

Thẩm Thăng dựa vào ghế, hai mi mắt nhắm lại, miệng nhẹ nhàng ngâm nga: “Nữ lang hành, nơi đó ứng văn khoa phán nha dừng bất quá biết chữ thư đồ nộn nha. Cổ nhân đọc sách, có nang huỳnh, sấn mặt trắng. Chờ ánh nguyệt, điệu cóc hoa mắt; chờ nang huỳnh, đem con kiến hoạt chi sát. Huyền lương, đâm cổ đây? So với tự người huyền lương, tổn tóc; đâm cổ, thêm ba hữu thậm quang hoa” (Đại loại là cô gái về nhà chồng, bị cha mẹ chồng chê không biết lễ nghĩa. Đợi chồng mãi chẳng thấy, đến khi thấy lại bị tổn thương....)

Mộng hồi oanh chuyển (Mộng tiếng chim hót lú lo)

Loạn sát khắp nơi (Bay loạn khắp nơi)

Người lập tiểu đình thâm viện (Người xây lên phòng nhỏ sâu sâu)

Chú tận trầm yên (Đốt hết nén hương)

Quảng tàn thêu tuyến (Ném đi những đường may thừa)

Nhắm kim xuân quan tình tự năm ngoái (Tình ái bây giờ còn đậm đà hơn năm ngoái)

Hiếu đến vọng đoạn mai quan, tức trang tàn. (Sáng sớm nhìn ra hoa mai trước cửa, quần áo của cô dâu đã bị hủy hoại rồi còn đâu)

Người nghiêng Nghi Xuân kể vừa lúc bằng lan. (Người tựa vào lan can bên cạnh)

Tiến không ngừng, lý còn loạn, muộn tự dừng. (Cắt hết đi, lòng khó chịu không còn)

Đã dặn dò thúc hoa oanh yến mượn xuân xem. (Đã dặn dò thêu oanh yến để thấy mùa xuân)

Búi tóc thôi sơ còn đối với kính (Búi tóc chải đầu trước gương)

La y muốn đổi tăng thêm hương (quần áo muốn thay đổi cái mới)

” (Mọi người thông cảm editor mù tiếng Trung không hiểu được đoạn này anh ý hát gì T^T)

Tiết Hành ngồi trong rạp hoa lệ như thế nào cũng không thích ứng, nhưng lại sợ mất mặt nên cố nén. Thắm Thăng thấy Tiết Hành không chọn vở diễn, ngữ điệu nói chuyện cũng càng ôn nhu: “Chờ một lúc người chọn Mẫu Đơn đình mà Vân Chí Thu hát chính là tốt nhất.” Thuận tay đưa qua một ly nồng đậm trà nóng, “Điểm tâm ở đây cũng không tệ.”

Tiết Hành mỉm cười, mân mân môi. Thắm Thăng chọn ra vài vở ở trên giấy mạ vàng, Tiết Hành nhẹ nhàng nhìn lướt qua, vậy mà đều là những vở mà y thích!

“Cái kia khuyết tạo la bào rất tốt.” Thắm Thăng khẽ cười nói: “Đừng khách khí nhé ”

“Đâu có, Trầm tiên sinh thật sự là quá khách khí. Cái kia, Thắm tiên sinh...”

“Cả hai đều là đồng học, gọi thẳng danh tự là được.”

“Cái này...” Nhìn xem ánh mắt Thắm Thăng có chút khác thường, Tiết Hành vội vàng đổi giọng, “Thắm Thăng, người có thể dạy ta vài câu, tuy ta rất thích nhưng là không biết hát.” Nhìn thấy làn da trơn bóng của Tiết Hành có chút đỏ lên, Thắm Thăng giật mình, vẫn là đoan chính thần sắc mở miệng dạy y hát khúc kia.

“Nguyên lai hoa khoe màu đua sắc khai mở lượt, giống như như vậy đều đưa ra cảnh tượng đồ nát.”

“Nguyên lai hoa khoe màu đua sắc khai mở lượt, đều như vậy đưa ra cảnh tượng đồ nát.”

“Sai rồi, là giống như như vậy đều đưa ra cảnh tượng đồ nát ”

“Àn. Nguyên lai hoa khoe màu đua sắc khai mở lượt, giống như như vậy đều đưa ra cảnh tượng đồ nát ”

“Ngày tốt cảnh đẹp không biết làm sao thiên phần thưởng tâm chuyện vui nhà ai viện ” Ánh nắng khuynh thành xuyên thấu qua màn che màu da cam nhu hòa mà ánh trên sàn nhà, bóng dáng của hai người trong rạp nghỉ ngơi một chút mà giao thiệp lại với nhau. Cho dù Vân Chí Thu Mẫu Đơn đình hát được lại uyển chuyển êm tai, bọn hắn nhưng chỉ chú ý tới thanh âm hừ nhẹ của đối phương.

Có thể hình ảnh ở đây ngắt quãng làm thành một tấm ảnh chụp ổ vàng.

2. Chương 2: Kinh Mộng

Toàn vở Mẫu Đơn đình diễn xong, ánh đèn sáng lên rực rỡ, vụ sắc dần lên yếu điệu thướt tha. Tiết Hành nhấp một ngụm trà thắm giọng, nghe phồng bên vang tới từng tràng vỗ tay liền cảm thấy hiếu kì. Quay ra nhìn một chút người đóng Liễu Mộng Mai là ai, vừa nhìn lại thấy kinh ngạc, không kiềm chế được gọi: “Lộ Trung.”

Bởi vì phòng khách cách sân khấu kịch đối diện rất gần, Vân Chí Thu theo bản năng mà liếc nhìn một chút, cũng là ngẩn ra. Thắm Thăng đi tới hỏi: “Làm sao vậy, người nhận thức hắn ư?”

“Ừ, là bạn chơi với nhau lúc còn nhỏ, không ngờ hiện tại hắn ở đây.” Tiết Hành trên mặt buồn vui đan xen, có mấy phần hưng phấn khi nhận ra cố nhân càng có mấy phần bi thương khi thấy cố nhân lưu lạc. Cũng được, dù sao hắn cũng không khá hơn bao nhiêu!

Ngơ ngác mấy phút, Trịnh thư ký ở bên ngoài thấp giọng hỏi dò: “Tư lệnh, Vân Chí Thu yêu cầu gặp Tiết tiên sinh.”

“Để hắn đi vào.” Thắm Thăng thấy trong mắt Tiết Hành có mấy phần mê man, không khỏi nhẹ nhàng cầm tay của y thấp giọng an ủi: “Vừa là cố nhân, ngược lại cũng để hắn an tâm.”

“Ừ” Tiết Hành đáp một tiếng, chú ý tới cử động của Thắm Thăng liền dừng, nắm đó cùng Thắm Thăng cùng trường chỉ cảm thấy người này cao cao không thể với tới, bây giờ thân cận như vậy y cũng là chưa bao giờ nghĩ tới.

Hóa trang trên mặt Vân Chí Thu cũng không xóa đi liền vội vã mặc cả hí phục chạy tới, đẩy cửa phòng khách. Nhìn thấy Tiết Hành, trong mắt kích động, nước mắt kìm không được, theo viền mắt chảy xuống: “Tam

Thiếu! Ngài làm sao, làm sao lại là bộ dạng này?” Âm thanh cũng rất uyển chuyển, nhưng nghe vào tai Thẩm Thăng làm thế nào cũng không dễ nghe.

“Ta hiện tại đang dạy học, người, người làm sao lại đi xướng hí?” Tiết Hành nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, “Văn Chiêu có khỏe không?”

“A, ngài cũng không biết đi, lão gia đuổi ta đi.” Mặt Văn Chí Thu lộ ra mấy phần phiền muộn, “May mà còn có Văn Chiêu làm bạn, lẫn lộn mười, hai mươi năm cũng chỉ có thể xướng hát hí khúc sống tạm.” Thẩm Thăng một câu cũng chen không vào, không thể làm gì khác hơn là nói: “Văn tiên sinh xướng Liễu Mộng Mai rất hay.”

Văn Chí Thu nhẹ nhàng nhú mày, có chút ngạo khí nói: “Ta là Lộ Trung.” Thẩm Thăng lập tức có chút biến sắc, nhìn xuống không tức giận, chỉ khách khí lại tiếng gọi “Lộ tiên sinh”

“Lão phu nhân khỏe, ta nghe nói Tiết gia có biến động, là thật sự sao?” Tiết Hành cười khổ một tiếng: “Không phải sao, người xem người này vừa đi chính là hơn mười năm, đã sớm thay đổi.” Đang nói chuyện phiếm, ngoài phòng khách bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân cùng tiếng kêu gào ầm ĩ, cách đó không xa truyền đến một tiếng tiếng vang nặng nề, tiếp theo chính là tiếng kêu khóc thất thanh, quả thực loạn thành một đồng. Trịnh bí thư vội vã đẩy cửa đi vào: “Tư lệnh, loạn đảng ở phía bắc phố Đại An thả bom, bởi vì cách đây gần nên loạn đảng cũng nhân cơ hội đến hí lâu rồi.”

Thẩm Thăng mặt không biến sắc, trầm giọng phân phó nói: “Để vệ binh lại đây, bắt được loạn đảng liền để hắn nói ra chủ mưu sau lưng.” Đã dám làm phản, lại còn ở ngay dưới mắt hắn quấy rối! Lưu ý Tiết – Lộ hai người, thấy sắc mặt của bọn họ không thay đổi, còn đang tán gẫu chính mình cũng hơi kinh ngạc, lúc này mới bỗng nhiên nhớ tới Lộ Trung tựa hồ gọi Tiết Hành là “Tam Thiếu”, tựa hồ Viên Xuân Tiết gia Tam Thiếu gia cũng là gọi Tiết Hành, nhớ ngày ấy Tiết Hành suýt chút nữa té xỉu, Thẩm Thăng nghi hoặc y đến cùng... Là tại sao mới, mới sẽ lưu lạc tới mức này? Tiết gia không thể đến người thừa kế cũng không để ý tới a!

Tiếng súng hỗn độn ở ngoài hí lâu vừa qua đi thì trong hành lang lại vang lên tiếng đầu súng. Lộ Trung lạnh nhạt nói: “Những người này cũng không có bản lĩnh gì, đến súng này nghe âm thanh liền biết là đồ đào thải đi nhiều năm rồi.” Nghe xong lời ấy, Tiết Hành khẽ mỉm cười: “Nhiều năm mài giũa như vậy, thính giác của người càng ngày càng tốt đấy, ta xem lão gia tử nhà ngươi sợ là đưa người bên ngoài, trải qua không lâu lắm lại sẽ tìm người trở lại.”

” Xin nhận lời chúc của ngài, hi vọng được như thế.”

Thẩm Thăng vẫn chú ý đối thoại của bọn họ, nghe xong lời ấy liền nói rằng: “Nếu là Lộ tiên sinh không ngại, chỗ Thẩm Thăng có một công việc, không biết Lộ tiên sinh ý như thế nào.”

Đang nói thì Tiết Hành nhẹ kéo tay hắn, Thẩm Thăng liền biết mình lỡ lời. Quả nhiên Lộ Trung nở nụ cười, khoe mắt tựa hồ nở một đóa hoa đào kiều diễm, vẫn là bộ dáng hóa trang Liễu Sinh kia nhưng nhiều ra mấy phần xinh đẹp. Chỉ nghe hắn cười gần một tiếng: “Thẩm Tư lệnh đây là xem thường Chí Thu hát hí khúc kiếm cơm ăn, ta tuy là hát hí khúc, nhưng cũng là hứng thú vị trí. Đi chỗ ấy của người chỉ sợ người Thẩm Tư lệnh cung không nổi ta vị này đại phạt!”

“Người!” Thẩm Thăng vẫn được người đối xử cung kính, chưa từng bị người lạnh nhạt, muốn phát tác lại e ngại Tiết Hành ở đây, không thể làm gì khác hơn là đem nộ khí ngạnh ở trong cổ họng lại nuốt xuống. Không khí nhất thời có chút tê nhạt, Tiết Hành cũng không biết nói cái gì.

Cửa phòng khách đột nhiên bị người phá tan, một người che mặt trong tay nắm một cây đao vọt thẳng hướng về phía Thẩm Thăng, Thẩm Thăng mắt nhắm lại, không biết từ nơi nào lấy ra cây súng lục, một viên đạn bắn trúng cánh tay người kia. Người kia kêu thảm một tiếng, đao cầm trong tay rơi trên mặt đất.

Trịnh thư ký trên đầu bị trầy da, có chút chật vật hướng về Thẩm Thăng giải thích: “Loạn đảng quá nhiều, vệ binh không kịp trợ giúp, không ngờ kinh động tư lệnh.”

“Tra rõ cho ta.” Trong mắt Thẩm Thăng dâng lên tức giận, bên cạnh hắn nhất định bị người xếp vào cơ sở ngầm. Chỉ như vậy đã muốn giải quyết hắn không khỏi quá xem thường hắn rồi.

Sáng sớm hôm sau, Vương Thất vội vã đẩy cửa vào, Thẩm Thắng bị người cắt ngang suy nghĩ không khỏi có chút không vui nhưng chuyện kể tiếp để hấn suất quảng chén trà trên bàn. Vương Thất nói: “Lâm Viễn thành bị Tiết Tĩnh Chi sai người đánh lén, quân coi thành toàn quân bị diệt.” Thẩm Thắng “đùng” một tiếng đá ngã lán chậu hoa, vài vệt ố vàng hiện ra trên quần. Vương Thất sợ mắt mặt đứng một bên không dám nói lời nào. Hồi lâu mới nghe Thẩm Thắng trầm giọng nói: “Chuẩn bị xe đến chỗ Tiết Hành.”

Ánh mặt trời lên dần dần chói mắt, trong vườn hoa chảy xuôi dòng suối nhỏ va chạm núi đá bắn lên một mảnh bọt nước. Ánh mặt trời chiếu rọi, càng là mỹ lệ cực kỳ.

Tiết Hành còn chưa tan học, Thẩm Thắng liền kiên nhẫn ngồi ở trong xe chờ. Chờ hấn vừa ra cửa trường Trịnh thư ký liền ngăn cản hấn, khách khí mà xa lánh mời Tiết Hành nói chuyện. Tiết Hành có chút mờ mịt, nhìn Thẩm Thắng có chút lạnh lùng, vẻ mặt không tự chủ được hỏi: “Làm sao?”

“Lâm Viễn thành bị người chiếm, nghe nói là Tiết Tĩnh Chi. Tiết Hành, người đến cùng cùng Tiết gia là quan hệ gì!” Bên trong buồng xe yên lặng một hồi, bầu không khí ngột ngạt ở không gian thu hẹp lan tràn. Thẩm Thắng hít sâu một hơi: “Ta tự nhận không xử bạc với người, người...”

“Ta bị đuổi ra khỏi Tiết gia, chỉ đến thế mà thôi.” Tiết Hành nhẹ nhàng giải thích, “Người thực sự không cần hoài nghi ta “

“Tốt nhất là như vậy!” Thẩm Thắng tuy rằng hoài nghi trong lòng còn chưa tan đi đi, thế nhưng lúc Tiết Hành chán nản hấn cũng tận mắt chứng kiến, lại nghĩ tới ngày ấy nghe hí hỗn loạn như vậy “Tốt nhất như vậy!” Thẩm Thắng tuy rằng hoài nghi trong lòng còn chưa tan đi đi, thế nhưng tiết hành chán nản cũng là hấn tận mắt nhìn thấy, lại nghĩ tới ngày ấy nghe hí thì như vậy” “Tốt nhất như vậy!” Thẩm Thắng tuy rằng hoài nghi trong lòng còn chưa tan đi đi, thế nhưng Tiết Hành chán nản cũng là hấn tận mắt nhìn thấy, lại nghĩ tới ngày ấy lúc nghe hí, tình cảnh hỗn loạn như thế mà Tiết Hành dường như đã tập quen. Thẩm Thắng càng ngày càng có chút bất an, hấn yêu thích Tiết Hành nhiều năm như vậy lại tựa hồ như chưa bao giờ hiểu rõ hấn. Như vậy trước mắt Tiết Hành là chân chính Tiết Hành sao?

“Ta có thể tin tưởng người sao?” Thẩm Thắng lăm lăm hỏi.

Xúc cảm ấm áp trên môi như là giả, Thẩm Thắng mở to hai mắt nhìn Tiết Hành, trong mắt là không thể tin được cùng kinh ngạc.

Tiết Hành mơ hồ không rõ nở nụ cười một tiếng, Thẩm Thắng đẩy hấn ra có chút phẫn nộ: “Tiết Hành, người hơi quá phận rồi!”

Thẩm Thắng lung tung xoa một chút khóe miệng, bầu không khí giữa hai người càng ngày càng lúng túng.

“Người biết không, ta vẫn rất yêu thích người, nhưng đáng tiếc người chẳng qua là cảm thấy ta như một người bạn học cũ rất tốt mà thôi.” Tiết Hành cười khổ một tiếng, “Mà ta bây giờ khó khăn như vậy, còn dựa vào người cứu tế, đến giờ càng là bất kham.”

“Người...” Thẩm Thắng không biết nói cái gì, thế nhưng lại cảm thấy chính mình tâm ý được báo lại mà vui sướng, hấn không dám nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới Tiết Hành sẽ thích hấn, Tiết Hành cho hấn cảm nhận đều là chán nản hoặc là cây tùng cao không thể leo tới.

Tiết Hành nhẹ nhàng nắm chặt tay Thẩm Thắng, có chút run rẩy, hấn không nói ra được cái gì lời ngon tiếng ngọt, chỉ nhìn kỹ mắt Thẩm Thắng nói: “Xin người đi cùng với ta. ” Thẩm Thắng nhắm mắt lại, thống khổ lại có chút bất đắc dĩ nói: “Chỉ cần người không phụ ta.”

“Ta nếu như phụ người, đời này không được yên ổn!”

Vẫn là trầm mặc tràn lan...

Năm 1987, ngày 2 tháng 3, nội chiến bạo phát, cuộc chiến tranh này kéo dài ba năm, thời gian liền như vậy vội vã chảy tới, mà tất cả từ lâu sớm có định luận.

Làm bắc khu tư lệnh, Tổng thống phát điện báo lệnh cho Thẩm Thắng ra chiến trường.

3. Chương 3: Chiến Hỏa

Giờ khắc này đứng trên lầu canh Hoài Viễn thành, Thẩm Thắng mới cảm nhận một cách rõ ràng sự nguy hiểm ác liệt của chiến tranh. Hắn chưa bao giờ đích thân đến chiến trường, bản thân cũng chỉ dựa vào phúc ảm của tổ tiên mới trở thành Tư lệnh tối cao Bắc khu. Nếu trận chiến này thất bại thì đối với Thẩm gia đúng là tai ương ngập đầu, trong vô thức hắn nắm chặt nắm đấm.

Núi xanh phía xa trải qua cơn mưa trở nên mát mẻ hẳn, nhưng những tiếng nổ mạnh liên tiếp đã phá đi phần hứng thú thưởng thức cảnh đẹp. Trong Hoài Viễn thành có không ít người dân từ nơi khác đến tị nạn, nếu người Triệu gia lúc này cử vài tên gian tế đi vào thì dễ như ăn cháo. Trầm tư trong chốc lát, Thẩm Thắng ra lệnh: “Đóng cửa thành, thu xếp dân tị nạn ngay tại chỗ, tăng thêm 200 người đi tuần ban đêm.”

Trước khi lên đường hắn không đi gặp Tiết Hành, hắn cũng không biết làm sao để đối mặt với Tiết Hành. Coi tất cả như một giấc mộng đẹp là được rồi. Nếu như giữ được Hoài Viễn thành, hắn nhất định sẽ đi tìm Tiết Hành.

“Tư lệnh, báo vừa lên một số tin tức, Tiết gia cũng tham dự, đứng về phía Triệu gia.” Trịnh thư ký đưa lên một phần báo chí. Thẩm Thắng không tiếp nhận mà chỉ trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Như vậy là bọn họ nhất định phải lật đổ Nghiêu Đô?”

“Đúng vậy, Triệu gia đã phát ra thông báo khẩn.”

“Tổng thống ngu muội, khả năng bị lật đổ rất lớn a.” Thẩm Thắng đặt tay lên tường thành: “Người nói ta đánh trận này phần thắng có được đến ba phần hay không?”

Trịnh bí thư trong lòng cả kinh: “Tư lệnh sao lại nghĩ vậy! Phía Triệu Gia coi như có nhiều phần thắng hơn cũng là danh không chính ngôn không thuận, cũng chỉ là loạn đảng mà thôi.”

“Không đúng” Thẩm Thắng vung tay, “Dư luận xã hội sẽ quyết định phương nào là đúng hoặc sai, vậy nên chúng ta phải khống chế vững vàng dư luận xã hội, người triệu tập mấy người văn nhân có danh vọng mà lại trung thành với Nghiêu Đô, khống chế thêm một ít lãnh tụ của sinh viên đại học, cần phải chú ý đến loạn đảng, đem bát nước bẩn này hắt lên người Triệu gia.”

“Sinh viên ư, liệu có hiệu quả không?”

“Sẽ, kích động một ít phần tử cấp tiến, tốt nhất là học sinh ở Viễn Xuân Thành. Dư luận xã hội sẽ ngã về chúng ta.”

“Tôi đã biết.” Trịnh thư ký nhẹ nhàng đem báo đặt ở trên bao cát, xoay người đi xuống lầu canh.

Một lát sau, Thẩm Thắng mới cầm tờ báo lên, nhìn nam nhân cùng Tiết Hành có mấy phần nghiêm túc giống nhau: “Tiết Tĩnh Chi sao, xin chỉ giáo nhiều.”

Nhớ tới năm ấy lúc mới vào học, hắn đứng ở hành lang trường học nhìn học sinh đi tới đi lui, trên hành lang thanh đăng quán quanh, nở đầy những đóa hoa màu tím, mùi thơm lượn lờ mang theo một phần yên tĩnh, sau đó liền nhìn thấy Tiết Hành.

Tiết Hành ôm một chồng sách lớn, nhưng không giống người khác đi lại vội vã, tại sân vắng bước chậm. Có thể chính là tại khoảnh khắc kia hắn Thẩm Thắng đối với Tiết Hành nhất kiến chung tình. Sau đó phát hiện dĩ nhiên cùng y cùng trường, phần kinh hỉ kia không thể dùng ngôn ngữ đi diễn đạt, lời nói miêu tả chỉ phá hủy đi phần kinh hỉ kia.

Ký ức chính là có lúc tỉ mỉ như vậy, khi đó tâm cảnh tựa hồ còn có thể cảm giác được. Nếu Tiết Hành nói đã cùng Tiết gia thoát ly quan hệ, vậy liền tin y là được rồi, chuyện muốn làm cả đời cũng không có bao nhiêu, vì lẽ đó cố gắng quý trọng đi vậy.

Thẩm Thắng thả tờ báo xuống, nhìn về phía núi xanh kéo dài xa xa.

Lúc còn đang trong giấc mộng, đột nhiên chuông cảnh báo kêu mãnh liệt, đèn tuần tra trong nháy mắt sáng lên toàn bộ, Thẩm Thắng kéo chắn ra vội vàng phủ thêm áo khoác đi về phía bộ chỉ huy.

“Tư lệnh, Triệu gia đột kích thủ bị doanh ” Trịnh bí thư vội vã tiến lên đón, “Đây là nhân số thương vong hiện nay cùng chiến lược đồ. ”

“Trừ thủ bị doanh tăng mạnh nhân thủ, thu xếp dân chạy nạn ngoài thành, sai người nhanh mở cửa thành cho bọn họ đi vào, điều sư đoàn 11 đi Cao Cương tập kích, phá hủy tuần tra đặng Triệu Gia bố trí ở trên Cao Cương, sau khi tập kích thành công lập tức để sư đoàn 7 cùng sư đoàn 28 đánh, trong đêm cần phải hạ Cao Cương!” Trầm Thăng thở một hơi, lại dặn dò Chu sĩ quan “Để Đinh Phúc Thành tới gặp ta, không, quên đi, đi gọi Vương Chiêu, để hắn mang theo phá doanh vòng qua Ngũ Cổ sơn đi thiêu lương kho của Triệu Gia.”

“Tư lệnh, không tốt rồi!” Đi ra ngoài một hồi, Trịnh thư ký vội vào nói: “Tiết gia tiếp viện rồi.”

Thẩm Thăng nhấp một hớp trà, một lát mới nói: “Triệu tập đội cảm tử, chặn lại. ” Trịnh thư ký vừa mới chuẩn bị đi, lại nghe Trầm Thăng nói: “Nói cho bọn họ biết, ai có con cái cha mẹ thì ta chu cấp nuôi dưỡng.”

“Vâng”

Thẩm Thăng để lại bàn, trên mặt bàn bày ra địa đồ, hắn nhìn rất lâu, trong lòng chỉ có một cái ý nghĩ — trận chiến này tất phải thắng!

Thẩm Thăng để lại lông mày, huyết Thái Dương đau đến lợi hại, chỉ cầu tin chiến thắng mau mau truyền đến. Không biết mấy tiếng trôi qua, hành lang yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

“Thế nào rồi” cũng chỉ là một buổi tối, cổ họng của Thẩm Thăng đã ách như thế.

“Thành công, chỉ là đội cảm tử không ai sống sót” Trịnh thư ký đầu tóc ngổn ngang, khắp toàn thân tất cả đều là tro bụi.

Thẩm Thăng lúc này mới thư giãn xuống, tay bưng chén trà hơi run.

“Tư lệnh?” Trịnh thư ký có chút lo lắng.

“Không có chuyện gì” Thẩm Thăng uống một ngụm trà, “Người đi nghỉ ngơi dưới, để Chu sĩ quan theo ta đi ra ngoài một chuyến. ”

“Vâng” Trịnh thư ký đáp lại, một đêm không nghỉ ngơi thêm vào run như cây sấy, hắn xác thực cũng muốn ngủ một hồi.”Tư lệnh cũng phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ừ” Thẩm Thăng vỗ vỗ quần phục nhún nhoe, tự mình thắt dây mũ quân đội. Trên đường đi tới quân doanh, Thẩm Thăng có chút thấp thỏm, hắn không biết làm sao để đối mặt những binh sĩ mới từ trên chiến trường lui về. Nhìn thấy binh lính cụt tay gãy chân càng nhiều, cả người dính đầy bùn cùng khói thuốc súng, vết thương băng bó đơn giản lại chảy ra máu tươi.

Thẩm Thăng đứng, Chu sĩ quan không biết ý gì không thể làm gì khác hơn là đứng yên sau hắn. Đột nhiên, Trầm Thăng hô to: “Mọi người cực khổ rồi!”

Binh sĩ không nói gì mà nhìn Thẩm Thăng, khóe miệng co rụt lại một hồi rồi lại trở về hình dáng ban đầu, mỗi người dường như pho tượng đất nặn, nhưng là pho tượng thương tàn.

Thẩm Thăng nhanh chân đi về phía một lão binh tầm năm mươi tuổi, nắm chặt tay trái sót lại của hắn: “Cực khổ rồi ” Bị nắm tay một hồi như vậy thì tượng đất cũng có phản ứng. Có người thì rơi lệ, có người khóc lớn lên, bọn họ đều có bạn bè hoặc thân nhân chết đi mà chính mình thì còn sống sót, lại phải lần thứ hai đối mặt với cái chết.

Phần lớn bọn họ đều không hiểu cuộc chiến tranh này đến cùng là vì cái gì, bọn họ chỉ yên phận sinh sống, lại bị những người thống trị kéo vào một hồi chiến tranh tư lợi, sau đó mất đi thân nhân bằng hữu của chính mình, mà đây chỉ là cái bắt đầu, còn rất xa kết thúc.

Thẩm Thăng cảm thấy thật xin lỗi với những người này, nhưng hắn cũng không có cách nào thay đổi, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục. Bỗng nhiên, hắn nhớ tới khuôn mặt Tiết Hành, nhớ tới buổi xế chiều Tiết Hành nói yêu mình, đúng, vì muốn bảo vệ đồ vật của mình, nhất định phải phải kiên trì, mặc kệ kết quả

làm sao, hẳn đều muốn nhanh chóng kết thúc chiến tranh, sau đó đi gặp Tiết Hành nói cho hẳn biết, Thẩm Thăng cũng yêu người Tiết Hành!!!

Trong không khí còn vương lại mùi khói thuốc súng, rồi bị cơn mưa đến tấy trôi, dần dần thấm ướt mặt đất. Trầm Thăng bị mưa xối ướt tóc, hẳn cầm lấy ô mà Trịnh bí thư đưa tới xoay người lại đi tới lầu canh.

“Như vậy tốt sao?” Lộ Trung có chút bận tâm.

“Không có chuyện gì, nếu không phải vậy người nói ta ở chỗ này đợi nhiều năm như vậy lại là vì cái gì.” Tiết Hành vuốt vuốt tóc.

“Được, người nếu đã quyết định như vậy, ta đi thông báo phụ thân để lão nhân gia người chuyển cáo Tiết đại ca.” Lộ Trung vỗ vỗ Tiết Hành, “Nơi này dù sao cũng là Thẩm gia đại bản doanh, người cùng thủ hạ của người tất cả phải cẩn thận.”

Tiết Hành khép lại bức thư đã đọc hơn nửa: “Đại bản doanh sơ hở như thế, Thẩm Thăng không có mặt một ngày An Bình thành sẽ thêm một phần nguy cơ bị công phá, chẳng bằng để ta cầm đi ”

“Hắn cũng biết người...”

Tiết Hành lấy giấy chuẩn bị viết thư cho Thẩm Thăng: “Quá mức thiện lương, lừa gạt hẳn dễ như ăn cháo, bất quá công phu bên ngoài còn cần phải làm tốt” Tiết Hành vặn mở hộp mực nước, “Ta cả đời này còn không tốn nhiều thời gian như vậy đi lừa gạt một người ”

“Người a, Tiết tam thiếu, ta cũng không biết nói người như thế nào.” Lộ Trung bất đắc dĩ lắc đầu: “Tự lo lấy. ”

“Quản chính người đi, lão già nhà người hi vọng người có thể cầm tới thành An Bình thay hẳn tranh khẩu khí.”

Tiết Hành đề bút viết “Thẩm huynh, mấy ngày không gặp có khỏe không, ngu đệ trong lòng mong nhớ. Tất cả mọi người đều mạnh khỏe, mong Thẩm huynh ở tiền tuyến chớ lo lắng, thân thể quan trọng...”

Mấy ngày sau Thẩm Thăng nhận được thư Tiết Hành gửi, trong lòng có chút kích động, thời điểm mở thư suýt chút nữa xé rách toàn bộ phong thư, thật vất vả mới lấy được thư, có chút thấp thỏm bất an, thậm chí nhạo tự mình như cái tiểu tử vất mũi chưa sạch.

Có thể một số thời khắc người cũng không biết chính mình bỏ qua cái gì, sau khi rõ ràng thì hối tiếc không kịp nữa, nhưng có người ở trong lòng có vết thương mãi không xóa nhòa, thỉnh thoảng lại mơ hồ đau.

Bất quá nếu có thể nhìn thoáng được, chuyện của quá khứ sẽ thành quá khứ, bởi vì biết thời gian sẽ không quay lại, không thể làm gì khác hơn là quý trọng người trước mắt. Có người từng nói: “ Hãy trân trọng người trước mắt.”

4. Chương 4

Không hiểu sao mấy ngày nay bên Triệu gia không có động tĩnh gì, ngược lại Triệu Tĩnh Chi lại gửi cho Thẩm Thăng một phong thư. Thẩm Thăng ước lượng một chút, mỏng manh, tựa hồ chỉ có một tờ giấy. Tuy có chút mê hoặc nhưng hẳn vẫn mở ra xem, quả nhiên chỉ có một tờ giấy: “ Vọng Trầm tư lệnh đến dự, sơ bát, ngu đệ sinh nhật, đình chiến.” Tiếp theo là chữ ký có chút khí khái _____ Tiết Tĩnh Chi.

“A” Thẩm Thăng khẽ cười một tiếng, đệ đệ sinh nhật, cuộc chiến này nói dừng liền dừng, xem ra Tiết Tĩnh Chi vẫn rất thương đệ đệ, chỉ là không biết đệ đệ này là ai. Xem ra Tiết gia cũng không đơn giản như vậy. Đi hay không đi? Thời gian gấp như vậy muốn hỏi Tiết Hành sợ là không kịp, thôi vậy, vẫn là chính mình châm chước quyết định là được.

Nói đến Tiết Hành, tựa hồ có điểm tưởng niệm, Thẩm Thăng lấy từ ngăn kéo tầng dưới chót một phong thư, cẩn thận từng li từng tí rút ra tờ giấy mỏng, nhìn nét chữ phong nhã, trong lòng có chút không bình tĩnh, thật nhiều ngày không gặp, không biết hẳn có khỏe không...

Tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên. “Ai?” Thẩm Thắng cất thư, khóa ngăn kéo lại.

“Tư lệnh, Tổng thống muốn ngài gọi điện thoại cho hần, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng”
Trịnh thư ký thấp giọng trả lời.

“Đợi lát nữa, người trước tiên gửi điện báo cho Triệu gia, không cần kí tên, liền thêm hai chữ — quà tặng”
Thẩm Thắng đến mở cửa, “Người lại chuẩn bị một phần lễ vật, tinh xảo một chút, ngọc kiện cái gì đều tốt, linh kiện cũng phải cẩn thận.”

“Này,sợ là có chút khó, nếu là ở An Bình ” Trịnh thư ký suy nghĩ một chút, “Có, thủy tinh Hoài Viễn nổi danh nhất, không bằng chọn món tốt nhất, phối hợp hợp nhưng tuyến ngược lại cũng rất khác biệt.”

“Người đi làm đi.” Thẩm Thắng xoay người đi vào văn phòng.

Chờ nghỉ ngơi một lúc, chuẩn bị một ít thủy tinh cho Tiết Hành làm quà, bất quá tự mình cũng rất ít khi nhìn thấy thủy tinh, vốn là trò chơi của người nước ngoài, truyền tới đây lại được hoan nghênh. Đưa thủy tinh gì đây? Nghe nói có rất nhiều loại màu sắc. Không đẹp, sách, da Tiết Hành đúng là rất trắng mịn, lại là dáng vẻ thư sinh, không bằng đưa thủy tinh tinh khiết một chút được rồi. Nói đến kỳ thực ngọc vẫn là tuyệt phối, quân tử như ngọc.”A” Thẩm Thắng không nhịn được cười khẽ một tiếng, tâm tình tốt vẫn kéo dài đến khi điện thoại kết nối.

“Có chuyện gì sao, ngài Tổng thống.” Thẩm Thắng có chút nghiêm túc.

Âm thanh của nam tử có chút nhẹ nhàng: “Là như vậy, Triệu Gia phát ra văn kiện mật, vì lẽ đó nội các quyết định đồng ý thỉnh cầu đình chiến của hần, người là đại biểu bắc khu liền đi thương lượng một chút hiệp nghị đình chiến.”

“Nhưng là, chiến tranh là bọn họ khơi ra, nói đình chiến liền đình chiến, chẳng phải là lấy mệnh người làm trò đùa?” Thẩm Thắng nắm chặt ống nghe.

“Thẩm Tư lệnh cũng không muốn đánh trận đi, tháng ngày an bình thư thái chẳng lẽ không muốn? Đã có bậc thang xuống dưới, đương nhiên phải cố gắng thương lượng. ”

“Nhưng là...” Thẩm Thắng thực sự là không biết đám người ở đế đô kia nghĩ như thế nào.

“Liền như vậy đi.”

Thẩm Thắng vẫn là cảm ổng, hần vì đế đô mục nát mà cảm thấy bi thương, chuyện như vậy cũng có thể coi như chuyện cười, nếu như loạn đảng tùy ý làm bậy, đến cùng, đến cùng bọn họ có còn muốn quốc gia này hay không?! Trong lòng hần âm thầm tính toán, lần này đàm phán không thành công, hần cũng sẽ không rút quân, nhất định phải trấn áp đến cùng, dù sao hỗn loạn lâu như vậy mới có một cái chính phủ hợp pháp, tuy rằng mục nát, nhưng cũng hơn loạn đảng danh không chính, ngôn không thuận!

Ra ngoài dự liệu của Thẩm Thắng chính là Tiết Tĩnh Chi vì đệ đệ hần tổ chức tiệc sinh nhật và đàm phán đình chiến lại một ngày, thực sự là không nói được cái nào là thuận tiện.

Nhìn về phía địa đồ, đã có một phần rất lớn rơi vào trong tay Tiết gia, chỉ còn dư lại Bắc khu, Đông khu cùng đế đô và Đông Nam khu, không đúng! Đông khu là Lộ gia chưởng khống, tựa hồ... Thẩm Thắng nhớ tới lần trước nghe hí thì Tiết Hành và Lộ Trung nhắc qua Lộ Trung là bị Lộ lão gia tử đuổi ra, như thế Lộ gia cùng Tiết gia tựa hồ có liên hệ, bởi vậy, nếu như loạn đảng thật sự quy mô lớn tiến công, ngoại trừ Bắc khu cùng Đông Nam khu bảo đảm không thành vấn đề ở ngoài, như vậy đến cùng bọn họ nắm giữ bao nhiêu tài nguyên? Thực sự là đáng sợ!

Chỉ là ngẫm lại Thẩm Thắng liền cảm thấy lạnh cả lưng, nếu như nội chiến bạo phát, đế đô đến cùng có thể có chuẩn bị bao nhiêu, đến loại này chiến tranh cục bộ đế đô còn có thái độ tùy ý, nếu như.... Thật đáng sợ rồi!!!

Thẩm Thắng tâm thần không yên mấy ngày, rốt cục ở sơ bát sáng sớm ép buộc chính mình bình tĩnh lại, thay đổi một cái âu phục màu lam đậm, phối hợp khăn lụa màu trắng cùng đồng hồ quả quýt màu vàng, giày da là chế tác thủ công, xem ra đúng là tinh thần không ít.

“Tư liệu chuẩn bị kỹ càng?” Thẩm Thắng cẩn thận xem kỹ chính mình dáng vẻ một thoáng.

“Hừm, bao quát điều ước loại hình đều có chuẩn bị, còn chuẩn bị vài phần tư liệu giả.” Trịnh thư ký lật qua lật lại ghi chép, “Quý ảnh có tin tức, là bị một vị thiếu gia Tiết gia giết, hẳn là chấp hành nhiệm vụ thì bị phát hiện.”

Thẩm Thăng cầm lấy khăn lông nóng cẩn thận chà xát mặt một lần: “Cố gắng giúp cha mẹ hẩn đưa ma ”

“Mặt khác, bởi vì thân phận quý ảnh là cô gia của nhị tiểu thư Tiết gia, vì lẽ đó thì thể không có cách nào cầm về, chỉ có thể do Tiết gia xử lý.”

“Cứ như vậy đi, chung quy phải có thương vong. ”

Xe của Thẩm Thăng dừng ở trong sân phủ đệ lâm thời của Triệu Gia, nhìn xuyên qua cửa sổ xe về phía phòng khách, chỉ cảm thấy y hường tấn ảnh, sênh ca quát nhĩ, cảm tú doanh mâu.

Ngay chính giữa treo một chùm đèn thủy tinh, đủ loại vết lõm đốm chiếu vào bức tường trắng như tuyết làm tăng thêm mấy phần lệ sắc, dàn nhạc chính đang tấu một từ khúc không biết tên, du dương dễ nghe.

“Người xem, này cũng không giống như là đàm phán, xem ra điểm quan trọng của màn kịch này là làm sinh nhật cho Tiết thiếu gia” Thẩm Thăng trào phúng nở nụ cười một tiếng, “Ta đi vào trước, người thu thập xong thì tới.”

“Được, xin tư lệnh cẩn thận” Trịnh thư ký đáp một tiếng, từ dưới đệm xe rút ra vài phần văn kiện.

Thẩm Thăng mới vừa vào phòng khách liền bị Triệu Gia ngăn cản, Triệu Gia là một nam nhân có tuổi, khuôn mặt tuần lãng, mặt mày có chút sát khí, cũng nhìn không ra tuổi của hẩn.”Triệu tướng quân, hân hạnh được gặp mặt, hân hạnh được gặp mặt.” Thẩm Thăng đưa tay ra.

Triệu Gia cười híp mắt bắt tay hẩn, “Thẩm Tư lệnh đến thật đúng lúc, nhân vật chính vừa đi ra, đến, để ta giới thiệu một chút.” Triệu Gia liền kéo Thẩm Thăng đi.

“Giới thiệu một chút, đây là Tiết Đại thiếu, mọi người đều quen thuộc, Tiết Tĩnh Chi. Còn có vị này, mới vừa từ thành An Bình trở về, Tiết gia Tam Thiếu gia, Tiết Hành.”

Tiết Tĩnh Chi tay nắm ly nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ngưỡng mộ đã lâu ”

Thẩm Thăng cảm giác mình tựa hồ đang nằm mơ, một cơn ác mộng ép hẩn tới thở không nổi, hẩn nghe được chính mình âm thanh khô khốc nói: “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu ”

Tiết Hành nhếch môi nở nụ cười, anh khí giữa hai lông mày bùng phát, hoàn toàn không có nét chán nản cùng yếu đuối, “Ồ thành An Bình vẫn là nhờ Thẩm Tư lệnh chiếu cố, Tiết Hành ngược lại cũng chuẩn bị cho Thẩm tư lệnh một phần hậu lễ, không lâu nữa Thẩm tư lệnh sẽ biết. ”

5. Chương 5: Bất Kiến

Đôi mắt Thẩm Thăng co rụt rồi nhanh chóng trở lại bình thường. Dù sao cũng là con cháu thế gia, sóng to gió lớn gì cũng đều từng trải qua, chỉ là loại lừa dối trần trụi này, lại bị lừa bởi chính người mình yêu, dù tu dưỡng tốt đến đâu cũng vẫn bắt ngờ.

Hẩn khẽ cười: “ An Bình không dám để Tam thiếu phỉ tâm.”

Tiết Hành sờ sờ mặt, tựa hồ có chút xấu hổ, không còn đáng vẻ thư sinh nho nhã ngày xưa mà ngược lại có chút tham vọng, phối hợp với y phục màu tối, ánh mắt lưu chuyển, tâm tư khó dò. Thẩm Thăng gạt đầu, xoay người rời đi, hẩn thực sự cần một chỗ để bình tĩnh lại. Bộ dáng này của Tiết Hành mới là thật sao, sự chán nản cùng bất đắc dĩ trước kia đều là giả, nghĩ đến Tiết Hành nói sẽ tặng mình một món quà lớn, Thẩm Thăng có chút lo lắng, nếu hậu bị xảy ra vấn đề, cuộc chiến này sợ là khó có thể tiếp tục. Còn cuộc đàm phán này, nếu như rời đi, hẩn sẽ phải gánh tội danh đàm phán thất bại, cuối cùng đành phải ở lại. Thẩm Thăng hơi lo lắng, Trịnh thư ký đi lâu rồi mà vẫn chưa trở lại.

“Nhìn gì vậy?” Tiết Hành cười nhẹ, làm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Thẩm Thăng hít sâu, hỏi: “ Người về Tiết gia?”

“Làm sao vậy, ta vẫn luôn là người thừa kế Tiết gia mà?” ngữ điệu nhàn nhạt, có thật là chưa từng có chuyện gì xảy ra không?

“Vậy những lời người nói trước kiaKỳ thực đều là gạt ta, đúng không?”Hắn cũng có thể Tiết Hành coi mọi chuyện như chưa từng xảy ra, nhưng tâm của mình thì không cách nào che giấu, thật sự rất khó chịu.

Tiết Hành nắm lấy tay Thẩm Thắng, nét mặt nghiêm túc, một lát sau mới nói: “ Đúng, người nói đúng.”

Không thể tin lời nói đó lại nói ra một cách đơn giản như vậy, tựa hồ như một cái châm cắm trong tim, ngăn không cho huyết dịch tuần hoàn. Thẩm Thắng cười thầm, cuối cùng là chính mình không bằng người, sống lâu như vậy, con mắt mù hay sao, kỳ thực lúc trước nên kiên trì hoài nghi phải không, tại sao nhất định phải thuyết phục chính mình, giờ tốt rồi, chân tướng đau đớn như vậy.

“Thẩm Thắng, ta với người không cùng đường, người có hiểu không? Ta cần một niên đại hòa bình.”

“ Là các người gây nên chiến tranh.”

Tiết Hành vẻ mặt thất vọng, dường như người phụ lòng chính là Thẩm Thắng: “ Người vẫn không hiểu, quên đi, sau này người sẽ hiểu.”

“Ta đã hiểu, Tiết Hành, người nói người thích ta, là thật?” Thẩm Thắng cảm thấy rằng của mình cũng đang run rẩy, khó khăn đưa ra câu hỏi, cũng chuẩn bị tinh thần nghe Tiết Hành nói ra lời khó nghe.

Không ngờ Tiết Hành chỉ hôn nhẹ Thẩm Thắng một cái, nhìn vào mắt hắn nói: “ Ta cần một niên đại hòa bình, chờ đến lúc ta làm được, người sẽ hiểu.”

“Ha ha, như vậy cũng có thể nói?” Thẩm Thắng cảm thấy người mình run rẩy, cổ cắn chặt hàm răng đứng vững: “ Mời tìm hộ ta Trịnh thư ký, hắn đi đã lâu chưa quay lại.”

“Thẩm Thắng, hiện tại là thời loạn lạc, cái người muốn, ta không thể cho người.”

“Rồi người sẽ hiểu ta, trong thời loạn lạc thì có cái gì có thể bảo toàn.”

Nhìn bóng dáng Tiết Hành đã rời đi, Thẩm Thắng rốt cục nói: “Thật hi vọng người vẫn là người thư sinh như trước kia.”

“ Nhưng là ta sẽ không luồn cúi dưới kẻ khác.”

Tiết Hành nhếch môi nở nụ cười, Thẩm Thắng bỗng hoảng hốt, hắn nhớ tới năm ấy Tiết Hành canh hoa mẫu đơn nở cả đêm, khi đó hắn cũng cười như vậy, có chút ngại ngùng cũng có chút bất an xen lẫn rất nhiều cảm xúc không tên khác.

“Tiết Hành, trong thời loạn lạc có một số việc có thể bảo toàn.”

“Thế nhưng chúng ta lại không được, ở vị trí này chính là như vậy, không cần nói nữa, Trịnh thư ký sẽ an toàn trở lại.”

“Người...”Thẩm Thắng yên lặng, Tiết Hành như vậy hắn dường như chưa từng quen thuộc.

Tiết Hành nhanh chân rời đi, Thẩm Thắng tựa hồ nghe được y nói một câu: “ Dù thế nào thì người cũng không cần có bất kỳ tổn thương gì cả.”

Thẩm Thắng thở dài, cầm chén rượu lên uống. Nhân sinh có nhiều việc không thể làm được, không giống như là say rượu, ngày mai lại là ngày mới, tất cả những hồi ức không vui đều quên hết đi là được.

Rượu vào miệng thế mà lại mang vị chát, cho dù là loại rượu ngon tốt nhất. Đại khái những ngày qua vị giác không được tốt, cần phải nghỉ ngơi một chút.

Tiết Hành người nói sẽ không luồn cúi người dưới, nhưng là ta cũng sẽ không gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt.

Nghe nói linh hồn người chết sẽ biến thành đom đóm, như vậy buổi tối của mùa hè năm nay nhất định đẹp vô cùng, lắm ta lắm tằm, phân tán ở trong rừng, lập lòe, đung đưa không ngừng. Lại như những sự tình không thể truy tìm kia, nhìn thấy nó ở đó, vô tới, lại phát hiện không bắt được gì.

Nói chung, ta sẽ nỗ lực hết sức, cho dù dưới cái nhìn của người để đô diệt vong là điều chắc chắn, dưới cái nhìn của ta cũng có cơ hội trở mình. Ta không hiểu ý, hay mềm lòng nhẹ dạ, thật sự cần chỉ giáo nhiều hơn.

Bên trong đình viện to lớn bay xuống vài hạt mưa, cành lá dây leo ở trong gió nhẹ chậm rãi lay động, đi kèm với ánh đèn đuốc có chút mê ly, hoàng hôn đậm dần, đèn rực rỡ lưu ly. Chỉ có tự nhiên, vĩnh viễn là khoan khoái như vậy, không bị ràng buộc, sẽ không bị tâm người ràng buộc.

6. Chương 6: Trong Rừng

Khí hậu ở Hoài Viễn tương đối ẩm ướt, tuy rằng mới đầu mùa hè nhưng đã có vài trận mưa lớn, trên phiến lá lẫn xuống những hạt nước mưa lớn làm Thẩm Thắng nhớ đến hoa mẫu đơn trong vườn Thẩm gia. Mấy trận mưa đi qua, vài cây cối cao to trong vườn rơi trên nhụy hoa lấm tấm, điều này làm Thẩm Thắng có chút kinh hãi. Mấy ngày nay gió êm sóng lặng làm hắn có chút lười biếng, đơn giản thay đổi một thân thường phục một mình đi tới khu rừng nhỏ ngoài thành Hoài Viễn.

Cả thành Hoài Viễn đều trồng một loại cây, lá cây mỏng manh nhưng dày đặc, từ xa nhìn lại lại là một phiến lục vân trên hàng cây thẳng tắp, lấp ló những chùm hoa đỏ tươi, nhìn qua cũng thấy tăng thêm hứng thú. Thẩm Thắng cúi mũi cầm trong tay, vì cơn mưa đêm qua nên đất còn khá ẩm ướt.

Suy nghĩ lại mọi chuyện, Thẩm Thắng có chút mê man, không rõ nguyên do mà cuộc chiến tranh này nổ ra, mà quá trình hắn cũng không biết sao lại phát triển thành vậy, chỉ có kết quả là hắn có thể đoán trước, rõ ràng Tiết gia hiện giờ đang ở thế thượng phong, chỉ là đám người ở để đô vẫn không nhìn thấu, tự cho là tất cả vẫn nằm trong lòng bàn tay. Đàm phán không được cử hành, người Tiết gia cử đến hành sự quái đản tùy tiện, không theo lễ thường. Quan trọng nhất chính là, Tiết gia Tam Thiếu thần bí dĩ nhiên là Tiết Hành. Trước khi Quỷ ảnh chưa xảy ra chuyện thì theo tư liệu điều tra toàn bộ Tiết gia cũng chỉ Tiết tam thiếu kỳ quái nhất, nhìn như vô hại rồi lại ra tay tàn nhẫn không cho người ta đường lui. Thẩm Thắng nhớ tới mấy ngày trước nhìn thấy Tiết Hành, khoe miệng mỉm cười lại tự có một luồng áp lực mạnh mẽ tao nhã, một vị công tử văn nhã sâu kì thực lại sâu không lường được. Hắn nhất thời không xem kĩ, giờ nhớ lại thì cảm thấy chán ngán thất vọng, vốn tưởng rằng Tiết Tinh Chi đã là kiệt xuất, nhưng Tiết Hành... Lại càng nhìn không thấu, hoặc là nói, Tiết Hành chân chính không phải là cái đáng về hắn nghĩ tới, hắn cảm thấy Tiết Hành mạnh mẽ, vậy ở An Bình ngày ấy cùng Tiết Hành triền miên như vậy, một người thật sự có thể thành thạo điều luyện sao?

Thẩm Thắng đứng ngơ ngác dưới tàng cây, đôi giày trơn bóng dính đầy bùn đất, gió nổi lên, thổi nhẹ trong rừng. Lá cây theo gió rơi xuống đất, cành khô kêu kè kệt, Thẩm Thắng theo bản năng xoay người, Tiết Hành đứng dưới một tán cây, ngũ quan tuần tú không chứa một tia cảm tình. Ngừ điệu ôn nhu: “Sắp mưa rồi, không trở về sao?”

“Người biết không, hiện tại rất nhiều chuyện ta không thể khống chế, nơi này không phải An Bình, ta cũng biết người ở An Bình làm cái gì, tiêu tốn mấy ngày công phu mới ép xuống.” Thẩm Thắng đỡ lấy thân cây, “Mặc kệ người phá hủy An Bình như thế nào, xin người đừng thương tổn Triệu Đình, hắn là con trai duy nhất của ta, coi như ta cầu người.”

Tiết Hành cười khê: “Thẩm Thắng người đứng là càng ngày càng lạ, ta đã nói tâm ý của ta, ý của ta người còn không hiểu sao?”

“Ta rất vô lực, ta cảm thấy ta chưa từng thất bại như thế.”

“Người vĩnh viễn không biết cảm giác của một người không có cách nào chống đỡ hoặc là bảo vệ đồ vật trọng yếu của mình là gì đâu.”

“Tiết Hành, người thật sự mạnh mẽ, ta không thể không thừa nhận.”

Trong rừng chỉ còn Thẩm Thắng đứng lảo đảo một mình, sau đó chính là tiếng gió thổi, nhanh chóng mà cuồng bạo, mưa lớn đổ ào ào, rất nhanh Thẩm Thắng liền ướt đẫm. Tiết Hành yên lặng nhìn hắn, bỗng nhiên nói: “Được rồi, ta nghĩ tiền trạm bộ đội hẳn là đến bên dưới thành Hoài Viễn.”

“Người có tin hay không ta có thể giết người?” Thẩm Thắng không biết từ đâu lấy ra một cây súng lục, “Người thực sự là quá dễ tiện, là cố ý sao?” Cố ý đem ta tha ở đây sao?

Tiết Hành nhẹ nhàng nở nụ cười, tự tin lại định liệu trước: “Thẩm Thắng, người lẽ nào quên, trời mưa, súng lục của người không thể dùng ” tiếp theo giơ tay xem đồng hồ “Người xem, quá năm phút đồng hồ, người không ở, quân đội để đô căn bản là không chống lại được. “

“Quân đội của ta không cần người giáo huấn” Thẩm Thắng tiện tay đem súng lục ném xuống, đột nhiên nhắm phía Tiết Hành, “Con mẹ nó người chính là quỷ!!!”

Tiết Hành cũng không phản kháng, Trầm Thắng đem cổ áo của y nắm đến biến hình, Thẩm Thắng đánh một quyền vào bụng y, lực đạo mạnh mẽ. Sắc mặt của Tiết Hành không hề thay đổi, nhìn Thẩm Thắng phần nộ đến có chút biến hình, cảm thấy có chút thất vọng: “Chỉ có đáng đáp như vậy sao?” Ta cho rằng người sẽ đem ta ép ngã xuống đất, mạnh mẽ đánh một trận.

Thẩm Thắng thở hổn hển, gào thét nói: “Người hài lòng không? Ta thấp hèn, liền động người một cọng lông cũng không dám!!!”

Ra hẳn dự liệu chính là Tiết Hành ôm hẳn chăm chú, đôi môi ẩm áp hôn lên trán hắn, chỉ là dán vào, không có động tác gì khác.

“Nghe ta” Tiết Hành ghé vào lỗ tai hắn nói, “Đến bên cạnh ta đi, không phải như vậy ta không cách nào bảo vệ người “

Thẩm Thắng tựa ở trên bả vai y, trầm mặc nở nụ cười.

Tiết Hành nâng cằm của hắn, lần này đúng là hôn lên môi, trần trọc hồi lâu, Tiết Hành cảm thấy vừa ngọt ngào vừa đau lòng. Thẩm Thắng kiên trì vì để đô làm việc, cuộc chiến này sẽ không dừng, mấy ngày sau y phải về Viên Xuân, Thẩm Thắng nếu như xảy ra chuyện gì, y đúng là không có cách nào.

Hoài Viễn vẫn mất đi, cho dù Thẩm Thắng đứng lúc trở lại, vẫn cứ thất bại.Nguyên nhân thất bại không phải ở chỗ Trầm Thắng ra ngoài lâu không về, mà là sĩ quan phụ tá dưới chướng Chu sĩ quan lấy danh nghĩa hắn mở ra cửa thành, các thương binh của chiến dịch trước kiên trì không đầu hàng, toàn bộ bị Triệu Gia chôn sống. Bất đắc dĩ Thẩm Thắng không thể làm gì khác hơn là lùi hướng về một cái hương trấn cách Hoài Viễn 100 dặm. Mới vừa dàn xếp lại,điện báo của để đô liền đến, Thẩm Thắng giáng cấp, cướp đoạt thân phận tư lệnh.

“Về An Bình sao” Trịnh thư ký nhìn về mặt âm trầm của Thẩm Thắng mà có chút bất an.

“Không, tiếp tục chống đỡ, không thể nghe đám khốn nạn kia. “

Thẩm Thắng chậm rãi đi tới phía trước cửa sổ, trên song cửa cũ nát mọc ra một gốc cây cỏ đuôi chó, lông xù, có chút đáng yêu.

Trịnh thư ký phát hiện Thẩm Thắng trong nháy mắt già nua đi rất nhiều, mái tóc đen nhánh mơ hồ có vài sợi tóc bạc.

Là một môi, nhân sinh dài như thế lại ngắn như thế, rất nhiều sự tình không thể dự đoán, không phải muốn liền có thể làm được. Tiết Hành cũng không có cách nào chướng không toàn bộ sự tình đi, thần cũng phải đối mặt với việc bị người trọng yếu phản bội, kỳ thực đều là giống nhau, vạn sự vạn vật đều giống nhau, liền xem sống thế nào.

Phía đông bầu trời cũng có chút đỏ lên, khi ánh bình minh lờ mờ sắc trời cùng gió mát thổi nhẹ qua, Thẩm Thắng khẽ thở dài một hơi.

7. Chương 7: Làm Bạn Đời

Thôn Khê Thủy không lớn, tên gọi như vậy cũng vì trong thôn có một dòng suối trong chảy qua, nghe người già trong thôn nói suối này từ trên núi cao chảy xuống, có thể uống trực tiếp. Thẩm Thắng nhìn về núi xanh phía xa xa, trầm ngâm hồi lâu mới mở miệng nói: “ Tạm thời lui vào trong ngọn núi này, bảo tồn thực lực, nam nhân vùng phụ cận có ý nguyền thì có thể lên núi.”

Trịnh thư kí có chút khó khăn nói: “Tư lệnh, người dân thôn Khê Thủy vốn không nhiều, hơn nữa quan quản lí để đô phái tới có chút ngu muội, vì thế thôn dân rất bần cùng.”

Thẩm Thăng nghĩ một lúc mới mở miệng: “Chúng ta vẫn bại trận, để đô không cách nào nghịch chuyển, dù báo chí nói tới thiên hoa loạn trụ cũng không che giấu được sự thực, người xem, đây không phải trấn áp loạn đảng khởi nghĩa, mà là bị ép tự vệ chiến tranh, hơn nữa, kết cục rất rõ ràng.”

Đầu tóc Thẩm Thăng rối bời, vài lọn tóc chệnh chéch che đi khóe mắt hần. Trịnh thư kí trầm mặc nhìn bóng lưng Thẩm Thăng.

Thực tế, tình hình đã nghiêng về một bên, điều có thể làm được là tận lực giảm thiểu thương vong của thường dân. Với cuộc chiến tranh này, Thẩm Thăng đã không còn sự hăng hái như trước kia. Từ lúc Tiết gia bốc lên chiến tranh cục bộ đã mười tám tháng, hơn nữa đã hình thành thế bao vây. Hần không thể không từ bỏ thành An Bình, quan trọng nhất là Triệu Đình và Thẩm gia vẫn còn ở đó, trừ khi đưa họ xuất ngoại, mình mới thật yên tâm.

Nghĩ đến đây, khối đá lớn trong lòng hần mới hạ xuống, sau đó hỏi Trịnh thư kí: “Thân nhân của người còn ở An Bình sao?”

“Không, bọn họ là người phía nam, thời niên thiếu một mình ta xuống để đô học tập.”

“Tốt, về An Bình thôi, chung quy vẫn có một số việc cần xử lý.” Về mặt Thẩm Thăng có chút quyết tuyệt.

Trịnh thư kí trong lòng có chút bất an, theo Thẩm Thăng nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy qua hần như vậy, nhin nửa ngày rồi cục vẫn là mở miệng: “Tư lệnh, nếu như kết cục đã định, vì sao không thuận theo tình thế? Lấy giao tình giữa ngài và tam thiếu Tiết gia, chuyện như vậy hần là...”

“Thẩm gia vẫn luôn cống hiến cho đế đô, nếu ta làm vậy Thẩm gia sẽ bị mọi người công kích.”

Tuy là như vậy, nhưng kiên trì, trả giá hy sinh vô vị hữu dụng sao, Trịnh thư kí có chút dao động, cha mẹ hần còn ở phía nam, sinh tử bất hiểu, nhiều năm chưa từng tận hiếu đạo, lại đứng ở đế đô bên này, chỉ sợ muốn người đầu bạc tiền người đầu xanh.

Thẩm Thăng cũng biết mình giống như những thần tử ngu trung trong lịch sử, nhưng là đến phiên mình, cũng chỉ có thể làm như vậy, lúc tiếp nhận Thẩm gia thì đã ở trước bài vị tổ tông phát ra lời thề nhất định cống hiến cho đế đô, cống hiến cho nội các, vì lẽ đó không cách nào thay đổi lập trường của chính mình!

Bên trong đình viện trồng vài gốc cây ngô đồng lớn, Thiệu Văn Chiêu tập trung phác họa cây ngô đồng, Lộ Trung khoanh tay, khóe miệng mỉm cười nhìn bóng lưng Văn Chiêu. Tiết Hành bất đắc dĩ, hơi thở dài: “Người đến cùng có nghe lời của ta nói không a!”

Lộ Trung sờ tóc, liếc mắt về phía Tiết Hành: “Ta làm sao mà biết người nói gì, biết Văn Chiêu ở đây, người trở lại sau nhé.”

“Ta đi, vậy ta liền nói với Lộ bá phụ người trộm của hần vài lọ thuốc hít.”

“Không phải thấy vật kia của hần đẹp dễ nên đem ra vui đùa một chút sao, sao người nói tới lại khó nghe như vậy” Lộ Trung không thể làm gì đành quay sang phía Văn Chiêu, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hần, khoa tay liên tiếp ra thủ thế, nói cho Thiệu Văn Chiêu chính mình phải đi ra ngoài một chuyến, Văn Chiêu nét mặt thanh tú, ôn nhu cười, gật gù.

Tiết Hành nhìn hai người, trong mắt biến ảo không ngừng, nếu như Thẩm Thăng cũng suy nghĩ như vậy thì tốt, nhớ tới Thẩm Thăng, tâm tình đang tốt của Tiết Hành lập tức hầu như không còn.

Lộ Trung thưởng thức một mảnh lá ngô đồng, cười hì hì nhìn Tiết Hành không lộ vẻ gì: “Làm sao, nhìn thấy ta hằng ngày cùng Văn Chiêu thân mật như vậy, nhớ tới cái cộc gỗ của nhà người thì không vui?”

“Thực sự là nhiều chuyện ”

“Ta nói thì sao, người xem a, hần hiện tại nhất định phải về An Bình, không bằng người giả thư sinh, đi tìm Trầm Thăng cầu một đêm phong lưu, thế nào?”

“Không đứng đắn gì cả, không hiểu sao Văn Chiêu lại coi trọng người.”

“Đương nhiên là vì bốn đại gia là một nhân tài, phong độ ngời ngời, anh tuấn tiêu sái, không gì sánh kịp a ”

“Chẳng biết xấu hổ ”

“Mâu tán diệu tán “(chẳng hiểu câu này nghĩa là gì dù mk là dân tiếng Trung)

Dưới cây ngô đồng, Văn Chiêu vẫn cẩn thận tô vẽ, dù hẳn là một người điếc, nhưng quanh thân khí chất đầm ấm, lại yên tĩnh ôn nhu. Lộ Trung với Văn Chiêu quen biết rất lâu rồi mới thổ lộ chân tâm trong một đêm trăng. Thiệu gia tuy không thể so Lộ gia nhưng cũng là danh môn vọng tộc, bởi vậy trưởng bối hai nhà đều cực kỳ tức giận, Lộ bá trực tiếp đem Lộ Trung đuổi ra khỏi nhà, Văn Chiêu tuy là con trai trưởng nhưng dù sao cũng không trọn vẹn nên không cách nào kế thừa gia tộc, vì lẽ đó Thiệu Văn Chiêu kiên trì cùng Lộ Trung làm bạn đi, Thiệu gia cũng không có quá nhiều ngăn cản.

Tình cảm trên đời đơn giản như vậy, lúc nguy nan có người bên cạnh, cho mình một chút an ủi là được rồi. Không bắt buộc không buông tha, coi như là chặt vật rời đi, cũng không rời không bỏ, vì lẽ đó Văn Chiêu với Lộ Trung tuyệt không đơn giản là người yêu, mà càng nhiều chính là miếng thịt trong tâm không cách nào vứt bỏ, không rời không bỏ, sống chết có nhau, ta dùng cả sinh mệnh cùng người làm bạn.

Vì lẽ đó lúc Lộ lão bá thừa nhận quyền thừa kế của Lộ Trung, Văn Chiêu cũng theo Lộ Trung trở về Lộ gia, đêm đó Lộ Trung thẳng thắn chính mình không cách nào cho Lộ gia một người thừa kế thì, Lộ lão bá nhượng bộ: “Như vậy, liền lấy một đứa bé của tứ đệ người làm con thừa tự, đều là người nhà họ Lộ, cũng không cần thiết dây dưa nhiều như vậy.” Văn Chiêu tuy không biết Lộ lão bá nói cái gì, nhưng nhìn Lộ Trung vẻ mặt hài lòng rõ ràng, hẳn cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, đặc biệt khoan khoái, thật sự, bóng tối bao trùm lâu rồi cực tàn đi.

Những gian khổ, chặt vật trước đây cuối cùng cũng tránh xa Lộ Trung, chính mình cũng yên lòng. Coi như Lộ gia muốn Lộ Trung cưới một cô gái, lưu lại người thừa kế, hẳn cũng sẽ không nói gì, chỉ cần được bên người Lộ Trung là tốt rồi.

8. Chương 8: Chuyển Cơ

Một giấc mộng thật kì lạ, có đứa trẻ mỉm cười, có cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, có cụ già tóc trắng xóa. Sau đó là biển hoa bĩ ngạn đỏ rực đang nở rộ, loại hoa yêu mị nở đầy mỗi một góc trên đường xuống Hoàng tuyền, chen chúc mà lại hỗn loạn. Tiết Hành trong cơn ác mộng không tỉnh lại được, mồ hôi chảy trên trán, ở giữa đám hoa bĩ ngạn là một thân cây bị hào quang màu trắng vây quanh, sờ tay lên thấy ẩm áp, giống như linh hồn chính mình đang run rẩy dưới sự tiếp xúc đó. Tiết Hành mất thật nhiều sức lực mới có thể tỉnh lại, trong phòng ngủ trống rỗng, chỉ có ánh trăng nhu hòa xuyên qua cửa sổ chạm một chiều xuống sàn nhà, Tiết Hành đi chân trần đứng thẳng, cảm nhận một luồng cảm giác mát mẻ từng tia từng tia thấm vào tận xương, nắm chặt nắm đấm, có thể Lộ Trung nói là đúng. Sau khi gặp Thẩm Thắng ở trong rừng, Tiết Hành lúc ẩn lúc hiện cảm giác mình tựa hồ sắp mất đi Thẩm Thắng, loại ý nghĩ này khiến y thấy rất khó chịu, như đồ vật chắc chắn thuộc về mình đột nhiên có một ngày hỏng hoặc là không thuộc về mình nữa. Lộ Trung nói với y muốn cái gì liền đi lấy về, nếu không hành động thì nhất định sẽ mất đi. Y biết, chỉ là đột nhiên có chút không xác định, y không thể chắc chắn Thẩm Thắng sẽ vẫn thích y, yêu y như khi còn ở An Bình. Dù y đã lừa dối Thẩm Thắng rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên y có cảm giác này. Ý đồ của Thẩm Thắng y hiểu, trả bất cứ giá nào cũng muốn bảo vệ đám ngọc ở đế đô, hi sinh vô ích mà còn tổn thương đến chính mình. Nếu Thẩm Thắng thật sự chết trận vậy thì y giành được đế quốc cũng không có ý nghĩa gì. Tiết gia vẫn luôn là người đứng sau màn chưởng khống đế quốc, những năm gần đây không che giấu như trước vì Tiết Hành y không thích người dưới chiếm giữ quyền hành, dù là một đám ngu xuẩn, có tiếng mà không có miếng cũng không được, y muốn tuyên cáo chính mình mới là người nắm quyền. Nhưng Thẩm Thắng không ý thức được điểm này, hẳn tựa hồ cũng không muốn nhận thức điều này, do đó Tiết Hành do dự không quyết định. Thẩm Thắng có gia tộc của hẳn, y biết, lúc trước ở cùng nhau hẳn gặp đứa nhỏ kia vài lần, đáng yêu thông tuệ, nhưng đó không phải là người thừa kế tốt, vì thế để Thẩm gia đứt đoạn còn hơn để Thẩm gia bị gia tộc khác chiếm đoạt sau khi lật đổ cục diện chính trị hiện nay, chí ít còn có danh tiếng ái quốc. Cũng nên cân nhắc vấn đề người thừa kế của Tiết gia, nhưng từ trước đến nay chỉ có người tài mới chiếm được, nên chuyện này không cần y lo, chỉ cần Tiết gia bất bại thì những trưởng lão kia sẽ không nhiều lời. Tiết gia tồn tại lâu như vậy, không chỉ vì người lãnh đạo ưu tú, quan trọng hơn chính là cạnh tranh công bằng, cũng từng có lúc suy yếu, thế nhưng vẫn được cứu lại, chỉ cần Tiết gia còn một người tồn tại, thì Tiết gia sẽ không diệt vong. Suy nghĩ thật lâu, khí lạnh trên sàn nhà vẫn quanh quẩn bên

chân, Tiết Hành hơi động, nhìn họa tiết phức tạp thêu trên đệm, cánh hoa phác họa liên miên, có thể thử một chút, kết quả thế nào thì thực không cần tính đến.

Cùng lúc đó Thẩm Thắng cũng một đêm không ngủ, Thẩm gia hỗn loạn mấy ngày giờ mới yên tĩnh lại, người làm cũng đi hết, cả căn nhà lớn đi một bước chân cũng vang vọng. Sau khi giải quyết nỗi lo thì phải đối mặt với tình thế hiện nay. Sức chiến đấu của quân đội đế đô rất kém, ngay cả Thẩm Thắng cũng không muốn dẫn quân, cuộc chiến này thực sự rất vô ích, thế nhưng bình dân đang chống cự, họ không muốn mình đang từ công dân thượng đẳng trở thành cư dân hạ đẳng. Thẩm Thắng từng phản đối chế độ đẳng cấp này, nhưng hiện tại chế độ đẳng cấp này đã trở thành một trở ngại lớn. Bình dân không tin sau khi đế quốc thống nhất thì mọi người sẽ bình đẳng, càng không hi vọng địa vị ưu việt của mình sẽ mất đi, vì thế cho dù tiên tuyến chiến bại, ít có cơ hội thắng, bình dân cũng ủng hộ đế đô, tin tưởng tuyên truyền của đế đô. Vì lẽ đó Thẩm Thắng quyết định chỉ cần dân tâm không loạn, chính mình liền chống lại đến cùng. Hắn sợ chết, hắn không phải tướng quân tốt, thế nhưng hết cách rồi, chỉ có thể như vậy. Đã lâu không nhớ tới Tiết Hành, không hiểu người cười thẹn thùng là y, người cười đến sáng lạn là y hay người cười đến vô vị là y. Thẩm Thắng cũng không rõ ràng, Tiết Hành sẽ nắm giữ địa vị chí cao vô thượng, mà hắn cả đời cũng vậy, hắn kỳ thực chưa bao giờ cho rằng địa vị của Tiết Hành thấp kém. Mù quáng đem sinh mệnh, tiền đồ tương lai đi đùa giỡn có chút mạo hiểm thậm chí không đáng, thế nhưng Thẩm Thắng xác định hắn ở trong lòng Tiết Hành là độc nhất vô nhị không thể thay thế, nói hắn bị coi thường cũng được, ngược lại hắn hiện tại thật sự sợ, nhiều lần lừa dối như vậy, hắn không dám nói chính mình vẫn yêu Tiết Hành, lần lượt lừa dối, hắn sợ sệt Tiết Hành lãnh đạm, có thể Tiết Hành chưa bao giờ yêu thích hắn, đều là đang lừa gạt hắn. Vì lẽ đó hắn muốn đánh cược một lần, đi chứng minh, chỉ cần mình vẫn cứ tin Tiết Hành, Tiết Hành yêu vẫn là hắn! Thẩm Thắng vô lực, che mặt, đem ngọt ngào bị thương một lần sáng khoái khóc lên, từ nay về sau, bị thương là người qua đường

9. Chương 9: Thất Bại

Trên chiến trường, một khi nhân tâm bất ổn thì thất bại cũng chỉ là vấn đề thời gian, kéo dài càng lâu thì càng tổn hại nhiều hơn thôi. Thẩm Thắng đã từ chức tư lệnh, đế đô bí mật điện báo chứ không thông báo toàn quốc, mình chủ động một chút ngược lại giữ được mặt mũi. Tư lệnh mới mà đế đô cử đến khu Bắc là một tên công tử bột, cả ngày chỉ biết vui chơi, mấy tướng quân trước đây là thủ hạ của Thẩm Thắng tức đến nghiến răng nhưng không thể làm gì, dù sao số trận thắng thì đếm trên đầu ngón tay, 15 ngày trước chiến thắng Vạn Dương quan dù thông báo với bên ngoài là tiêu diệt 15000 quân loạn đảng, nhưng thật sự tiêu diệt được bao nhiêu thì trong lòng mọi người đều rõ ràng. Sĩ khí càng ngày càng hạ thấp, luyện tập ban ngày cũng toàn về uể oải.

Triệu Gia không biến sắc điều khiển quân đội, ngoại ô thành An Bình đã tập kết 50 vạn quân, Mục Ca – tư lệnh mới nhậm chức cười khẩy: “Đám người này, Tiết gia khẳng định bị Triệu Gia bức ép, đợi ta sai người đi chiêu hàng, Triệu Gia khẳng định cùng đường mặt lộ.” Thẩm Thắng im lặng lắng nghe, chỉ thấy Mục Ca đắc ý khoác lác: “Nhớ năm đó lão tử là học đệ của Tiết Tĩnh Chi, được hắn chăm sóc, rồi tông quân học tập, giao tình tốt, hiện nay Tiết gia do Tĩnh Chi huynh nắm quyền, lui binh đầu hàng chỉ một câu nói là xong.” Sau đó quay ra hỏi Thẩm Thắng: “Thẩm tư lệnh cảm thấy kế này của ta thế nào?”. Thẩm Thắng âm thầm thở dài, đứng dậy cung kính nói: “Mục Tư lệnh nói đúng lắm, Thẩm Thắng bất tài, đến không dám vọng ngôn.” Mục Ca đập bàn nói: “Cứ làm như thế, xem lão tử lập đại công!”

Ra phòng chỉ huy có người lặng lẽ hỏi Thẩm Thắng: “Tư lệnh, cứ để hắn làm như thế sao?” Thẩm Thắng nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Hắn làm hay không làm thì có khác biệt gì sao, nên đến thì đến thôi.” Trên gương mặt tuấn lãng nở nụ cười.

Tốc độ của Mục Ca cũng rất nhanh, không đến nửa ngày liền gửi đi mật thư, những người không biết thì cảm thấy tư lệnh mới có tài, không khí trong quân doanh trở nên thư giãn hơn, mọi người đều trông mong thư chiêu hàng của tư lệnh thành công. Kỳ thực nếu ngẫm lại thì sẽ thấy việc này khó có thể thành công, thế nhưng hiện tại mọi người đều không muốn đánh trận, thà tin việc có thể thành. Tối đến mọi người đều chìm vào mộng đẹp, thậm chí có người mơ Triệu Gia bị bắt, hắn trở thành đại công thần, cơm ngon áo đẹp, biệt thự xa hoa, ...

Lúc nửa đêm, một đám người lặng lẽ rời khỏi vị trí đóng quân. Thẩm Thắng vỗ vỗ quần áo, thấp giọng ra lệnh: “ Động tác nhanh lên một chút.”

Vô thanh vô tức mà biến mất ở trong rừng rậm, đến đỉnh ngọn núi Trịnh thư kí mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới hỏi: “Triệu Gia thật sự sẽ công thành sao?” Nhưng không có được câu trả lời.

Thẩm Thắng nhìn những ngọn đuốc ở thành An Bình, đây là nơi hấn lớn lên, là đại bản doanh của Thẩm gia, liền bị hấn vứt bỏ sau đó tận mắt thấy nó bị hủy diệt. Tay nắm chặt chuôi thương, đôi mắt lưu chuyển bất định.

Trăm phút sau, Triệu Gia quả nhiên công thành, Thẩm Thắng nhìn chằm chằm không chớp mắt, trong lòng âm thầm tính phương vị công thành cùng với thời gian. Hấn đang chờ đến lúc Mục Ca bị bắt, quân đội Triệu Gia mệt mỏi, sau đó sẽ từ trên núi đánh xuống. Tình thế như Thẩm Thắng sở liệu, Thẩm Thắng nổ một phát súng, tiếng súng vang dội.

“Xông ra!!!” Trong rừng rậm truyền ra một tiếng hô to.

Hỗn chiến, mỗi người đều giết đỏ cả mắt rồi, tiếng súng vang lên liên miên, có người không kịp đổi băng đạn trực tiếp dùng lưỡi lê! Mãi mới chờ đến một cơ hội như vậy, Thẩm Thắng cùng mọi người phấn đấu quên mình. Đạn pháo nổ ở bên cạnh, mặt đất rung động, cả người dính đầy bụi đất, Trịnh thư kí là văn nhân cũng trốn ở sau đại thụ nhân cơ hội bắn lên.

..... Một đêm không chớp mắt... ..

Ánh sáng mặt trời chói mắt chiếu xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây đến mặt đất, Thẩm Thắng không che giấu vẻ mệt mỏi, Triệu Gia chặt vật bỏ chạy, Mục Ca chết bởi đạn lạc, hấn là người chiến thắng trong trận chiến này. Thật mệt, nhìn người của mình ngã xuống, cảm thấy chết lặng, nhưng không động thủ thì người chết chính là mình.

“Thu thập thi thể, kiểm kê nhân số, vào thành.” Thẩm Thắng phân phó.

Thẩm Thắng lau chuôi thương, lau mồ hôi, thực chiến có thể làm cho một người trưởng thành, Tiết Hành, ta sẽ chứng minh, ta Thẩm Thắng không phải người dựa vào phúc âm của tổ tiên mà sống!!!

Chờ mong cùng người quyết chiến, trước đó, ta sẽ không dễ dàng chết đi, sẽ không chết ở trên chiến trường, bởi vì người vẫn chưa cùng ta chính diện quyết đấu!

Nhìn chung toàn cục kỳ thực rất đơn giản, người bị Mục Ca phái đi bị Thẩm Thắng đổi, để hấn mang theo văn kiện tuyệt mật ra đi, quả nhiên trên đường đi để đồ bị Triệu Gia bắt lấy, sau đó... Tất cả phát sinh như Thẩm Thắng đã sắp xếp. Thẩm Thắng đánh cược, hấn đánh cược Triệu Gia sẽ bị lừa bịp.

Đọc được điện báo Triệu Gia truyền đến, Tiết Hành khẽ mỉm cười, Tiết Tĩnh Chi có chút bận tâm, thế nhưng Tiết Hành lại nói: “Thời điểm chưa tới, trước hết để cho để đồ hài lòng mấy ngày.” Tiết Tĩnh Chi nghe xong mặc dù hơi nghi hoặc một chút, nhưng cũng không lo lắng nữa, đệ đệ sẽ không làm việc gì mà y không nắm chắc.

10. Chương 10: Khói Thuốc Súng

Tiết Hành hồ hững xoa bộ lông mềm mại của con chó sư tử, con cún này có chút hư, cứ cào đệm sofa làm nó tua ra. Mấy ngày gần đây, Triệu Gia thành công vây hãm mấy tòa thành xung quanh thành An Bình, vây An Bình cũng chỉ là vấn đề thời gian, thắng lợi trong tầm mắt. Tiết Hành có chút buồn bực, Tiết Tĩnh Chi cũng khuyên y mấy lần, có thể cũng không cách nào giải quyết, y tuy rằng được giáo dục theo kiểu mới, nhưng nhiều khía cạnh vẫn là người truyền thống. Vì lẽ đó ý muốn Thẩm Thắng thuận theo tâm cũng càng ngày càng mãnh liệt, dù cho làm nhục Thẩm Thắng y cũng không hy vọng thấy mình mất đi sự chững khồng đối với Thẩm Thắng, sắp xếp vài quân cờ ở An Bình, xem ra đã đến lúc phát huy tác dụng. Thế trận ở An Bình tất bại, nếu là thừa lúc này bắt Thẩm Thắng làm tù binh, khiến cho hấn đầu hàng quy thuận, coi như nhất cử lưỡng tiện.

Lần trước Thẩm Thắng đại thắng đem đến danh tiếng lớn, để đô trực tiếp khoác cho hắn cái danh anh hùng dân tộc. Ngẫm lại trận chiến kia đúng là Triệu Gia tính sai, để đô cho dù hủ bại cũng không phải không có quân đội tinh nhuệ, mù quáng tiến công đổi lấy một lần thất bại, để cho để đô chê cười.

Văn Chiêu cười híp mắt nhìn Lộ Trung khoa tay, Lộ Trung dờ ra nhìn Tiết Hành lắc đầu. Thế nhưng Văn Chiêu vẫn đem Lộ Trung kéo lại. Lộ Trung bất đắc dĩ mở miệng: “Ta thấy Thẩm Thắng mấy hôm nay rất nổi danh, thế nhưng thành An Bình vẫn phải đánh hạ, Văn Chiêu cho rằng người chỉ huy thì sẽ dễ dàng thắng lợi.”

Tiết Hành nhìn chằm chằm Lộ Trung, khoe môi hơi nhếch, Lộ Trung bị y nhìn đến sồn gai ốc, vội nói: “Người đừng hiểu lầm, ta không bảo người sắc dụ Thẩm Thắng, ý ta là người chỉ huy dễ làm Thẩm Thắng rối loạn trận tuyến, người đừng cười.”

“Xem ra người mấy ngày nay cũng có chút tiến bộ, chủ ý này tuy hơi hạ lưu, nhưng cũng là một ý hay.” Tiết Hành cười mê người: “Người xem, An Bình cùng Thẩm Thắng ta đều muốn, thế nhưng ta không muốn tổn thương đến một sợi tóc của Thẩm Thắng, người thông minh như vậy, không bằng người giúp ta.”

Văn Chiêu lên cười, thoải mái khoa tay nói: “Chúng ta thấy người mấy ngày nay quá lười biếng, ngẫm lại độ khả thi cũng là không thấp.”

Thẩm Thắng mấy ngày nay được không ít người tới an ủi, nhưng hắn càng ngày càng sầu, Triệu Gia đã đánh hạ nhiều thành trì như vậy không phải nói chơi, một khi An Bình bị bao vây, kho lương cũng không đủ dùng cho vài tháng, thế nhưng nguồn lương chủ yếu bị Triệu Gia chiếm, mấy thành trì nhỏ thì chỉ đứt quãng cung cấp, việc cấp bách hiện tại là mở rộng nguồn cung cấp lương thực.

Nhưng sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Triệu Gia không đánh lén, mà trực tiếp đem binh đóng quân ở ngoài thành An Bình. Thẩm Thắng phái mấy tiểu đội trước đi quấy rối tập kích, đối phương hoàn toàn không chút biến sắc, vẫn cứ theo quy luật thao luyện. Xem ra Triệu Gia chờ đến trận quyết chiến, dĩ định đãi lao, chỉ chờ mình mù quáng xuất binh. Thế nhưng đây đâu phải tác phong của Triệu Gia, lẽ nào không phải hắn chỉ huy. Người này kiên nhẫn, hoàn toàn không dễ xảy ra sai lầm, lẽ nào là Tiết Hành! Thẩm Thắng kinh ngạc, xem ra Tiết Hành không muốn tiếp tục giằng co.

Làm sao bây giờ, Tiết Hành thực sự hiểu rõ hắn, không thể tiếp tục tác phong trước kia, phải thay đổi để Tiết Hành không đoán được, không thể để mất An Bình.

Đắn đo suy nghĩ, Thẩm Thắng rút cục nghĩ ra một chiêu, hắn từng xem trong một quyển sách của người Tây Dương có một loại thuật ngụy trang, dùng đồ màu đất hoặc xanh lá ở trong rừng thì khó có thể nhận ra. Nếu thật sự có thể làm như thế thì có thể thần không biết quỷ không hay đánh lén địch, rút lui cũng khó bị phát hiện, dễ dàng bảo tồn thực lực.

Nhưng hắn không nghĩ đến Tiết Hành cũng biết điều này.

Thẩm Thắng mấy đêm không ngủ, theo dõi công tượng làm việc. Chờ mọi việc hoàn thành, liền lệnh Trịnh thư kí đưa công tượng đi ăn một bữa, rồi nghỉ ngơi thật tốt. Lúc này hắn mới yên tâm, toàn thân khoan khoái, mấy ngày thức trắng, bây giờ nằm xuống giường liền ngủ. Tiết Hành đứng trên một tảng đá ở đỉnh núi, cầm ống nhòm khê cau mày, Triệu Gia liếc mắt nhìn hắn.

Tiết Hành đưa ống nhòm cho Triệu Gia: “Người đã nghe qua một thuật ngụy trang?” Triệu Gia bỗng nhiên tỉnh ngộ, thế nhưng: “Nên từ nơi nào ra tay?” “Trời khô vật hanh, hỏa thể mượn phong.”

Hiện giờ là đầu mùa hè, mấy ngày nay trời nắng to, sau đó phóng lửa đốt cây, một mảnh trống không màu đen, đến lúc đó thấy màu xanh lá thì đó chính là mục tiêu cần tìm.

Thẩm Thắng thỉnh thoảng phái người quấy rầy, Tiết Hành cũng không để ý, y muốn biết Thẩm Thắng khi bị bức ép đến tuyệt lộ, về mặt sẽ như thế nào.

Kì thực lúc trước Tiết Hành thật sự khó khăn, người thừa kế của Tiết gia nhất định phải ở ngoài mấy năm, sinh tử do mệnh, vậy nên khi y chết hoặc sa đoạ rồi thì đến mộ tổ cũng không được nhập. May là Tiết Hành tốt số, gặp được Thẩm Thắng. Đến khi trở về Tiết gia, dục vọng đối với Thẩm Thắng rất cục bực phát, y rõ ràng mình muốn Thẩm Thắng, người nam nhân từ nhỏ không dính một chút khổ cực. Khi biết Thẩm Thắng đã cưới vợ, sinh con, Tiết Hành đã bỏ nhiều thời gian để sắp xếp, cuối cùng lấy thân phận thư

sinh nghèo khó trở lại An Bình. Lúc này y mới biết vợ Thẩm Thăng ốm chết, mà hắn thì không lấy vợ kế. Thẩm Thăng đối với y quá tốt, vì thế mà trái tim rục rịch không ngừng. Tâm tư của Thẩm Thăng y cũng từng nghĩ ngờ, thế nhưng việc mà không nắm chắc thì y sẽ không làm, xác định Thẩm Thăng cũng yêu y, để làm Thẩm Thăng tin tưởng, mặt khác y cũng không thể kiềm chế nổi, y làm ra sự tình mà cả đời chưa từng nghĩ là ở trong khoang xe chật chội mà hôn Thẩm Thăng.

Triệu Gia bên này thần nhiên luyện quân, mà bên Thẩm Thăng thì càng ngày càng dễ kích động tùy tiện tấn công. Mỗi ngày đều đi dạo hí lâu, mời gánh hát tới hát sướng, tối tới câu lạc bộ uống rượu. Thế nhưng hắn vẫn luôn để ý tới tình hình quân địch, dù sao chiếm tiên cơ sẽ có lợi.

Kịch bản “Tây sương kí” Thẩm Thăng đã xem qua, cũng không có gì đặc sắc, chỉ là lúc này sắp khai chiến làm tâm trạng có chút thương cảm. Thẩm Thăng lúc này mới rõ ràng đoạn thời gian lúc trước cùng Tiết Hành đọc sách là hồi ức tươi đẹp nhất.

11. Chương 11: Hàm Chiến

Cuộc chiến nổ ra bất ngờ khiến Thẩm Thăng không kịp trở tay, nửa đêm tại thành An bình có vài nơi bị cháy lớn.

“Nhanh đi lấy nước!” Tiếng kêu gào ầm ĩ, trực giác của Thẩm Thăng thấy không đúng, liền xông lên tháp quan sát thì thấy vài viên pháo hiệu bay theo đường vòng cung vào khu nhà dân, hắn vội vã thổi còi báo động. Mấy chục cái đèn pha đồng thời sáng lên, toàn bộ vùng ngoại thành đều bị rọi sáng như ban ngày.

“Phản ứng thật nhanh.” Triệu Gia khà khà cười vài tiếng, nói với Tiết Hành: “Tam Thiếu, đội đột kích đã sẵn sàng.”

“Để sư đoàn 21 và 59 đánh chính diện, sư đoàn 18 vòng tới đằng sau làm nổ kho vũ khí.” Tiết Hành vừa nói vừa thưởng thức một khối phỉ thúy thượng hạng trong tay: “Liên hệ với người đó, bảo vệ tốt Thẩm Thăng, ta muốn người đó hoàn hảo đến đây.”

“Vâng” Triệu Gia đáp một tiếng, suy nghĩ một chút thấy kho quân giới tất nhiên sẽ có trọng binh canh gác, sư đoàn 18 cho dù tác chiến tinh nhuệ nhất, nhưng cũng có chút khó khăn, liền thêm sư đoàn 9 vào.

Thẩm Thăng sờ súng bên hông, cuối cùng cũng đến rồi, dù gian trá, bất quá cũng đúng, đột kích ban đêm cũng chính là tác phong của Triệu Gia. Xem ra Triệu Gia là tiên phong, Tiết Hành tất nhiên ở hậu phương, nếu bất y... Cuộc chiến này cũng có thể không cần đánh, nhưng cũng chỉ là ý nghĩ viễn vông mà thôi, Thẩm Thăng không cam lòng cắn răng: “Trịnh thư kí!”

Trịnh thư kí đẩy cửa đi vào, cầm trong tay một phần điện báo: “Tư lệnh, đây là Triệu Gia vừa gửi tới.” Trịnh thư kí có chút thấp thỏm lo âu.

Thẩm Thăng tiếp nhận, vừa nhìn lướt qua liền thay đổi sắc mặt: “Hắn đúng là tự tin.”

Vài chữ rất đơn giản: “Hùng dũng kết thúc.”

Tiết Hành ung dung thần nhiên ngồi pha trà, rửa chén, đổ nước rồi lại pha trà lần hai. Toàn bộ các bước đều vào đấy dường như đang ở biệt viện yên tĩnh chứ không phải chiến trường.

Nửa khắc sau, Triệu Gia mang theo sắc mặt vui mừng đẩy cửa vào: “Tam thiếu liệu sự như thần, kho quân giới đã nổ tung, bên Thẩm Thăng chắc chắn là đại loạn.”

“Uống một chén đi.” Tiết Hành đem cái chén đẩy tới trước mặt Triệu Gia: “Đã cùng người kia liên lạc?”

“Đó là tất nhiên.” Triệu Gia cầm chén ngửi: “Vũ Di sơn đại hồng bào?”

Tiết Hành nhấp một ngụm trà, nói: “Để hắn nghĩ cách đưa Thẩm Thăng ra thành, sau khi kết thúc chiến tranh bảo đảm cha mẹ hắn an hưởng tuổi già, hắn cũng có thể yên tâm vì ta mà làm việc.”

Thời gian từng phút trôi qua, Thẩm Thăng càng ngày càng lo lắng, kho quân giới bị nổ, hậu cần theo không kịp thì lấy cái gì cùng Tiết Hành chống tới bình minh? Sĩ khí ảm đạm suy sụp, nếu không phải quân đội

Thẩm gia đang chống cự thì hiện tại đã không chống đỡ được, biết rõ kết cục là cái gì nhưng không cách nào thay đổi, nhưng nhất định phải chống đỡ!

“Đi thành lâu.” hần tự mình ra trận.

“Tư lệnh, thành lâu nơi đó một vùng phế tích, không bằng chúng ta tới vùng quân sự bí mật ở ngoại thành làm?” Trịnh thư kí đi theo phía sau hần thấp giọng đề nghị: “Dù sao chuẩn bị lâu như vậy cũng nên phát huy được tác dụng.”

Thẩm Thăng dừng bước: “Bọn họ đánh tới đó?”

“Thành An Bình đã mất một nửa rồi.”

Thẩm Thăng ngây người, An Bình cứ như vậy bị phá hủy?!! Hần thực sự là vô dụng!!! Một luồng bi thương đau đớn xông lên, đến cùng vẫn là không có bản lãnh bảo vệ tổ nghiệp, tự nghĩ chính mình có thể làm được, nguyên lai... Chính mình là vô dụng như thế, chuẩn bị lâu như vậy vẫn không được!!!

“Ra khỏi thành, gửi điện báo cho Triệu Gia, gặp mặt nói chuyện đầu hàng.” Thẩm Thăng cắn môi, sắc mặt tái nhợt, chung quy vẫn không có cách nào thay đổi, lời hứa của mình lúc trước chỉ là trò cười.

Trịnh thư kí kinh ngạc: “Hay là đi bí mật.”

“Không cần.” Thẩm Thăng vung tay, kết quả này là chính hần phải chịu đựng.

Qua một lúc, Trịnh thư kí quay lại báo: “Tiết thiếu đến rồi.”

Thẩm Thăng ngẩng đầu, Tiết Hành chỉ mặc một bộ trường bào màu xanh, đeo mắt kiếng gọng vàng, nhìn qua dáng vẻ mười phần thư sinh. Tiết Hành cuốn ống tay áo, trên mặt dẫn theo một vết ý cười, Trịnh thư kí thức thời xoay người rồi đi ra.

Thẩm Thăng nhìn y, không nói tiếng nào, cũng không biết nói cái gì, đột nhiên rút súng lục ra nhắm ngay lồng ngực, Tiết Hành phản ứng rất nhanh, tay hơi dùng sức liền vặn bụng tay Thẩm Thăng, nhẹ nhàng đem súng lục lấy ra vứt rất xa. Thế nhưng hành động của Thẩm Thăng khiến y căng thẳng trong lòng, mình có phải làm rất quá đáng không?. Nhìn Thẩm Thăng như vậy so với tự tay giết hần còn làm hần bất an khổ sở hơn! Thẩm Thăng cười khổ, Tiết Hành sợ hần lại nghĩ đến chuyện gì đó không hay.

Nhưng mà cuối cùng vẫn là Thẩm Thăng có hành động trước, hần nói: “Ta đầu hàng.”

Tiết hành sờ mặt hần, ngón cái lau đi bụi bẩn không biết dính phải lúc nào. “Người gầy.” trong giọng nói có một tia thương tiếc, Thẩm Thăng cảm động, tư vị ngọt ngào lan tràn, Tiết Hành vẫn ôn nhu săn sóc như vậy, mình rốt cuộc vì cái gì để tâm vào chuyện vụn vặt? Nhưng là chuyện đến nước này nói cái gì cũng vô ích, không thể làm gì khác hơn là tựa lên vai Tiết Hành, vui đầu ở vai y.

“Ta thua.”

“Biết.” Tiết Hành ôn nhu cực kỳ “Ta vẫn một mực chờ đợi người.”

Viền mắt Thẩm Thăng nóng lên, suýt chút nữa rơi lệ: “Người gạt ta.”

“Không có chuyện gì.” Tiết Hành nắm tay hần, nhẹ nhàng xoa lưng hần, hống: “Ta đã lừa gạt người, thế nhưng tất cả những thứ này đều là vì người.”

Thẩm Thăng cắn chặt răng, không nói, ôm chặt lấy Tiết Hành, ở trong lòng hần nhiều lần nói “Ta hận người, ta yêu người” yêu hận xoắn xuýt trong đó hần cũng mờ mịt, cứ như vậy đi, không cần phải đối đầu nhau nữa là một chuyện tốt.

Tin tức Thẩm Thăng đầu hàng lộ ra, nhất thời dư luận ồ lên, mấy ngày trước đây còn khen ngợi là anh hùng xoay người liền đầu hàng, hơn nữa cũng không phải thành phá mà hàng, mà chỉ đánh hạ một nửa!!! Người để đô lập tức rối loạn, không ít người bắt đầu nghĩ trăm phương ngàn kế rồi đi, dù sao ai nguyện ý chờ chết.

Lộ Trung lén lút cùng Văn Chiêu nói chuyện: “Chiêu này của Tiết Hành thật độc, từ một Thẩm Thăng mà trực tiếp thúc đẩy toàn bộ chiến cục.”

Văn Chiêu vỗ đầu hấn khoa tay nói: “Thẩm Thăng mà biết thì Tam thiếu còn không lột da ngươi.”

Lộ Trung khà khà cười vài tiếng, mặt dày mày dạn quần quít lấy Văn Chiêu: “Ta biết ngươi đau lòng ta.”

Văn Chiêu bất đắc dĩ đến cực điểm, không biết Lộ Trung người này làm sao lại có bộ dáng này, thực sự là chính mình mất mủ.

Nghe tiếng bước chân, Văn Chiêu liền đẩy Lộ Trung ra. Là Tiết Hành, chỉ thấy mặt y có chút lạnh, sắc mặt hơi xấu.

“Làm sao vậy?” Lộ Trung hỏi.

Tiết Hành hất quần áo ngồi xuống: “Thẩm Thăng mấy ngày nay không vui.”

“Làm sao lại không vui, ngươi có phải là... Có phải là...”

Tiết Hành xem Lộ Trung cười đến đầy ý dâm, trực tiếp đập Lộ Trung một cước, Văn Chiêu đi đến, đưa tay đem Lộ Trung kéo lên.

“Đến cùng là làm sao?” Lộ Trung cuống lên hỏi.

“Còn không là vì đám phế vật để đô kia viết linh tinh, Thẩm Thăng nhìn thấy cơm đều ăn không vô.” Người yêu không thoải mái làm Tiết Hành cũng rất không thoải mái...

“Này còn không đơn giản, ngươi không cho hấn xem báo, cơm ăn không vô ngươi liền giúp hấn ăn thôi” Lộ Trung ôm Văn Chiêu “Ta thật thông minh” Văn Chiêu lại vỗ đầu hấn một cái.

Tiết Hành cho rằng lời ấy rất tốt, nở nụ cười: “Ngươi mấy ngày nay ăn không ngồi rồi, mang Văn Chiêu ra ngoài đi dạo đi, ta cũng không giữ ngươi.”

“Thực sự là ông trời có mắt.” Lộ Trung thật cao hứng, thoải mái dắt tay Văn Chiêu: “Đến, để ca ca ta bồi mỹ nhân đi ra ngoài đi dạo.” Tiết Hành nhìn hai người chơi đùa, âm thầm cười, hai người này nhiều năm qua vẫn là như vậy, Lộ Trung ở trước mặt Văn Chiêu thì có chút hoạt bát, không, phải nói là triệt để thả lỏng, thực sự là làm người ước ao a!

Nghĩ đến Thẩm Thăng tính tình biệt nữ, Tiết Hành lại sầu trong tim.

Bây giờ thế cuộc cơ bản đã định, cũng chỉ còn lại để đô, Tiết Hành ước lượng phía đông nam không vội đánh xuống, trước tiên đem bắc khu thu dọn, sau đó sẽ từ từ mưu đồ, chỉ là dư luận để đô đem Thẩm Thăng nói khó nghe như vậy y cũng thấy không vui. Nghĩ đến một lát, trong lòng có một cái ý nghĩ...

Thẩm Thăng tuy đầu hàng thế nhưng kiên trì muốn ở lại An Bình, Tiết Hành không có cách nào chỉ đành theo hấn đi, chỉ là có chút không hài lòng, trong lời nói nhàn nhạt tựa hồ toát ra một chút bất mãn, Thẩm Thăng biết tâm tư của y, thế nhưng mình dù sao cũng không quen ở Viễn Xuân, hấn cũng có chút bất an.

Trời mùa hè rất nóng, đến trưa lại càng nóng hơn, Tiết Hành tìm trong vườn Thẩm gia một chỗ mát mẻ để làm việc, Thẩm Thăng ngồi bên cạnh y tán gẫu, lật sách xem, thỉnh thoảng lại nhìn lên Tiết Hành vài lần, muốn đồ Tiết Hành xem ra chỉ có thể như vậy...

Nhưng là chuyện xấu hổ như vậy hấn sao làm được đây, thế nhưng... Quên đi, dù sao cũng là Tiết Hành, không có chuyện gì, liền như vậy!!! Thẩm Thăng xây dựng tâm lí, nhanh chóng rút văn kiện trong tay Tiết Hành, chờ hấn còn không phản ứng lại thì hôn lên...

Thẩm Thăng trong lòng âm thầm kêu khổ không biết sau đó nên làm gì, không có cách nào khác đành bám vào quần áo Tiết Hành, Tiết Hành sững sốt một lúc mới phản ứng được, cười thầm, ôm chặt Thẩm Thăng hôn sâu, tùy ý Thẩm Thăng có chút thô lỗ cởi y phục của y, dù sao cũng là phu thê tình thú... Chỉ là y không nghĩ tới Thẩm Thăng vì lấy lòng y mà chủ động.

Bên trong xuân sắc kiều diễm, trong phòng có chút nóng, Thẩm Thăng chuyển vào một chậu hướng dương, bông hoa dưới ánh mặt trời chậm rãi nở rộ, nhụy hoa vàng óng ánh, đặc biệt sáng rực rỡ.

12. Chương 12: Rung Chuyển

Thành Viên Xuân mấy ngày nay trở nên náo động bất thường bởi vì giá lương thực tăng cao, Tiết Hành để Tiết Tĩnh Chi trở về xử lý, đối với việc này Thẩm Thăng có hơi kinh ngạc nhưng cũng không nói gì, dù sao Tiết Hành cũng đã quyết định rồi. Tiết Hành hoài nghi giá lương thực tăng cao là do có kẻ sau lưng thao tác, thế nhưng dám ở Viên Xuân làm vậy không có mấy người, do đó phạm vi điều tra liền thu nhỏ lại, trọng tâm là ba người. Thứ nhất là Tư An và Mục Thiên ở đề đô. Thứ hai là kẻ buôn bán lương thực lớn nhất Viên Xuân – Thiệu Văn Khải. Tư An ở đề đô vì tổng thống lâm thời đột tử mà bận sứt đầu mẻ trán, còn Mục Thiên thì phải xử lý gia tộc đang hỗn loạn, hai người này dù có thực lực nhưng cũng không có tâm tư đến Viên Xuân làm loạn, thế nhưng Thiệu Văn Khải làm vậy thì có chút ý vị sâu xa. Thiệu Văn Khải và Văn Chiêu cùng bị đuổi ra khỏi Thiệu gia, chỉ là Văn Chiêu dù sao cũng là con trưởng duy nhất, cuối cùng vẫn trở về Thiệu gia, Thiệu Văn Khải lại không như thế, hẳn là do tiểu thiếp sinh, mẫu thân không được sủng ái cùng người khác vụng trộm, bị phát hiện thì hai người đồng loạt bị đuổi ra, cho nên nói Thiệu Văn Khải có thể có địa vị ngày hôm nay, thực lực của hắn xác thực sâu không lường được.

Tiết Hành từng hỏi qua Văn Chiêu, thế nhưng Văn Chiêu cũng không biết rõ về con người Thiệu Văn Khải, Văn Chiêu cảm thấy hắn bị đuổi khỏi nhà từ nhỏ, chắc phải chịu đựng nhiều khổ cực nên bây giờ muốn báo thù. Nhưng Lộ Trung trực giác cảm thấy không đúng, nếu chỉ là muốn báo thù Thiệu gia thì không nên ở Viên Xuân làm loạn, nếu như đúng là hắn thì mục đích của hắn tuyệt đối không đơn giản.

Rất nhanh liền có tin tức truyền đến: “Thiệu Văn Khải muốn gặp Văn Chiêu.” Lộ Trung vừa đọc liền đập đổ bàn, tấm kính trên bàn vỡ tan thành nhiều mảnh, Tiết Hành không lên tiếng, kéo Thẩm Thăng đi ra, để cho Lộ Trung với Văn Chiêu ở bên trong bàn bạc. Thẩm Thăng không quá rõ chuyện gì xảy ra, chỉ là thấy tình hình vừa rồi thì cũng cảm thấy tình thế có chút nghiêm trọng.

Tối hôm đó, Tiết Tĩnh Chi để Triệu Gia trở về Viên Xuân, Lộ Trung vẫn còn tức đen mặt, cho dù giá lương thực đã giảm, nhưng vài ngày trước giá cả tăng cao khiến cho thị trường trở nên hỗn loạn.

Văn Chiêu rốt cục tiết lộ sự tình, Văn Chiêu khoa tay, Lộ Trung phiên dịch, rất đơn giản, Thiệu Văn Khải muốn có được Lộ Trung. Thiệu Văn Khải âm thầm đi tìm Văn Chiêu, lời nói tự nhiên không phải rất êm tai, tuy không rõ cùng Viên Xuân có quan hệ gì, nhưng như hành vi giống chó điên tức giận thì cần người của hắn thì xác thực không thể xử lý đơn giản.

Triệu Gia trở về Viên Xuân thì việc đầu tiên chính là bắt giữ Thiệu Văn Khải, lí do đương nhiên là làm nhiễu loạn giá cả thị trường. Thế nhưng hành động này của hắn lại gây ra biến động lớn, học sinh bỏ học! Báo chí, tờ rơi dán ở mọi nơi, học sinh thì không thể động đến, dễ làm mất lòng dân, xem ra bắt Thiệu Văn Khải không đơn giản như vậy. Triệu Gia lần này choáng váng, xem ra Thiệu Văn Khải rất được lòng dân.

Tình hình này, Tiết Hành không thể không trở lại, Lộ Trung mang Văn Chiêu ra ngoài giải sầu, Thiệu Văn Khải này đem Tiết Hành đều kéo ra, việc này cũng không cần bọn họ bận tâm, nên làm gì thì cứ tiếp tục làm.

Thẩm Thăng vẫn đi theo Tiết Hành. Trở lại Viên Xuân, Tiết Hành cũng không vội thẩm tra Thiệu Văn Khải trái lại còn dành mấy ngày bồi Thẩm Thăng đi dạo khắp Viên Xuân. Viên Xuân ở phía nam, khí hậu ướt át, nóng ẩm, cây cối thường cao to, lá xanh rậm rạp, so với An Bình mild cũng không kém, nhiều loài hoa diễm lệ cùng với các loài chim tước, mà chúng cũng không sợ người, dám bay vào trong phòng chơi đùa.

Thẩm Thăng vốn quen ở phương bắc, giờ có chút không quen khí hậu phía nam. Chơi cả nửa ngày thấy Viên Xuân là nơi thanh tĩnh, bình thường, không khỏi nghi hoặc, không phải nói học sinh bạo động sao, như thế nào thấy không giống. Tiết Hành nhìn ra tâm tư của hắn, bình tĩnh giải thích: “Triệu Gia thích nhất là bịa đặt sự việc, lần này chắc là muốn ta trở về.”

“Vậy bọn Lộ Trung thì sao?”

“Vừa vặn có có không phải làm việc ra ngoài chơi.”

Thẩm Thăng thật sự không nói được gì, hắn triệt để không biết nói gì, chuyện như vậy cũng có thể lấy ra để đùa giỡn.

Đã nói như vậy thì Thẩm Thăng cũng hết lo lắng. Người ở Viễn Xuân thường mặc áo dài không có tay, cầm chiếc quạt hương bồ, lúc không có chuyện gì làm thì ngồi trong quán trà uống nước, ăn một đĩa hạt dưa cùng với chén trà nồng đậm, buổi chiều lại đánh mã điều, tháng ngày trôi qua nhàn nhã thư thái. Thẩm Thăng nhập gia tùy tục, cũng mặc một kiện áo dài, tay cầm quạt hương bồ. Cách uống trà ở đây khác với ở An Bình, Thẩm Thăng không rõ vì sao phải thả vào trong trà nhiều dược liệu như vậy, như cầu kỳ với gừng còn đơn giản, họ còn cho thêm long nhãn, táo đỏ, còn có cơm rang, như vậy không phải uống trà, quả thực là ăn cơm được rồi!

Nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của Thẩm Thăng, Tiết Hành cười híp mắt, sai người bưng lên vài đĩa điểm tâm đặc sắc của Viễn Xuân. Đây đâu phải bánh ngọt! Thẩm Thăng lại choáng váng. Kì thực cũng không có khuếch đại, chỉ là phối liệu tinh xảo hơn một chút, xem có chút trắng lẹ.

“Đây là tảo vàng nghiền thành phần trộn với bột sơn dược làm thành bánh nhỏ, đây là cà chua ép thành nước sau đó cho thêm đường phèn, uống rất ngon.” Tiết Hành chỉ giải thích từng từ

Ăn một lúc, Thẩm Thăng rút cục nói tới chuyện chính: “Chuyện Thiệu Văn Khải ra sao rồi?”

“Đã giải quyết.” Tiết Hành nói một câu hời hợt, y sẽ nói thật là tất cả mọi người hợp lại lừa hắn sao? Mục đích chính là để Thẩm Thăng bồi y về Viễn Xuân sao? Làm sao có thể chứ!

Thẩm Thăng về một nhúm nhỏ bột màu vàng hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là cơm rang ngâm trong rượu gạo sau đó phơi khô nghiền thành, có chút vị rượu lẫn với vị cơm rang thơm ngọt.

Chơi liên mấy ngày như vậy, Thẩm Thăng nằm trên giường cảm khái: “Tiết Hành, cùng Viễn Xuân so sánh, An Bình đúng là không có gì để ăn.”

“Đậu phụ đông ở An Bình ăn rất ngon.” Tiết Hành nghiêm túc nói: “Nếu thích thì ở lại lâu chút.”

“Ta nghĩ...nếu ở đây người sẽ không cần lo lắng Viễn Xuân xảy ra việc gì. Được rồi, ta đáp ứng người.”

Tiết Hành đóng tủ đầu giường, phía trên đặt một chiếc đèn lưu ly thêu hoa, trong bóng tối khẽ mỉm cười.

Ngày mai đưa Thẩm Thăng đi xem nghệ nhân dân gian diễn xiếc ảo thuật với nghệ kịch là được rồi.

13. Chương 13: Mù Mịt

Vừa bước vào cửa, Thẩm Thăng đã cảm thấy bầu không khí có chút quái lạ, Tiết Hành không có ở đó, thế nhưng Lộ Trung lại ngồi giữa ghế salon hút thuốc còn Văn Chiêu cũng không có ở cùng. Lộ Trung phun ra một hơi, gương mặt tinh xảo có chút tối tăm: “Lão già nhà ta muốn ta kết hôn sinh con, Văn Chiêu cũng đồng ý.” Thẩm Thăng hiểu rõ chuyện gì xảy ra, chuyện như vậy ai gặp phải cũng thế cả, thế nhưng ...: “Văn Chiêu đâu?”

“Đang vẽ tranh.”

Mùi thuốc có chút cay độc, khói thuốc màu xanh lam bay lượn lơ, gương mặt Lộ Trung trở nên mơ hồ không rõ, Thẩm Thăng miễn cưỡng an ủi: “Sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Tốt nhất là như vậy.” Lộ Trung ấn đầu thuốc vào gạt tàn: “Người có từng nghĩ Tiết Hành cũng phải kết hôn không?”

Thẩm Thăng chậm chạp không biết nên nói cái gì cho tốt, trầm ngâm nửa ngày mới mở miệng: “Đây là chuyện không thể ngăn cản.”

Lộ Trung có chút thương hại nhìn hắn: “Người cũng biết thân phận địa vị của Tiết Hành, những trưởng lão của Tiết gia có thể khoan dung cho sự tồn tại của người mà hoàn toàn không khoa chân múa tay là vì Tiết Hành vì người...Vì người mà quyết định đánh hạ đế đô.”

“Là vì vậy sao?” Thẩm Thăng mờ mịt, Tiết Hành như vậy làm cho hắn cảm thấy đó không phải là Tiết Hành mà mình quen biết.

“Người hãy suy nghĩ thật kỹ nên làm sao để đối mặt, dù sao Tiết gia luôn chọn người ưu tú, Tiết Hành xuất sắc như vậy cũng nên có đời sau.” Lộ Trung lại châm một điếu thuốc: “Lão già nhà ta lải nhải nhiều năm như vậy, ta cũng không để ý, chỉ là người” Lộ Trung nhìn thẳng vào Thẩm Thắng: “Người đã có hài tử, vì thế Tiết Hành có đời sau cũng không phải không thể.”

Thẩm Thắng ngơ ngác ngác trở về phòng, kể từ lúc cùng Tiết Hành kết giao, hắn từng có chờ mong, từng có khổ sở, càng có hài lòng, thế nhưng hắn vẫn cho là Tiết Hành lừa dối...Tựa hồ mọi chuyện không phải như vậy, đúng là Tiết Hành từng lừa dối hắn, nhưng theo những gì Lộ Trung nói, Tiết Hành làm như vậy căn bản là vì hắn, vậy những tính toán lừa dối trong lòng trước kia còn có ý nghĩa sao?

Tiết Hành phải thành hôn, điều này có lẽ không thể ngăn cản.

Cứ như vậy, Thẩm Thắng ngồi trong phòng ngơ ngác cả buổi chiều, liền Tiết Hành đẩy cửa đi vào cũng không biết, Tiết Hành biết lúc Lộ Trung nổi nóng sẽ nói những gì, Tiết Hành không nói gì, nhẹ nhàng khép cửa lại, xác thực, y nên nghĩ cách ứng phó nếu những lão già kia nhắc đến chuyện này.

Thẩm Thắng từng kết hôn, có hài tử là một cái gai trong lòng y, thế nhưng lúc đó y không có năng lực ngăn cản, đồng thời y với Thẩm Thắng cũng chỉ là bạn cũ thôi, thế nên chuyện phát sinh cũng không thể trách ai cả, tương tự như vậy, hiện tại Thẩm Thắng cũng không có năng lực đi ngăn cản y kết hôn, xem ra nên phòng ngừa chu đáo một phen.

Trong phòng im ắng không một tiếng động, ngay cả tiếng hô hấp của hai người cũng mơ hồ có thể nghe được, Tiết Hành đi tới bên cạnh Thẩm Thắng ngồi xuống, ôm vai hắn, thấp giọng an ủi: “Lời Lộ Trung nói đừng để trong lòng.”

Thẩm Thắng khịt khịt mũi: “Không có gì, chính là cảm thấy nhiều chuyện không phải như mình nghĩ, là ta suy nghĩ quá đơn giản.”

“Muốn Triệu Đình sao?”

“Ừ.” Thẩm Thắng thành thực trả lời.

“Ha ha!” Tiết Hành khẽ cười: “Để đô thông qua báo chí phát ra lời mời, nói nên hợp tác với nhau để đất nước hòa bình, bên Tư An rảnh rồi liền bắt đầu tìm việc làm, cũng không thấy mệt đến hoảng.”

“Tư An dù sao cũng là nội các thủ tử.” Âm thanh của Thẩm Thắng có chút khàn khàn.

“Khóc sao?” Tiết Hành ôm chặt hắn: “Cái gì cũng đừng nghĩ, ta sẽ xử lý.”

“Ừ.”

Thẩm Thắng nhìn gốc cây to bên ngoài, trong lòng vừa mê man, cũng có chút bất an. Nghe theo lời Tiết Hành, chuyện nên đến sẽ đến, chính mình không thể nào đoán trước, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên.

Thẩm Thắng cầm lấy tay Tiết Hành, mười ngón tay đan vào nhau, trong tim một mảnh ôn nhu.

“Loảng xoảng” một tiếng vang thật lớn.

“Không có gì, Lộ Trung khi tức giận liền như thế.” Tiết Hành đứng dậy: “Hắn tại sao tức giận ngươi biết không?”

“Vì chuyện kết hôn.”

Tiết Hành quay lưng về phía hắn, tựa hồ nở nụ cười: “Là vì thái độ của Văn Chiêu.”

Đại khái Văn Chiêu đồng ý để Lộ Trung kết hôn sinh con khiến hắn cảm thấy mình trong lòng Văn Chiêu không đủ trọng yếu, vậy Tiết Hành, nếu ta kiên trì không đồng ý cho người kết hôn sinh con, người sẽ nghe ta sao? Câu trả lời là gì thì hắn cũng không dám nghĩ tới.

“Nếu như...Quên đi, ta xuống xem Lộ Trung thế nào.” Tiết Hành bất đắc dĩ lắc đầu, vẫn không hỏi thì tốt hơn.

Vừa mới đi tới cửa liền lại nghe thấy “loảng xoảng”: “Mấy cái bình sứ trắng của ta tốt nhất không nên để ở phòng khách.” Tiết Hành cười nói.

“Ta đền người.” Lộ Trung cầm một chén trà lên uống rồi quăng đi.

“Hằng năm cứ nháo lớn như vậy có ý nghĩa gì chứ, lão già nhà người, người còn không hiểu sao, coi như Văn Chiêu đồng ý, người sẽ đồng ý sao.” Tiết Hành ngoắc tay, quần gia tiến đến: “Thu thập gian phòng, mang bình rượu đến cho ta.”

“Ta chính là tức giận.” Lộ Trung ngồi xuống sô pha, đệm ghế bị hấn phá hủy đến không còn hình dáng ban đầu.

“Giận có ích lợi gì, người ở với Văn Chiêu nhiều năm như vậy, tâm ý của hắn người còn không hiểu sao?”

Nhìn ly thủy tinh sóng sánh rượu, Thẩm Thắng nhấp một ngụm rồi nói: “Ta xem người là nhàn rồi đến phát hoảng, cứ đập tiếp xem Văn Chiêu còn để ý tới người hay không.”

“Ta nhàn đến hoảng, còn người, tiếp theo là người đấy.”

Thẩm Thắng trong lòng căng thẳng, nhìn Tiết Hành.

“Mắc mớ gì đến người, trước tiên đem tiền đền ta đi.” Tiết Hành trường mi: “Theo giá gốc.”

“Xem người kia.” Lộ Trung rót rượu cho Thẩm Thắng với chính hắn: “Muốn tiền thì gặp cha ta đi.”

Tiết Hành thực sự không còn lời nào để nói hắn, không chút biến sắc nhìn Thẩm Thắng một chút, thấy hắn vẫn còn có chút ngơ ngác cũng không có nhiều lời. Để quần gia đốt một đoạn trầm hương, mở máy quay đĩa đặt một đĩa nhạc Tây Dương vào, kim chỉ nam xoay chậm chậm, giọng nữ ca sĩ có chút khàn kể về một đoạn cảm tình đầy bi thương. Trong phòng khách lặng lẽ, nhất thời cả ba người cũng không biết nên nói gì cho phải.

Kim đồng hồ chỉ đến mười một giờ thì Tiết Hành nhíu nhíu mày: “Tĩnh Chi đâu?”

Quần gia vội vã trả lời: “Đại thiếu gia bảo hôm nay Triệu tiên sinh mời ăn cơm, ăn xong thì đi câu lạc bộ, không chắc sẽ về nhà.”

Tiết Hành còn chưa kịp mở lời, Lộ Trung đã cười trêu nói: “Tiết Tam à, đại ca nhà người không phải bị Triệu Gia coi trọng chứ, ngày ngày ân cần như vậy.” (Khắp nơi đều xuất hiện cp)

“Người cho rằng đại ca ta giống người vụng về như vậy?”

Thẩm Thắng nở nụ cười: “Ta đi xem Văn Chiêu thế nào rồi?”

“Xin nhờ, xin nhờ, giúp ta nói chút lời hay.” Lộ Trung làm hợp quyền thủ thế: “Tiểu nhân vô cùng cảm kích.”

“Khẳng định sẽ giúp người làm tốt.”

Bóng dáng Thẩm Thắng vừa khuất, Lộ Trung liền nhẹ giọng hỏi: “Có tính toán gì không? Tư An đưa ra cờ hiệu như vậy, chúng ta nếu như không đi thì liền cho bọn họ cái nhục điểm.”

“Mấy chiêu này của Tư An, lão cũng không chịu nhận mình già, cả ngày dằn vặt, ngày nào đó quăng ngã còn không biết làm sao.”

14. Chương 14: Hỗn Loạn

Vài ngày trước Thẩm Thắng còn có chút lo lắng, sau đó nghe Tiết Hành nói muốn hắn cùng đi để đô thì giật mình: “Đi để đô? Ta sao?”

Tiết Hành cười: “Người nói xem.” Trong tay y cầm một phần văn kiện, phong thư màu vàng sẫm có chút quen mắt.

“Này.” Thẩm Thắng có chút giật mình “Đây không phải là văn kiện cơ mật của đế đô sao?” Văn kiện này Tiết Hành làm sao lấy được.

Nhìn ánh mắt có chút không tin tưởng của Thẩm Thắng, Tiết Hành giơ văn kiện trong tay: “Vật này vừa mới cầm về.”

“Ồ.” Thẩm Thăng đáp một tiếng, thủ đoạn của Tiết Hành hấn cũng đã gặp, tự nhiên lấy được một phần văn kiện cơ mật của đế đô cũng là điều chắc chắn.

“Không hiểu kì nội dung bên trong là gì à.” Đôi mắt đẹp dễ câu nhân mang theo khiêu khích.

Thẩm Thăng lắc đầu một cái, hấn choáng váng mới bước vào cạm bẫy của Tiết Hành.

“Thực ra là thế này” Tiết Hành có chút thất vọng: “Kì thực cũng không có gì, bất quá có liên quan tới Triệu Đình.”

“Người nói cái gì!” Thẩm Thăng ngồi không yên: “Triệu Đình... Đế đô sao lại thế...Đến cùng có chuyện gì xảy ra?”

Tiết Hành hờ hững ngồi xuống: “Tư An nghĩ thông qua Triệu Đình ép buộc người.”

Thẩm Thăng trầm mặc, một lát mới hỏi: “Người định làm như thế nào? Tương kế tựu kế hay là gây ông đập lưng ông?”

“Thực sự là đúng ý ta.” Tiết Hành rót một chén trà, hơi thổi lá trà trên mặt nước, nước trà tựa hồ hơi ngụi: “Chúng ta yên lặng xem biến động.”

Thẩm Thăng neho mắt, Tiết Hành làm vậy là có ý gì, nếu làm như vậy thì hấn chẳng phải cái gì cũng không làm, Triệu Đình nhỏ như vậy, vạn nhất xảy ra vấn đề thì làm thế nào?

Tiết Hành xoay chén trà trong tay, chén sứ màu xanh lộ vẻ lạnh lẽo, nửa phần nhiệt khí cũng không lộ ra.

“Người...Người...” Thẩm Thăng lộ vẻ lo lắng.

Tiết Hành nhàn nhạt đẩy chén tới trước mặt hấn: “Nguội.”

Thẩm Thăng lo lắng tới miệng khô lưỡi khô, cũng không để ý nước trà nóng hay lạnh, đơn giản cầm lên uống sạch.

“Đừng lo lắng” Tiết Hành đứng dậy: “Người nhà của người ta sẽ để người bảo vệ.”

“Cảm ơn.” Thẩm Thăng nắm chặt cái chén, hấn biết trong lòng Tiết Hành nhất định rất không vui, thế nhưng, thế nhưng người kia là Triệu Đình, hấn cũng là hài tử duy nhất của Thẩm gia!

Thẩm Thăng trong lòng rõ ràng một ngày nào đó Tiết Hành cũng sẽ có hài tử của mình, đến lúc đó Tiết Hành sẽ hiểu tâm tư của mình, không phải hấn quyến luyến với thê tử đã mất, mà vì đó là hài tử của chính mình, là ràng buộc huyết thống không cách nào xóa bỏ.

“Xin lỗi.” Thẩm Thăng thì thào nói, Tiết Hành, thật sự xin lỗi, xin người hãy tha thứ cho ta.

Lộ Trung náo loạn mấy ngày, khiến cả Lộ Gia không được yên, Lộ lão gia tử vừa tức giận, liền trực tiếp giết tới Thiệu gia.

Hai lão gia tử đứng trong đình viện cãi nhau đến náo nhiệt, bất quá đều là người nhã nhặn, việc mở miệng nói tục vẫn là không làm được, nhiều nhất là đưa dẫn chứng chứng minh mười tám đời tổ tông đối phương không phải là đồ tốt.

Lộ Trung kéo Văn Chiêu qua xem trò vui, tâm tình cực kì tốt, khả khả cười khiến Văn Chiêu không thềm để ý tới hấn.

Lộ lão gia tử đang mắng người, bỗng nhiên quay đầu thấy kẻ không có chí tiến thủ – Lộ Trung đang ở lại xem trò vui, tức quá, trực tiếp cởi giày ném tới, Lộ Trung vừa bị ném một cái, đang định nói thì Thiệu lão gia tử cười ha ha nói: “Người dạy con thật tốt a!”

Lộ lão gia tử hít một hơi, rồi trực tiếp hét lên: “Lão tử dạy con thì mắc mớ gì tới người.”

“Hừ.” Thiệu lão gia tử vỗ vỗ quần áo: “Uống chén trà thôi.”

“Người còn không qua đây uống.”

“Chuyện cười.”

Nhìn hai lão gia tử đi vào, Lộ Trung cũng kéo Văn Chiêu: “Vào đi thôi.”

Thẩm Thắng mấy ngày nay càng ngày càng bất an, ngày đi để đô càng đến gần hẳn càng như đứng trên vách núi. Vừa nghĩ đến Triệu Đình có thể gặp nguy hiểm, hắn liền không ngủ được. Ban đầu Tiết Hành còn an ủi được vài câu, nhưng sau thấy Thẩm Thắng ngày đêm không yên thì trong lòng cũng nổi lên hỏa khí, tuy trên mặt hắn vẫn nhàn nhạt, nhưng càng ngày về nhà càng muộn.

Một đêm ở câu lạc bộ chơi đến điên cuồng, đơn giản liền ôm ở ôm một cô gái trở về phòng, phát tiết xong thấy quần áo khắp nơi, nhãn mi đốt một điếu thuốc, nhìn khói thuốc lượn lờ càng ngày càng thấy buồn bực... Đêm đó Tiết Hành cả đêm không về. (Đọc xong đoạn này thì iem cũng thấy bực mình >_<)

Mấy đêm nay Thẩm Thắng ngủ thật sâu, không mơ mộng.

Lúc chính thức khởi hành đi để đô thì Tiết Hành không đi cùng Thẩm Thắng, mặt khác sắp xếp mấy người đi theo hắn, chính mình đi theo một hướng khác. Thẩm Thắng không biết Tiết Hành đến cùng muốn làm cái gì, vì thế dọc đường cũng không hỏi gì nhiều. Vốn đi một đường an toàn nhưng khi đi đến cách để đô còn 183 dặm thì gặp sự cố, không thể làm gì khác đành thay ngựa, đi được hơn 50 dặm lại xảy ra vấn đề, Thẩm Thắng không thể làm gì khác đành để mọi người nghỉ một chút lại đi.

Mọi người lau đi mồ hôi trên trán chuẩn bị uống nước, bỗng một người thấy khác lạ, phía sau có gì đó, quay đầu lại thì thấy một ông đen kịt chìa vào mình, còn chưa phát ra cảnh báo thì đã bị bắn vào giữa trán, ngã trên mặt đất, co giật một chút rồi chết.

Thẩm Thắng nhanh chóng đứng lên, làm thành một vòng tròn, nhưng đối phương trốn trong bụi cỏ dày, không thể phát hiện đối thủ trốn tại nơi nào, chỉ nghe thấy tiếng cỏ sần sật.

“Ai?” Một người lớn gan hét lên.

Vừa dứt lời liền có một viên đạn xẹt qua hư không... Cũng lại trúng giữa mi tâm, xem ra đối phương không chỉ có một người, hơn nữa đều là cao thủ dùng súng, người như thế Thẩm Thắng từng gặp ở khu quân sự chuyên môn, người Tây Dương gọi họ là tay bắn lén. Họ chuyên môn núp trong bóng tối bắn lén, đều là thần xạ thủ cao cấp nhất.

Trong lòng Thẩm Thắng lập tức hoài nghi vài người, nhưng lại tự mình phủ định. Chính phủ để đô không thể có nhân tài như vậy, ty an càng không thể có, đến cùng là ai? Ai sẽ bồi đường tay đánh lén nhiều như vậy? Lẽ nào là??? Không đúng, không thể là y!

Bỗng vang lên một tiếng còi sắc bén, Thẩm Thắng thử nổ súng vào một hướng khác, lập tức bị người xoa sạch súng trên tay, xem ra đối phương lui lại hay là có người ở lại nhìn. Xem ra là coi bọn họ thành đối tượng thí nghiệm, chính mình chết hai người này, hắn cũng không lạ gì. Đã biết là ai làm, tuy rằng không biết tại sao y muốn làm như vậy nhưng trong lòng Thẩm Thắng vẫn chưa xót.

“Tiết Hành, ta đã như thế này ngươi vẫn không yên tâm sao?”

Đúng như dự đoán, vừa đến để đô, Thẩm Thắng liền bị một đám phóng viên vây lấy, tuy đã thay đổi ô tô nhưng vẫn không ngăn được sự theo đuổi của phóng viên, không cách nào khác, Thẩm Thắng đành xuống xe giải thích, nhất thời mỹ quang đăng thiêm.

“Thẩm tiên sinh, ngài trước kia nhận lệnh để đô làm tư lệnh bắc khu, hiện tại bị để đô phái người ám sát, ngài có ý kiến gì không?”

“Thẩm tiên sinh, việc ngài đầu hàng có giải thích gì không?”

“Lần hòa đàm này ngài có ý kiến gì không?”

“Ngài có phải là đã mấy lần bị người nào đó ám hại?”

Thẩm Thắng trước sau vẫn lễ phép trả lời: “Ta thật sự không biết, thật sự không tiện.” Thế nhưng bỗng nghe được một phóng viên nào đó nói: “Thẩm tiên sinh, ngài từng phản bội đất nước, hiện giờ trở về để đô, ngài có phải cảm thấy rất tự hào?” Hắn rút cục không duy trì được vẻ lịch sự giả tạo, ngoài cười nhưng trong không cười hồi đáp: “Danh phần quốc không phải người nói thêm liên thêm?” Trong ánh mắt như có

hàn châm, phóng viên há to mồm, muốn mở miệng lại không biết nói cái gì, ngơ ngác mà nhìn Thẩm Thắng tiến vào hội quán.

Thẩm Thắng bước đi thật nhanh, trong đầu mê muội, đứng, giặc phản quốc... Bây giờ ngoại trừ thành An Bình thì hẳn không còn gì cả, hẳn còn muốn cảm tạ Tiết Hành, lợi dụng hẳn như thế là vì hẳn vẫn còn giá trị sao? Đối với chân tâm của Tiết Hành, hẳn cảm thấy không thể dự đoán, cho dù Tiết Hành chính mồm thừa nhận yêu mình, thế nhưng... Hẳn vẫn không thể tin được.

Đến cùng chân tâm là gì?

Lần đầu công bố đàm phán với công chúng, đây cũng là lần đàm phán để nhanh chóng kết thúc chiến tranh 3 năm.

Vì để chiêu đãi khách từ xa tới, Tư An tổ chức một bữa tiệc quy mô khá lớn, những người nổi tiếng ở đế đô có thể đến đều đến cả.

Thẩm Thắng đứng bên cạnh một chậu cây cảnh trong bóng tối, người phục vụ đi tới thì chọn một ly rượu, hẳn nhẹ nhàng lắc ly rượu, chất lỏng màu đỏ vẽ lên một tầng vết tích mờ nhạt, nhấp một ngụm, vị hơi đắng. Tiết Hành đem theo vài tên tham mưu, đang cùng ty nói chuyện, Thẩm Thắng muốn tiến tới nhưng nghĩ lại thì cảm thấy quên đi, nếu Tiết Hành không tự đến tìm hẳn thì lại gần có ý nghĩa gì.

Bỗng nhiên ở trong tân khách nhìn thấy một người, lúc này mới như trút được gánh nặng nở nụ cười, làm nổi lên một mặt ý cười: “Mục Thiên.”

Mục Thiên cười: “Cái tên nhà ngươi, chúng ta bao lâu không gặp?”

“A, bắt quá hai năm thôi, như thế nào, nắm đại quyền rồi.”

Mục Thiên lộ vẻ mặt trẻ con, cười hì hì nói: “Nhờ hồng phúc của ngài, mấy tiểu tình nhân của đại ca bị ta bắt tới, dọa một trận, tất cả đều khai thật.”

“Nói đến đây ta còn có chuyện cầu ngươi hỗ trợ.”

Mục Thiên vẽ mặt khó xử, nhỏ giọng: “Nếu như là chuyện Triệu Đình vậy ta thật hết cách rồi, tuy rằng Tiết Tam Thiếu đã nắm chắc cả giang sơn, thế nhưng đế đô vẫn là thiên hạ của đám người Tư An nội các.”

Thẩm Thắng trong lòng cả kinh, Mục Thiên cùng Tiết Hành gặp nhau lúc nào?

“Quả thực không có biện pháp nào sao?”

“Thẩm ca, nếu có cách thì ta đã sớm cứu Triệu Đình ra, không bằng ngươi đi tìm Tam Thiếu thử xem, ta thấy Tam Thiếu vẫn rất thương thức ngươi đó.”

Thẩm Thắng chậm chạp lắc đầu một cái, Mục Thiên nhìn hẳn một lát: “Nói chung ngươi cũng đừng quá gấp gáp.”

“Biết rồi.” Thẩm Thắng giật nhẹ khóe miệng.

Mục Thiên cùng Thẩm Thắng lẳng lặng mà ở trong bóng tối, kỳ thực có lúc giữa người và người việc an ủi nhau không nhất định phải thông qua ngôn ngữ, trầm mặc cũng là một loại phương thức, nỗi thống khổ của người ta biết, ta xác thực không cách nào chia sẻ, khuyên nhủ có lẽ sẽ khiến người càng thêm khổ sở, thế nhưng trầm mặc, nội tâm cả hai đều khổ sở, khiến thống khổ cũng không thấy cô tịch, sẽ không bỗng bệnh ở giữa không trung, sẽ không liên như thế trầm luân xuống.

Tiết Hành cả buổi tối nói chuyện cùng Tư An nhưng không quên liếc nhìn Thẩm Thắng, nhìn thấy Mục Thiên đi tới thì cũng hơi ngẩn ra, tất cả đều lọt vào mắt lão cáo già Tư An, theo tầm mắt của y nhìn sang, thì ra là vậy, không khỏi cười nói: “Mục Thiên là đồng học với Thẩm Thắng, sao vậy, Tiết thiếu không biết ư?”

“A.” Tiết Hành lắc đầu một cái: “Nói thật một câu, từ khi Thẩm Thắng đầu hàng, ta sau đó thực sự không quan tâm hẳn.” (Anh chỉ bò lên giường dụ dỗ người ta thôi!!!!)

“Xem ra Tiết thiếu chỉ đem kẻ địch để ở trong mắt.”

“Đâu có, nhân tài phải như thủ phụ mới đáng giá quan tâm.”

“Tiết đại thiếu đối với lần này đàm phán có nói gì không?”

“Thủ phụ chê cười rồi, lặng lẽ tiết lộ cũng không sao, lần này không cần ta chủ động mời, đại ca ta cũng tự mình đến, hết cách rồi, thế nào cũng phải thay mình kiểm điểm quân công.”

“Nói cũng đúng, Tam thiếu là một người thông minh, vậy tất cả đều dễ nói chuyện.”

“Đó là tất nhiên, còn mong thủ phụ xem ở Tiết Hành là người vô dụng, cho Tiết Hành chiếm một chút lợi lộc.”

“Há, thật sao?” Tư An vui vẻ ra mặt.

Tiết Hành không chút biến sắc, cười khúc khích: “Hết cách rồi, lưu lạc quá lâu rồi, sợ ngày sau ở Tiết gia không đất đặt chân.”

“Tiết đại thiếu không giống loại người như vậy a.” Lời tuy nói như vậy, nhưng ở trong lòng Tư An thật nhanh tính toán, Tiết gia Tam Thiếu gia chưa từng nghe qua, xem ra xác thực là không còn gì khác. Theo tình báo từ Tiết gia tác phong làm việc đến xem, từ trước đến giờ là lấy người có tài làm chủ, Tiết Hành ngoại trừ trong trận chiến ở thành An Bình lộ diện thì ở ngoài rất ít khi xuất hiện. Như vậy nói Tiết Hành Chi lệnh Tiết tam thiếu đến đây đàm phán cũng như là đi một bước cờ xấu, cho Tư An cơ hội xoay chuyển thật tốt! Thật đưa tới cửa làm sao lại không ăn đây....

Thẩm Thăng nhìn toàn bộ phòng khách xa hoa, có chút run sợ, nhân sinh bách thái, hưởng qua khổ cực, sung sướng, bất quá là hoa trong gương, trăng trong nước phất một cái liền nát tan... Lại như đã từng có một lần qua đêm ở Đồng thành hắc dã mớ, mớ một thung lũng lớn ở trong núi sâu, sương mù tràn ngập, mệnh mông không biết là nơi nào, trong lòng như có một âm thanh tiếng Phạn (Tiếng Ấn Độ, chỉ thanh âm của Phật) vang vọng: Không nghe, không động, không nghĩ, không nhớ, quay về. Dưới chân là đường nhỏ lầy lội vẫn là đường lớn rộng rãi, cũng hoặc là hoa tươi cùng bụi gai mọc đầy cánh đồng hoang vu, chính mình vẫn không biết. Theo thanh âm tiếng Phạn ngâm xương, chỉ thấy một đại thụ, rêu xanh phủ kín, mờ mịt không biết làm sao để quay về thì bỗng nhiên thức tỉnh, mới biết là một giấc chiêm bao.

Sơn hoa ngàn vạn đóa, khách tha phương không biết quay về. Đi ở trên đường, chưa xong có việc chưa xong, chưa xong cũng có người và tình chưa xong... Lại như bên trong thơ ca đã xướng, đã từng cùng nhau dắt tay cùng đi du ngoạn, cũng từng ảo tưởng cùng nhau già đi, thế nhưng gió thổi tản mát, chung quy vẫn là đánh không lại thời gian. Thẩm Thăng không biết mình đến cùng sẽ ở nơi nào hay cùng Tiết Hành mỗi người đi một ngã, hay như hắc dã từng ước ao, Tiết Hành sẽ nói thật với hắc dã, không gạt hắc dã. Thế nhưng Tiết Hành lần lượt phụ lòng, làm nhiều như vậy, đem mình cũng giao phó đi ra ngoài, nhận được lại là cái gì? Mỹ mãn cố sự đến cùng cũng luôn là giấc mơ mà văn nhân tạo ra, chỉ có ở trong mơ mới sẽ có tình người sẽ thành thân thuộc, cùng nhau ngọt ngào mà không có lừa dối....

Lẽ nào có cố nhân, cho dù đã quên đi, nhưng chẳng lẽ không động lại một chút gì ở trong lòng?

Lẽ nào có cố nhân, cho dù đã quên đi, nhưng chẳng lẽ không thấy quyến luyến?

Ta đã từng cùng nhau cưỡi ngựa dạo chơi, hái cúc trắng giữa làng quê.

Năm tháng trôi qua như gió, sao không nhớ lại chuyện xưa?

Ta từng cùng trèo thuyền trên sông, sóng nước cuộn cuộn.

Rong chơi không biết thời gian, sao không nhớ lại chuyện xưa?

Nguyện cùng dắt tay đến già, vui sướng cùng nâng chén uống rượu.

Nhớ lại ngày xưa, lại giống như mộng đẹp!

Những năm tháng xưa, thời gian tốt đẹp, ta rót rượu vào trong chén của người!

Những năm tháng xưa, thời gian tốt đẹp, ta rót rượu vào trong chén của người!

15. Chương 15: Xuân Sắc

Buổi tối Thẩm Thắng đi theo người hầu tới gian phòng mà ty an sắp xếp, hắn để ý thấy phòng hắn cách phòng Tiết Hành rất xa, lắc đầu một cái liền tiến vào phòng.

Trong phòng tối đen, Thẩm Thắng tìm công tắc mở bật đèn trên tường, lúc đèn sáng, cả phòng sáng tới chói mắt, hắn cầm áo khoác ném vào giường, tiến vào phòng vệ sinh chuẩn bị tắm rồi ngủ.

Lúc tắm tựa hồ nghe thấy tiếng gõ cửa, có lẽ là ảo giác, muộn thế này dù có chuyện cũng sẽ không tới tìm hắn.

Toàn thân ngâm trong nước ấm thả lỏng, cửa phòng tắm bị đẩy ra, Tiết Hành vẫn mặc lễ phục dự tiệc đứng yên ở cạnh cửa.

Thẩm Thắng có chút ngạc nhiên: “Sao ngươi lại đến đây?”

Một giây sau Tiết Hành cởi bỏ áo khoác, động tác này khiến Thẩm Thắng giật nảy cả mình, muốn đứng lên lại bị Tiết Hành đè ép trở lại.

“Sao vậy?” Loại cảm giác thân thể đang trần truồng bị người khác ngăn chặn khiến hắn cảm thấy bất an, hắn không biết Tiết Hành bình thường luôn luôn tự kiểm chế hôm nay làm sao.

Hơi thở ấm áp của Tiết Hành phun bên tai Thẩm Thắng, hai người dùng tư thế quái dị ôm nhau hồi lâu, Thẩm Thắng dễ kích động, dùng sức đẩy y ra, có chút tức giận: “Có chuyện gì không thể nói như bình thường ư.” Chuẩn bị vươn tay lấy khăn mặt thì Tiết Hành đã cầm sẵn ở tay đi đến nói: “Để ta đến.”

Vốn tính cách có chút bảo thủ nên Thẩm Thắng đỏ mặt, thế nhưng hai người đã sớm thăng thẩn, chuyện như vậy... Có thể không cần nghĩ quá nhiều.

Động tác của Tiết Hành rất nhẹ nhàng, lau rất cẩn thận. Khi lau sát đến khó bộ, Thẩm Thắng nắm chặt tay y: “Ta tự mình lau được rồi.”

“A.” Tiết Hành cười khê một tiếng, hôn lên vành tai hắn, trần trọc trở mình, một trận tê dại xuyên thân mà qua, Thẩm Thắng cố nhúc nhích một chút, vô lực nói: “Không muốn.” Tiết Hành vẫn tiếp tục động tác, từng điểm từng điểm theo gáy hôn đến vai, vai Thẩm Thắng bóng loáng, trên vai trái có một viên chí nho nhỏ, màu đỏ, đầu lưỡi xẹt qua sau nốt ruồi son mang theo thủy nhuận ánh sáng long lanh.

“Về, trở về phòng đi.” Thẩm Thắng thở hổn hển nói.

“Tuân mệnh.” Tiết Hành dùng sức đem hắn ôm lên.

Trong phòng không biết lúc nào được Tiết Hành mở một chiếc đèn ngủ, ánh sáng dịu dịu chỉ sáng một góc nhỏ bên giường. Mặt Tiết Hành mơ hồ không rõ khiến Thẩm Thắng thấy yên tâm, cũng không dám nhìn thẳng mặt Tiết Hành. Tiết Hành ôn nhu hôn lên trán hắn.

“Ngươi sao lại đến?” Thẩm Thắng vừa bị buông ra liền hỏi.

Tiết hành cũng không trả lời ngay, tay vỗ lên mặt hắn, nhìn một lúc lâu mới mở miệng: “Tới xem một chút.” Tuy rằng vẫn trả lời như trước kia, thế nhưng Thẩm Thắng cảm giác thay đổi, trong lòng có một chút ngọt ngào, liền một chút ngọt ngào là đủ.

Nhờ ánh đèn Thẩm Thắng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của y, mặt triệt để hồng thắm, cũng may hiện tại ánh sáng hơi yếu nên cũng không thấy rõ.

Thân thể hai người giao chồng lên nhau, mưa phùn gõ cửa sổ, ao nước nhỏ nổi lên gợn sóng, mưa rơi thanh tí tách.

Gió nhẹ cùng mưa thổi qua, lá trên cây bay xuống, chậm rãi như cánh hồ điệp.

Sau một hồi hoan ái ngọt ngào, tóc Thẩm Thắng dính bết mồ hôi ướt nhẹp, Tiết Hành nghịch chớp mũi hắn. “Đừng nghịch.” Thẩm Thắng thật sự mệt mỏi.

“Ta ôm ngươi đi tắm một cái, àn, thấy thế nào?” Tiết Hành ngữ điệu hơi giương lên.

“Không muốn, ta buồn ngủ.”

Tiết Hành mặc kệ hấn chống cự, vẫn theo ý nghĩ của chính mình ôm lấy Thẩm Thắng mang đi tắm.

Có lúc Thẩm Thắng cảm thấy cô đơn quẩn quanh, khoảng cách với Tiết Hành thật giống như cách nhau một thế giới vậy, nhưng lúc nhìn thấy trong mắt Tiết Hành là nhu tình quẩn quanh, lại cảm thấy nhân sinh có thể như vậy cũng là hiếm thấy. Kịch bản của chuyện cũ cùng hiện thực có liên hệ với nhau, bất luận kết cục mỹ mãn hay là bi thương, chỉ cần quá trình có thể hưởng thụ đến ngọt ngào liền được rồi.

Khi tỉnh lại bên người không có ai, cũng đúng, dù sao cũng đang ở đế đô, loại quan hệ này của bọn họ không thể để người biết. Lại nghĩ tới Triệu Đình, lại có mấy phần mù mịt, coi như Mục Thiên khuyên chính mình không cần lo lắng, thế nhưng đến cùng Tư An muốn làm cái gì hấn cũng không cách nào biết được, chỉ có thể duy trì hiện trạng nhưng không cách nào thay đổi một phân một hào.

Thay đổi thường phục, cũng may đàm phán cử hành vào ngày mai, hấn có thể nhân cơ hội này bãi phỏng một ít bạn cũ hỏi thăm sự tình của Triệu Đình.

Hội nghị chính thức bắt đầu cũng không có nhiều lễ nghi phiền phức, bên Tư An rất sáng khoái trực tiếp đi vào chủ đề, bất quá vấn đề của hấn khiến Tiết Hành âm thầm cau mày, Tư An nói: “Đế đô chia cho Độ Đồng thành hai phần trăm quyền lợi, đổi lại bên phía nam các người thừa nhận là phụ thuộc vào đế đô, đồng thời cuộc chiến tranh trước kia là phản loạn.”

Tiết Hành mặt không biến sắc, nâng chén trà lên uống một hớp, trà này mùi vị thật không sánh được với trà Vũ Tiên, một lát sau y mới chậm rãi mở miệng: “Tiết mỗ không biết hai phần trăm quyền lợi có ích lợi gì bất quá yêu cầu thứ hai của thủ phụ tựa hồ có hơi quá, theo thể cục trước mắt thì còn chưa chắc chắn ai là ai phụ thuộc đâu.” Thẩm Thắng nhẹ nhàng khụ một tiếng, Tiết Hành đây là làm sao vậy? Lúc này mà nói như vậy có khác gì khiêu khích.

“Ha ha, Tiết tam thiếu là người trẻ tuổi còn thiếu kinh nghiệm.” Tư An ngoắc ngoắc tay, tùy tùng đứng ở phía sau hấn lập tức đưa lên vài tờ giấy: “Nhìn xấp tài liệu này Tam Thiếu liền sẽ rõ ràng quyền lợi ở Độ Đồng thành là trọng yếu cỡ nào, dù sao một quốc gia nếu muốn duy trì mà không có kinh tế làm trụ cột là không thể.” (Mấy đoạn đàm phán này các bạn đừng tin nhá, mk đọc còn chả hiểu mô tê j.)

“Như vậy ư!” Tiết Hành tùy ý quét vài lần: “Nhưng là ta không muốn xem, không bằng thủ phụ giải thích cho ta nghe là được rồi.”

“Người.” Mục Thiên có chút tức giận, loạn đảng cuối cùng cũng chỉ là một đám ô hợp, tuyển tới đại biểu kiểu gì không biết!

Tư An vỗ tay Mục Thiên động viên, vẫn cười híp mắt nói: “Nếu Tam Thiếu đã nói như vậy, vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Cảm tạ thủ phụ.” Tiết Hành lại lộ ra một tia cảm kích.

“Quyền lợi Độ Đồng thành chia thế nào chắc Tiết thiếu cũng biết, đế đô chiếm năm mươi sáu phần trăm, Tiết gia nắm giữ mười bốn phần trăm, còn Thẩm Tư lệnh” Tư An nhìn Thẩm Thắng cười giễu cợt: “Thẩm Tư lệnh nắm giữ mười tám phần trăm, còn lại mười hai phần trăm là do Thiệu gia cùng Lộ gia nắm giữ. Độ Đồng thành mặc dù chỉ là một thành thị thế nhưng nó là trung tâm thương mại mậu dịch lớn nhất của đế đô, có quyền lợi này thì có thể làm gì Tam Thiếu hiện tại chắc đã rõ ràng?”

“Ra là như vậy.” Tiết Hành cầm lấy tài liệu lên xem kỹ.

Tư An gầy gầy nhần ngọc trên ngón cái, không biết nghĩ đến cái gì, mặt mày dĩ nhiên dẫn theo mấy phần trào phúng. Thẩm Thắng nhìn về phía Mục Thiên, Mục Thiên nhẹ nhàng hấp háy mắt, Thẩm Thắng nhất thời rõ ràng, Tiết Hành lại đang diễn trò, xem ra Tư An đã bị Tiết Hành cho vào tròng, như vậy hấn có chút chờ mong đàm phán tiếp theo.

Tiết Hành còn đang xem tài liệu, thỉnh thoảng trong miệng còn lẩm bầm: “Này là cái gì a!”

“A!” Tư An cười cợt: “Thẩm Tư lệnh có nhớ tới lệnh công tử?”

Rốt cục cũng đến rồi, Thẩm Thắng thân thể căng thẳng: “Lời này có ý gì? Triệu Đình vẫn đang ở Tây Dương.”

“Là như thế này, Tư An cảm thấy Thẩm Tư lệnh cùng lệnh công tử ít gặp mặt nhau, thế nên mời tiểu công tử đến để vui chơi một chút.” Tư An đánh giá về mặt Thẩm Thắng, thoả mãn nở nụ cười: “Không bằng sau khi đàm phán xong thì đồng thời đi cùng với ta gặp gỡ tiểu công tử a?”

“Ta muốn nhìn thấy Triệu Đình ngay bây giờ.” Thẩm Thắng vẻ mặt kiên quyết nói.

Không ngờ Tiết Hành vẫn đang xem tài liệu cũng liếc một thoáng nói: “Ta còn chưa từng gặp Thẩm Triệu Đình, không bằng thử phụ liên để Triệu Đình tới đây.”

“Này.” Tư An tựa hồ có hơi làm khó dễ: “Chuyện này... Phóng viên đều ở đây.”

“Này thì có gì đâu.” Tiết Hành lướt qua mặt bàn hai bên vỗ vỗ vai Tư An: “Để ta gặp một chút thôi.”

Tư An có chút dở khóc dở cười, này Tiết tam đến cùng là có bao nhiêu rác rưởi, hắn bản ý là muốn mượn lần này lôi kéo Thẩm Thắng, lại bị hắn trực tiếp giải thích thành cha con gặp mặt. Không nói hết ra, gặp mặt một lần cũng không sao.

Trong lúc nhất thời bầu không khí có chút lỏng lẻo, nguyên bản mọi người còn yên lặng cũng không nhin được châu đầu ghé tai nói chuyện. Chỉ vài phút chờ đợi ngắn ngủi cũng khiến Thẩm Thắng thấy nóng lòng, gần như là không thể chờ đợi được nữa liền đi ra ngoài hồi tuyền tuyền vừa trở về: “Triệu Đình đâu?”

“Đến cùng làm sao rồi!” Thẩm Thắng chỉ muốn tóm chặt Tư An để hỏi cho rõ.

“Ta biết.” Tiết Hành vẻ mặt tranh công nói: “Ta học được môi ngữ, vừa nãy nhìn thấy người kia cùng thủ phụ nói không gặp Triệu Đình.”

“Thủ phụ đại nhân, có thể cho ta một cái giải thích sao?” Thẩm Thắng gần như rít lên.

“Ta biết ta biết!” Tiết Hành dùng sức uống một hớp trà: “Hắn muốn lợi dụng Triệu Đình uy hiếp ngươi, thế nhưng hiện tại không thấy Triệu Đình, cứ như vậy hắn cũng không chỉ có thể uy hiếp ngươi hơn nữa còn không mang trên lưng xú danh.”

Nhìn Tiết Hành dáng vẻ dương dương tự đắc, Tư An bỗng nhiên rõ ràng, Tiết Hành là đang diễn trò, hắn một mực chờ mình nói để Thẩm Triệu Đình đi ra, sau đó hướng về người mình giới nước bắn. Quả nhiên người Tiết gia đều là một dạng, hắn sao lại thấy Tiết Hành là tên rác rưởi, đây rõ ràng là giả heo ăn thịt hổ!!!

Xưa nay Tư An luôn trấn định thể mà lúc này cũng có chút thất thần, vốn tưởng rằng thế cuộc đều ở nắm trong bàn tay, ai ngờ lại xảy ra sự kiện này, trên đầu chảy không ít mồ hôi.

“Thủ phụ, ta thấy chúng ta tan họp được rồi, sắp tới giữa trưa, ta cũng đói bụng, buổi chiều lại bàn tiếp.” Tiết Hành cười híp mắt uống một hớp trà: “Cho phóng viên nên viết cái gì ta thấy liền theo bọn họ là được rồi.”

Sự phẫn nộ trong mắt ty an hầu như có thể hóa thành kiếm đem Tiết Hành đâm thủng mấy cái lỗ: “Liên quyết định như thế.” Hắn vừa dứt lời, Tiết Hành lại thêm một câu: “Lúc xế chiều tốt nhất để Thẩm Tư lệnh nhìn thấy Triệu Đình nha.”

“Đương nhiên.” Tư An tiện tay đem khăn ném lên bàn, đẩy ghế nổi giận đùng đùng đi mất.

“Thế nào?” Mục Thiên vòng qua: “Thẩm Thắng ngươi không sao chứ?”

“Vẫn tốt.” Thẩm Thắng nuốt xuống một hơi, tính toán chắc Tiết Hành đã phái người đón Triệu Đình, vừa nghĩ như thế hắn cũng yên tâm hơn.

“Ha, nghe nói vịt nướng của cảm hương lâu ở đế đô là nhất tuyệt, không bằng chúng ta đi nơi đó đồng thời thưởng thức món ngon?”

Xem Tiết Hành một bộ dáng vẻ không đáng kể, Mục Thiên trong lòng nhất thời tức khí: “Tiết Tam Thiếu đúng là thật hăng hái.”

Tiết Hành vô tội nhìn Mục Thiên một chút: “Ăn cơm mà.”

Mục Thiên đấm bàn, Thẩm Thắng lập tức động viên nói: “Không có gì, chúng ta trước tiên đi ăn cơm, có gì quan trọng buổi chiều chung quy cũng phải nói rõ ràng.”

Tiết Hành đi theo sau hai người, khoe mắt dư quang phiêu đến một người trốn ở phía sau, âm thầm bĩu môi, sau đó nổi lên một vết cười: “Cơm nước xong lại đi nghe hí thôi.”

“Cút!” Mục Thiên quả thực không muốn cùng hắn đồng hành, nhanh chân đi tới phía trước, Thẩm Thắng cùng Tiết Hành sóng vai, lặng lẽ nói một tiếng: “Cảm tạ.”

Tiết Hành trong lòng thoả mãn, bề ngoài vẫn làm bộ vồ vồ vai Thẩm Thắng: “Xế chiều hôm nay nếu như ty an không cho ra bàn giao, chúng ta liền huyền não khiến hắn không thoát được.”

“Công tử bột.” Mục Thiên quay đầu lườm hắn một cái.

“Thế thì làm sao?” Tiết Hành cười đắc ý, vở kịch này có Mục Thiên hỗ trợ mới diễn tốt được như vậy a!

16. Chương 16: Cổ Nhân

“Nói như vậy là Mục Thiên rất bất mãn với Tiết Hành?” Tư An bật lửa đốt một điếu xì gà, hít một hơi thật sâu. Minh đánh giá thấp Tiết Hành thế nên đánh mất tiên cơ, hiện tại báo chí viết khó nghe như vậy, thế nào cũng phải tìm cách nghịch chuyển tình thế mới được: “Người đi thăm dò xem Thẩm Thắng có tình nhân qua lại gì không sau đó thông báo cho tòa soạn báo.”

“Ý thủ phụ là?” Thấy ánh mắt lạnh lùng của thủ phụ nhìn tới, người đứng đối diện trước bàn lập tức cúi đầu: “Tiểu nhân ngu dốt, xin thủ phụ nói rõ.”

“Nghe qua Trần Thế Mỹ chưa?”

“Tiểu nhân đã hiểu.” Người kia lặng lẽ đi ra.

Ha ha, Tiết Hành, ta không thể tìm được điểm yếu từ ngươi, nhưng Thẩm Thắng dù sao cũng từng là người phe ta, nếu muốn tìm từ hắn thì cũng có không ít. Tùy tiện một cái cũng có thể lên đầu báo. Tư An có chút đắc ý hút xì gà, tro tàn nhẹ nhàng rơi xuống ở trên sàn nhà. Tư An hưởng thụ dựa vào ghế, hơi nhắm mắt lại. Tiết gia a Tiết gia, các người đành phải mang danh phần loạn trên lưng thôi!

Ngày thứ hai Thẩm Thắng “vừa vận” ở trên hành lang đồng thời tình cờ gặp hai người Tiết Hành và Mục Thiên.

“Sớm a.” Thẩm Thắng cười cợt, không chút biến sắc đánh giá Tiết Hành một chút.

“Sớm.” Tiết Hành ngày hôm nay mặc áo sơ mi trắng phối hợp với Âu phục, thuận tiện mang một cái đồng hồ quả quýt. Xem ra rất nhẹ nhàng khoan khoái, cùng đàm phán sau hai giờ nữa sẽ bắt đầu không một chút nào liên quan.

Mục Thiên nhìn Tiết Hành một chút, nhú nhú mày, không chút khách khí quát lớn: “Đàm luận quốc gia đại sự, ngươi ăn mặc thành cái dạng gì vậy.”

Thẩm Thắng vừa muốn mở miệng liền bị Tiết Hành ngăn cản, chỉ thấy Tiết Hành nói: “Yêu, lúc nào rồi mà Mục tiên sinh còn tưởng mình là Phong Kỷ ủy viên?”

Mục Thiên khinh thường nói: “Loại người như ngươi.”

“Đúng vậy, ta là người như thế đấy.” Tiết Hành có chút cợt nhả “Mục tiên sinh không quen sao.”

Thẩm Thắng rõ ràng nhìn thấy gân xanh trên trán Mục Thiên nhảy nhẩy, không thể làm gì khác hơn là nói: “Vẫn là trước tiên đi ăn điểm tâm thôi.”

Vừa nói xong Thẩm Thắng liền xoay người, bỗng dừng nhìn thấy chỗ khúc quanh hành lang có cái bóng chợt lóe lên. Thẩm Thắng trong lòng cả kinh, Tiết Hành có phải là đã sớm phát hiện có người đang rình coi? Vì lẽ đó, vì lẽ đó thẳng thắn diễn một màn kịch? Nghĩ đến đây hắn vội vã liếc mắt ra hiệu cho Mục Thiên, Mục Thiên hiểu ý, vẫy tay áo, rời đi.

“Chà! Chà!” Tiết Hành nhìn bóng lưng Mục Thiên đã đi xa, chậm rãi lắc đầu một cái, kéo tay Thẩm Thắng nói: “Ăn điểm tâm thôi.”

“Được rồi, được rồi.” Thẩm Thắng thấy hơi xấu hổ nói: “Để ta tự đi.”

“À!” Tiết Hành cười khê một tiếng, rốt cục có một chút dáng vẻ Thẩm Thắng thấy quen thuộc.

Sau khi dùng xong bữa sáng, vừa bước ra cửa lớn, Thẩm Thắng liền bị đám phóng viên bao vây, hơn nữa tất cả đều chỉ hỏi một vấn đề: “”Thẩm tiên sinh, ngài đối với nữ sĩ Cố Tích suy nghĩ gì không?”

Thẩm Thắng lập tức đen mặt, hần đứng phía sau Tiết Hành, nhìn Tiết Hành không nói một lời nào, trong lòng có chút bất an. Thế nhưng hần cũng không biết nên trả lời đám phóng viên thế nào. Cố Tích? Chẳng lẽ ăn ngay nói thật là chính mình đã từng tìm một thể thân của Tiết Hành ư?

Cũng may Mục Thiên phản ứng nhanh, trực tiếp phát tay để hộ vệ lên tách đám phóng viên, sau đó thật nhanh đưa tới một chiếc xe, chính mình ngồi vào ghế lái, Tiết Hành cũng nhanh chóng ngồi vào xe. Thẩm Thắng im lặng không lên tiếng ngồi lên xe, trong xe tựa như đang kết sương lạnh, không khí lạnh lẽo. Mục Thiên thở dài, chuyển động tay lái, một hồi lâu mới mở miệng: “Sự kiện Cố Tích kia ta biết.”

“Ồ?” Tiết Hành nhẹ nhàng: “Không khéo, ta cũng biết.”

Không chỉ có Thẩm Thắng, liền ngay cả Mục Thiên cũng mở to hai mắt, hai người hầu như là đồng thời nói: “Làm sao người biết?” Thẩm Thắng vừa mở miệng thì thấy hơi hận, hần nhớ Tiết Hành lúc trước khi tiếp xúc với hần ở An Bình khẳng định từng làm điều tra, hỏi lên như vậy đúng là tự thú nhận tội danh của mình.

Tiết Hành móc đồng hồ quả quýt xem thời gian, thấy còn một giờ nữa mới bắt đầu hội nghị, mở miệng nói: “Cố Tích là ta đưa tới.”

“Tại sao?” Ngược lại là Mục Thiên hỏi.

Tiết Hành nhìn Thẩm Thắng vẫn trầm mặc, nhẹ nhàng nắm chặt tay của hần: “Ta không muốn để cho hần quên ta.”

Thẩm Thắng trong lòng hơi cứng lại, chính mình cũng không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là trở tay nắm chặt lấy tay Tiết Hành.

Thời điểm đàm phán Thẩm Thắng rõ ràng mất tập trung, mấy tờ giấy mỏng manh bị hần chà đạp đến nhăn nhúm, Tiết Hành vẫn là cái dáng dấp hững hờ đó, ngón tay trắng nõn thon dài lơ đãng ở trên mặt bàn gỗ, Thẩm Thắng giật mình, ngồi thẳng người.

“Như vậy, điều kiện hôm qua đàm luận không biết các vị có thể chấp nhận không?” Tư An gảy chiếc nhẫn mã não màu đỏ trên ngón tay, nụ cười trên mặt như ẩn như hiện.

“Điều này.” Thẩm Thắng có chút bối rối.

Tư An nắm thời cơ: “Há, đúng rồi, nghe nói hôm nay tình nhân cũ của Thẩm tiên sinh nháo đến hội quán phải không?”

Thẩm Thắng càng thêm hoảng loạn, mấy tờ giấy đều sắp bị hần vò nát, hần lắp ba lắp bắp mở miệng: “Này, chuyện này ta cũng không rõ ràng.” (Thật sự thì sao phải cuống lên như vậy nhỉ? Chẳng hiểu anh thụ làm sao nữa!)

“Há, thật không?” Tư An cười cười.

“Thủ phụ tựa hồ đối với cuộc sống sinh hoạt cá nhân của người khác cảm thấy rất hứng thú.” Tiết Hành xoay bút máy, cười: “Ta xem ngày hôm nay không cần đàm luận nữa, chúng ta nói chuyện phiếm là được rồi.”

“Há, xem ra Tiết thiếu là đợi không kịp, vậy điều ước này?” Tư An liếc nhìn tờ điều ước trên bàn.

Tiết Hành cân nhắc một chút, lại nở nụ cười, cười đến mức khiến Tư An cảm thấy khó chịu: “Làm sao vậy, Tiết thiếu thấy có vấn đề gì ư?”

“Không có.” Tiết Hành lạnh nhạt nói: “Chẳng qua là cảm thấy hiệp ước này vẫn không nên kí.”

“Người!” Tư An ép xuống sự phẫn nộ trong lòng, cười cợt: “Tiết thiếu dù sao còn chưa làm qua đại sự, nếu là Tiết đại thiếu, này hiệp ước sợ là sẽ phải kí ngay rồi.”

“Vậy thì thế nào?” Tiết Hành đứng dậy: “Còn có cảm tạ thủ phụ phí hết tâm tư tìm tới tình nhân cũ của Thẩm tiên sinh.”

Tiết Hành đứng dậy nhẹ nhàng gật gù, xoay người đi.

Tư An nắm chặt hiệp ước, trên tay dùng sức, tờ hiệp ước liền bị xé ra.

“Thủ phụ.” Người bên ngoài thấp giọng hỏi dò.

“Không có chuyện gì.” Tư An trên trán nổi gân xanh, hắt thở một hơi thật dài: “Tiếp tục phương án thứ hai.”

Tiết Hành nhất định phải ký hiệp ước!!!

Về tới hội quán, Thẩm Thăng hơi thấp thỏm bất an, hắn còn chưa phục hồi tinh thần từ chấn động mà Tiết Hành sáng sớm cho hắn, vì lẽ đó hai người song song đi tới nhưng vẫn chưa nói một tiếng.

Hoa tường vi trên bờ rào bay phất phơ trong gió, Tiết Hành nhìn cánh hoa mềm mại tới xuất thần. Trong ký ức, ở trường học cũng có giàn hoa tường vi. Mỗi lần hoa nở thì bức tường lại phủ kín các loại tường vi, gió nhẹ thổi qua là một mảng di động.

Nghĩ đến đây, y rốt cục mở miệng: “Thẩm Thăng.”

“Sao vậy?”

Tiết Hành nhìn gò má Thẩm Thăng, mím mím môi: “Sự kiện Cố Tích kia..”

“Muốn giải thích sao?” Thẩm Thăng quay đầu, gương mặt tuần lãng có chút mờ mịt.

“Ta nhớ tới thời điểm dời vào kí túc xá liền gặp phải người, khi đó người đứng bên giàn hoa tường vi, vừa đúng lúc hoa mới nở, cảm thấy thật đẹp.” Tiết Hành lộ ra một vệt cười khổ, Thẩm Thăng trong lòng sững sờ, ngây ngốc hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó phát hiện chúng ta là bạn cùng phòng, vì thế rất vui vẻ, sau khi tốt nghiệp ta rất lo lắng người chỉ là coi ta là bằng hữu bình thường, sau đó chậm rãi lãng quên ta, Cố Tích vừa vặn giống ta mấy phần, vì lẽ đó ta liền để nàng tiếp cận người.”

“Ồ!” Thẩm Thăng ngồi xổm người xuống hái được một đóa Sắc Vi, Sắc Vi màu hồng nhạt yên tĩnh nằm ở trong lòng bàn tay của hắn, “Kỳ thực lúc ta gặp phải người đúng là so với người muộn hơn một chút, cũng coi như là nhất kiến chung tình đi, nhưng là sau đó ngẫm lại cảm thấy lần đầu gặp gỡ kinh diễm, không bằng nhân sinh cửu kiến bất yếm.” (Chả hiểu lắm nên đành ghi nghĩa Hán)

Tiết Hành yên tĩnh đứng ở bên cạnh hắn, nghe Thẩm Thăng nói chuyện: “Người còn nhớ câu thơ kia thế nào không? Mãn giá Sắc Vi một viện hương.”

“Thủy tinh liêm động gió nhẹ lên, mãn giá Sắc Vi một viện hương.”

Edit: Đoạn này chém nhiều.

17. Chương 17: Ảo Giác

Thời điểm Thẩm Thăng đang ngủ có chút mê mông lung thì nghe thấy có tiếng gõ cửa, vội vã đứng dậy mở cửa, đúng như dự đoán là Tiết Hành: “Làm sao vậy?” Thẩm Thăng nhỏ giọng hỏi, giọng nói đầy vẻ buồn ngủ.

“Viễn Xuân có chút việc gấp, ta phải về giải quyết nên tới thăm người.” Tiết Hành nhìn qua có chút uể oải, đáng vẻ luôn luôn sạch sẽ thư thái giờ cũng có chút lộn xộn.

“Ừ.” Thẩm Thăng ngơ ngác đáp một tiếng, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện: “VẬY TRIỆU ĐÌNH?”

“Yên tâm, người trở về liền có thể gặp hân.” Tiết Hành trở tay khép cửa lại: “Chuyện bên này đều xử lý tương đối, đại khái qua mấy ngày nữa là người có thể đi rồi.”

“Ừ.” Từ ánh đèn yếu ớt, Thẩm Thăng chú ý thấy quang âm đen nhạt trên mắt Tiết Hành: “Gần đây không chú ý nghỉ ngơi phải không?”

“Không phải, chỉ là có chút việc.” Tiết Hành bỗng nhiên ôm chặt lấy Thẩm Thăng: “Nghĩ đến lại thấy phiền.”

Thẩm Thăng suýt không thở nổi, điều chỉnh cơ thể mới mở miệng hỏi: “Đến cùng là có chuyện gì?” Tiết Hành vẫn không nói gì, nhẹ nhàng vuốt mặt Thẩm Thăng, Thẩm Thăng chỉ cảm thấy ngón tay y thật lạnh lẽo, như một con rắn nhỏ bò qua, tâm trạng có chút lo lắng, nhưng Tiết Hành chỉ đứng nhìn hân, ánh mắt ôn nhu, tựa như dải ngân hà trong đêm khuya.

“Thẩm Thăng, người sẽ mãi thích ta phải không?” Tiết Hành không dám nói từ yêu, chỉ cẩn thận mà dùng chữ thích.

“Ừ.” Thẩm Thăng sững sốt một hồi mới ôm Tiết Hành nói: “Sẽ mãi thích người.”

“Chăm sóc tốt thân thể của chính mình.”

Lời nói đột ngột, Thẩm Thăng nhất thời chưa kịp phản ứng

“Nếu như ta không ở bên cạnh người...”

“Đến cùng là làm sao?!” Thẩm Thăng hơi mất khống chế, Tiết Hành bỗng nhiên từ từ biến mất: “Làm sao, làm sao?!”

Khi Thẩm Thăng tỉnh lại mới phát hiện đó chỉ là giấc mơ, trong phòng tối đen như mực, yên tĩnh đến mức Thẩm Thăng có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình.

“Hóa ra là ảo giác.” Thẩm Thăng cũng không ngủ tiếp được nữa, vén chăn lên xuống giường. Sàn nhà bóng loáng, Thẩm Thăng cũng không đi dép, chỉ để trần chân đi tới phía trước cửa sổ, nhìn bầu trời lấp lóe ánh sao.

Cũng không biết đã đứng đó bao lâu, thời điểm Thẩm Thăng lấy lại tinh thần thì bắp chân đã cứng ngắc tê rần, cúi người bóp nhẹ chân, hân khe thở một hơi, tự đổi một bộ thường phục, rửa mặt rồi sau đó ra ngoài đi dạo.

Hân chân trước vừa ra cửa, thì chân sau đã có người đi vào...

Tiết Hành thu thập vài phần văn kiện, nhíu nhíu mày, lại nghĩ đến một chuyện: “Tư An không có động tĩnh gì sao?”

“Tạm thời vẫn không có phát hiện.”

“Hừm, người chọn thời gian đem vài phần văn kiện này giao cho Mục Thiên.”

“Được.”

“Chuyện lần trước Cố Tích nói thế nào?” Tiết Hành nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

“Nàng nói là sơ sót, không biết tại sao lại bị phóng viên ngăn chặn, phỏng chừng là Tư An đã hạ thủ.”

“Tư An cũng chỉ có chút bản lĩnh này, tìm đầu thừa đuôi thẹo, Cố Tích người chú ý một chút, lúc cần thiết người sẽ biết.”

“Tại sao hiện tại không...”

Thấy ánh mắt lạnh lùng mà Tiết Hành quăng tới, hân vội ngậm miệng: “Thuộc hạ đáng chết.”

“Ta tự nhiên biết chỗ hữu dụng, Tư An tất nhiên có thể có chiêu tiếp theo, để lại nói không chừng còn có thể có tác dụng.”

“Thẩm tiên sinh?”

“Nói sau đi.”

Đợi người đi rồi, y mới thả chén trà xuống, ngũ quan tuần dật hơi thất thần, nếu như Tư An thật sự dùng Thẩm Thăng để uy hiếp mình, đến cùng... đến cùng mình có thể hay không sẽ bỏ rơi Thẩm Thăng?

Tiết Hành cầm lên chén trà, trực tiếp ném lên trên tường, nước trà chảy dọc xuống bức tường đẹp dễ.

Bỗng dưng y ngơ ngác cười, y thật nhanh quên, chính y làm như thế đều là vì Thẩm Thăng, lẽ nào bây giờ lại từ bỏ Thẩm Thăng? Thế không phải rất buồn cười sao!

Nhược thủy tam thiên, hẳn Tiết Hành nếu lựa chọn Thẩm Thăng, cần gì phải tính toán những tục vụ này, trong hồng trần khổ nhất tương tự.

Thẩm Thăng, không có người, ai cùng ta nâng cốc đón gió? Ai lại cùng ta cùng nhau thưởng thức ánh trăng? Chỗ cao thì lạnh lẽo, đáng thương ta đến nay mới ý thức bản ý của mình. Còn nhớ mưa bên ao nhỏ, thanh hà mọc trong mưa, còn có cái kia nguyệt dưới hoa, chúng ta cười nhìn trong ao quang liễm diễm.

Thẩm Thăng, xin lỗi, là ta sai rồi.

Những tháng ngày đã qua như nước chảy chậm rãi chảy qua nội tâm. Còn nhớ cái năm lạnh nhất ấy, cùng Tiết Hành dắt tay đi leo núi, trên đỉnh núi có chín tầng bảo tháp. Lúc đó hồng vân đầy trời, không giống hoàng hôn của ngày đông một chút nào cả. Đón gió lạnh ào ào, xem ánh nắng chiều mờ mờ đến mức tận cùng, cảnh vật mị lực vô cùng để lại cho Thẩm Thăng một hồi ức khó có thể quên.

Kỳ thực theo sự thay đổi của năm tháng, rất nhiều đồ cổ kỳ diệu cũng đã biến mất không thấy tăm hơi, thật giống như những thứ kia chỉ có thể thuộc về tầm nhìn của Thượng Đế, phạm nhân chung quy không thể nhìn thấy vết tích vòng tuổi lướt qua. Trên đồ đồng thau được khai quật bao trùm tầng tầng rỉ đồng màu xanh, mới vừa thấy trên châu mỹ lệ khổng lồ trong nháy mắt hóa thành đất, ngay cả những mỹ nữ cổ đại kia cho dù có cố gắng giữ gìn nhan sắc cũng bởi vì ánh mặt trời mà cấp tốc biến mất dung nhan mỹ lệ.

Thế nhưng hồi ức trong phút chốc thường thường có thể trở thành vĩnh hằng.

Mọi người sẽ theo bản năng mà hy vọng dùng sức lực cả đời đi thấy tận mắt mỹ lệ trong phút chốc của tự nhiên, có thể biến mất, có thể chưa từng gặp mặt đã bị tổn hại. Không nói tới bảo tàng mà tự nhiên đã ban ân, nhân loại thu được chúng nó khi đang giao lưu cùng tự nhiên, cải tạo dưới sự dẫn dắt, chỉ dẫn. Những kiến trúc giàu có mỹ lệ thần kỳ kia, trạm khắc hoa văn, những cột trụ xà nhà trạm hình chim,... Lóng lánh như ánh sáng tự nhiên... Nhân loại đang cùng tự nhiên chống lại đi theo hướng văn minh huy hoàng, mà tự nhiên lại tạo ra dây leo uốn lượn bên trong thời gian, bao trùm văn minh mà nhân loại sáng tạo. Biến mất ở sâu trong rừng mưa văn minh, rễ cây quấn quanh tổn hại chùa miếu.... Những di tích chỉ có đầy ra bao la phiến lá mới có thể nhìn thấy kia tuy rằng ngàn năm qua có chút cô quạnh, nhưng càng nhiều chính là đang giao lưu cùng với tự nhiên đang bao trùm chúng nó. Cứ việc cô quạnh, nhưng có hoa lệ mà tông giáo được tắm rửa ở bên trong hương hỏa sùng bái không có được, loại sâu sắc tận trong sương tuyết kia, lạnh lẽo mỹ lệ, lại như thiên nga đang múa đơn, một người tự mình thưởng thức.

Một người cô độc cất bước là sâu trong nội tâm yêu hận đan dệt, ta nỗ lực tránh thoát dây thừng nhưng không nghĩ bị bụi gai cắt vào gót chân. Da dày thịt béo, bị thương cũng không có ai biết được. Thường thường nội tâm nhẫn nại được che giấu bởi bề ngoài thô ráp, muốn để cho người khác hiểu được, nguyên lai lại khó như vậy. Cô độc, để những tâm tư phiền nhiễu này theo gió bay đi, hoặc là tiêu tụy không thể tả, thế nhưng bất kể như thế nào, nếu như có thể không nói tạm biệt vậy thì tiếp tục đi.

Như Thẩm Thăng sa vào trong hồi ức, sau khi Tiết Hành trở lại Viễn Xuân cũng bị sàu tư quấn quanh. Thiên địa hùng vĩ, chỉ có bên người có Thẩm Thăng mới thú vị, chuyện cũ thấy hoa trong gương, phù du đã qua hơn nửa. Cẩn thận ngẫm lại kỳ thực chinh chiến mấy năm qua còn không sáng khoái bằng việc ở trong sân trường cùng Thẩm Thăng tâm sự chuyện phiếm thiếu niên. Dù cho hiện tại xác thực xem như là quá tháo phông vân, thế nhưng cũng không đắc ý bằng nhân nhả gồ quân cờ dưới cây ngô đồng, xem đèn hoa lấp lóe.

Nhân sinh có rất nhiều chuyện là uống công vô ích, thế nhưng chúng nó lít nha lít nhít tạo thành hồi ức quan trọng nhất ở sâu trong lòng người. Đánh cược viết chữ tiêu khiển xong thì ngửi hương trà, lúc đó chỉ

nói là tầm thường. Bản thân tả chính là tình thâm lưu luyến không rời giữa phu thê, kỳ thực thích hợp với tất cả. Là tầm thường a, chẳng lẽ không nên cố gắng quý trọng sao? Nếu như được đảo ngược thời gian, vẫn là muốn trở lại thời thơ ấu nhất, bởi vì khi đó trời xanh nhất, khi đó mây mềm mại nhất. Trưởng thành nương theo thống khổ không thể tả, chỉ có người từng đi qua mới biết. Đó là một đoạn quá trình chậm chậm mà lại gian khổ, xanh mượt no đủ từ trong xương chậm rãi lắng đọng bởi vì kiên cường, tràn ngập tính dai, sau đó dần dần tự thân trở thành một sự tồn tại cứng cỏi.

Thời khắc này Tiết Hành mới hiểu được cô đơn là chuyện của chính mình, không thể cùng bất luận người nào nói hết, y ở trong lòng mình nhìn thấy cái bóng cô đơn.

Ký ức khó quên như là kinh ngạc vì chim nhận bay qua trong phút chốc, chưa từng thu được cũng chưa từng giữ lại, khói lửa cũng là ngoạn ý cực nhanh, thế nhưng lại mỹ lệ dị thường.

Đã hạ quyết tâm thì phải làm được. Tiết Hành quyết định chủ ý, trận chiến này kéo dài hồi lâu, đã đến lúc kết thúc. Đồng thành bên kia từ lâu đã chuẩn bị thỏa đáng, xem ra vẫn phải phải một người đáng tin tới đó.

Thẩm Thắng đã từng hỏi nguồn gốc tên của Đồng thành, Tiết Hành lúc ấy có chút đau đầu, nghĩ hồi lâu mới viết trên giấy: Mỗi khi gặp mưa bụi mông lung, hoa đồng nở rộ, cả không gian bao trùm bởi một màu tím dày đặc, đặc biệt mỹ lệ. Gió thổi qua, chỉ nghe âm thanh ‘lạch cạch’, trên đất là đóa hoa đồng thật lớn. Hoa đồng sẽ không ôm cành cây đã chết, cũng sẽ không bay theo gió rồi biến mất, chỉ có thể rơi xuống từng đóa từng đóa to, vô cùng thê mỹ tráng lệ. Khắp thành đều là hoa đồng, người xưa liền gọi là Đồng thành.

Hồi âm của Thẩm Thắng rất đơn giản: Rất tốt.

Sắp tới nửa đêm, Thẩm Thắng không nhện được đi gõ cửa phòng Tiết Hành, hần trấn định nói: “Muốn mời người cùng ra ngoài đi dạo một chút.”

“Ồ.” Tiết Hành khẽ cười một tiếng, tiện tay cầm một cái áo khoác, buổi tối trời giá rét.

Ở bên trong đình viện, hai người không nói gì, hồi lâu sau Thẩm Thắng mới mở miệng: “Cảm ơn người đã giúp ta chăm sóc Triệu Đình.”

“Đây là chuyện đương nhiên.”

Thẩm Thắng vẫn cứ cố chấp nói: “Dù như thế nào vẫn cảm ơn người. Kỳ thực người có thể không cần làm nhiều như vậy, thế nhưng... Người làm, vì lẽ đó bất luận giữa chúng ta thế nào, ta đều muốn cảm tạ người... Tiết Hành, cảm tạ.”

“Được rồi.” Tiết Hành khẽ thở một hơi, đột nhiên ôm lấy Thẩm Thắng.

Khi nụ hôn ấm áp hạ xuống, Thẩm Thắng còn chưa kịp phản ứng, đầu óc trống rỗng, khô khốc ghê rợn. Tiết Hành chậm rãi hôn, trần trọc trở mình, trong lúc đó tiếng hít thở của hai người dần dần dồn dập. Dù cho Tiết Hành tự kiểm chế năng lực rất tốt, giờ khắc này cũng chỉ có thể ám ách cổ họng nói: “Trở về phòng sao?”

Thần quỷ sai khiến thế nào mà Thẩm Thắng lắc đầu một cái, chờ nghe được rõ ràng ý vị Tiết Hành trêu đùa cười khê, từ cổ đến đỉnh đầu đều triệt để đỏ: “Sao có thể?”

“Không có chuyện gì.” Tiết Hành chậm rãi vuốt nhẹ cổ Thẩm Thắng: “Ta thật cao hứng.”

“Không muốn.” Chân Thẩm Thắng như nhũn ra, làm sao có thể ở chỗ này đây, lời nói mới rồi nhất định không phải hần nói.

“Ha ha!” Tiết Hành nhún trụ hai tay của Thẩm Thắng, đầu lưỡi xẹt qua chóp mũi, gió đêm thổi tới, mang có từng tia từng tia cảm giác mát mẻ: “Đã muộn.”

Theo đường nét trên mặt Thẩm Thắng chậm rãi đi xuống, Tiết Hành có chút trừng phạt ở trên vành tai cắn một cái, rõ ràng cảm thấy thân thể Thẩm Thắng khẽ run rẩy. Một tay ôn nhu từ áo khoác theo eo tuyến xoa xoa, đến cùng đều xuất thân quân nhân, muốn đường nét bên hông vừa gầy gò lại có lực. “Không có chuyện gì.” Tiết Hành thấp giọng an ủi Thẩm Thắng, tay không chút hoang mang rút đi áo khoác của

Thẩm Thăng, mặc dù là đêm hè nhưng vẫn còn có chút lương hàn. Sau khi cởi bỏ áo khoác, Thẩm Thăng cảm giác chính mình nổi da gà, thân thể lạnh lẽo đối với nguồn nhiệt khí càng ngày càng miễn cảm.

“Ngoan.” Tiết Hành dùng hàm răng tinh tế cắn vào cần cổ bóng loáng của hắn, tay ở bên hông dừng lại một thoáng không chút do dự mà nhắc lên áo sơ mi của hắn....

Nguyệt Nha Nhi vẫn sáng óng ánh như thế, làm tôn lên màu xanh đậm của bầu trời, mấy vì sao chấm lên như bảo thạch tô điểm bên trên vải nhung. Ánh trăng ngàn dặm làm sao so được với một đêm thân mật không kẻ hở này đây...

Tiết Hành không nhớ rõ đã từng ở trên quyển sách nào nhìn thấy một người thi nhân Tây Dương đã viết một bài thơ đơn giản, phiên dịch lại càng đơn giản hơn:

Ái tình còn sâu đậm hơn lãng quên

Bạc bẽ hơn so với hồi ức

Ít sóng gió hơn thủy triều

Nhiều hơn cả thất bại

Nó si điên, điên cuồng nhất

Nhưng so với hết thảy

Nó còn sâu hơn cả đại dương

Nó còn dài hơn vĩnh cửu

Ái tình dù sao cũng nhiều hơn thành công

Nhiều hơn rất nhiều so với sống sót

Không lớn hơn không cách nào bắt đầu

Không nhỏ hơn bao dung

Nó trong sáng rõ ràng nhất

Mà so với hết thảy

So với bầu trời còn cao

Nó càng bất hủ

Đúng, thời khắc này nên quên mọi thứ, cố gắng hưởng thụ ngọt ngào điên cuồng của ái tình. Nguyên có được người đồng lòng, bạc đầu không cách xa. Cùng quân cùng xem cảnh, cúi đầu pha trò cười. Có được chân thành của quân, nghĩ đời này đã đủ.

Tác giả có lời muốn nói: cho ta click cho ta click,,,

18. Chương 18: Rõ Ràng

Nếu như sự việc trong mơ có thể trở thành hiện thực, vậy thì cảnh tượng đại quân đang chờ phân phó lúc này đã được diễn qua vô số lần trong giấc mộng của Triệu Gia. Hắn nhìn chằm chằm quân đội đang diễn tập mà không chớp mắt, một luồng cảm xúc mãnh liệt dâng trào vang vọng trong lòng. Lục quân thổi còi báo các loại quân khác nhau, binh sĩ đi qua đài chủ tịch.

“Tam thiếu, ngài xem?” Đuôi lông mày của Triệu Gia toát ra vẻ mừng rỡ không che giấu được.

“Đi thôi.” Tiết Hành bình tĩnh nhìn hắn một hồi lâu, nói: “Đừng làm cho đại ca thất vọng.”

Triệu Gia lập tức như bị xương cá mắc họng, Tiết Hành nhẹ nhàng cười: “Được rồi, đi nhanh một chút.”

“Tuân lệnh.” Triệu Gia chào theo tiêu chuẩn quân lễ, khóe miệng nở nụ cười tự tin.

Trận chiến kéo dài hơn hai năm rốt cục phải kết thúc, Tiết Hành mặt không cảm xúc thưởng thức nhẩn phỉ thúy trên ngón tay, khóe miệng nhếch lên.

“Thế nào rồi?” Thẩm Thăng có chút bận tâm hỏi.

“Vẫn tốt.” Tiết Hành lạnh nhạt nói: “Triệu Gia làm Tổng tư lệnh.”

“Ừ.” Thẩm Thăng đáp một tiếng, nét mặt có chút do dự.

Tiết Hành nhìn hẩn một lát, thở dài một hơi: “Triệu Gia làm việc vẫn rất đáng tin cậy, không cần nghĩ quá nhiều.”

“Tiết Hành.” Thẩm Thăng hơi nghiêm túc nói: “Nếu như có người bắt ta đánh cướp địa đồ hành quân, người sẽ làm thế nào?”

“A, là chuyện này ư.” Tiết Hành tựa hồ đối với chuyện này không quan tâm quá nhiều: “Là để đồ?”

Thẩm Thăng sắc mặt có chút khó coi: “Tư An bắt cóc Cố Tích.”

Lông mày Tiết Hành hơi nhướng lên một thoáng, từ từ đứng lên: “Cho nên, người định làm gì?”

“Ta?” Thẩm Thăng bị y hỏi đến sững sờ: “Ta cũng không biết nên làm cái gì.”

“Ừ.” Tiết Hành có chút ý tứ sâu xa đáp.

“Có phải người đã sớm biết?” Thẩm Thăng nhìn vẻ mặt Tiết Hành liền biết y đang suy nghĩ gì: “Vẫn là nói người đã sớm chuẩn bị?”

“A.” Tiết Hành đi vài bước: “Nói chung Tư An đã là con thú lâm vào hoàn cảnh khốn cùng, muốn xử trí như thế nào còn không dễ dàng ư.”

“Người lúc nào biết chuyện này.”

Tiết Hành cười cợt: “Một thời gian rồi.”

Thẩm Thăng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Nếu là việc làm của Tư An, chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, hẩn có phải là còn cường bức những người khác?”

“Có thể.” Tiết Hành cười đến khó hiểu, nhưng là tràn đầy ôn nhu.

Trận chiến này Triệu Gia hành động rất nhanh lẹ, hầu như không tổn chút khí lực nào đã phá vỡ phòng tuyến thứ nhất của đế đô, đối ứng với tin chiến thắng là sự phê bình mãnh liệt của báo chí, thậm chí sự kiện học sinh bỏ học biểu tình cũng diễn ra nhiều lần. Triệu Gia lặng im nghe thủ hạ là một thị trưởng báo cáo, sau đó bình tĩnh nói: “Vậy thì trấn áp đi.”

“Chuyện này...” Thị trưởng có chút đau đầu: “Trấn áp biểu tình của học sinh có thể sẽ tạo thành dân tâm di động, thế cuộc trong thành vừa ổn định có thể lại sẽ xảy ra biến hóa.”

“Đó sao có thể là học sinh biểu tình được, chỉ là một đám phần tử bạo lực mà thôi.”

“Vâng.” Thị trưởng cung kính đi ra ngoài.

Triệu Gia đứng ở phía trước chiến lược đồ, lấy ra bút đỏ khoanh một vòng trên bản đồ.

Triệu Gia ngẩng đầu nhìn bầu trời, rất lâu mới có một con chim nhỏ bay qua. Triệu Gia đột nhiên cảm giác có một đôi cánh là chuyện tốt đẹp cỡ nào.

Đã từng, hai người thiếu niên, tạo ra ràng buộc thật sâu.

Hẩn cùng Tiết Tĩnh Chi... Khoảng cách song phương xa xôi như vậy, vì thế hẩn không ngừng thay đổi chính mình, dần dần trở nên lãnh khốc thậm chí không chừa thủ đoạn nào.

Nếu như nói Triệu Gia đã từng không biết ý nghĩa sinh tồn, như vậy hẩn bây giờ chính là cây trúc im lặng sinh trưởng trong đình viện, gió thổi qua mới đong đưa cành lá. Nhưng, coi như cây trúc cũng sẽ ở dưới ánh sáng nở ra đóa hoa, đây là quá trình không cách nào ngăn cản.

Không cùng bắt luận người nào là địch, không thể cùng bắt luận người nào là địch. Đây là Triệu Gia thời niên thiếu.

Không cùng bắt luận người nào là bạn, không thể cùng bắt luận người nào là bạn. Đây là Triệu Gia hiện tại.

Mà Tiết Tĩnh Chi nhưng vẫn cứ là thiếu niên ôn nhu trong trí nhớ, cười lên thật thoải mái, Tĩnh Chi tựa hồ chưa từng thay đổi mấy may. Triệu Gia nắm chặt nắm đấm, không thể từ bỏ, trận chiến này xong, hẳn sẽ có đầy đủ tư cách mở miệng!!! Tuyệt đối không thể từ bỏ!

Triệu Gia thống khổ nhắm mắt lại, trong phòng quang ảnh chìm nổi. Một giây cô quạnh kia, thực sự là sâu sắc như biển, chôn vùi hết thủy tâm tư, trầm luân, lại giãy giụa trôi lên.

“Tư lệnh, phòng tuyến công phá.” Người đến sắc mặt vui mừng: “Bộ đội tiền trạm đã tiến vào để đồ.”

“Tốt!” Triệu Gia ra lệnh: “Sư đoàn pháo binh thứ tám trước tiên lên chiến trường.”

“Tuân lệnh.”

“Tổng thư ký, gọi cảnh vệ, ta muốn đích thân ra chiến trường.”

Một đường cố gắng càng nhanh càng tốt, rốt cục trước lúc sư đoàn thứ tám tiến công để đồ chạy tới nơi. Triệu Gia ra lệnh một tiếng, ngàn phát pháo đạn cùng phát, trong nhất thời vùng, ngoại ô tràn ngập khói thuốc súng, tiếng ầm ầm không dứt bên tai.

“Chết tiệt!” Tư An một cước đạp lặn chiếc ghế thái sư làm từ gỗ lê: “Quân coi giữ làm ăn kiểu gì, mới một ngày liền đánh tới vùng ngoại thành!”

“Thủ phụ bình tĩnh.” Mục Thiên vẻ mặt như không có chuyện gì.

“Ngươi.” Tư An bỗng nhiên quay đầu nhìn chăm chú mục Thiên: “Lập tức điện báo cho Thẩm Thắng, nói cho hắn nếu như không nghe lệnh của ta. Lão tử ngay lập tức sẽ phái người độc chết Thẩm Triệu Đình!”

“Thủ phụ thực sự là nghĩ quá nhiều.” Mục Thiên vô vị nở nụ cười: “Đầu hàng chỉ ít còn có chút đãi ngộ tốt.”

“Ngươi.” Tư An ôm ngực, cả người tựa hồ chịu đả kích, liền nói đều không rõ ràng.

“Ha ha, thủ phụ, thật ngại quá, chim khôn chọn cây mà đậu.” Mục Thiên cười cợt: “Để đồ ta sẽ tiếp nhận, như vậy Tiết tam thiếu sẽ thật cao hứng.”

“Tiết.. Tiết tam...”

“Ồ.” Mục Thiên tốt bụng mà giải thích: “Tiết tam thiếu kỳ thực chính là người nắm quyền chân chính ở Tiết gia, làm khó thủ phụ phải nhiều đặc vụ như vậy nhưng tin tức trọng yếu như vậy cũng không tra được.”

Mục Thiên đi tới trước bàn đọc sách: “Ta là Mục Thiên, tiếp thành phòng bộ... Đúng, đầu hàng.”

19. Chương 19: Bất An

Vùng Nam bộ chính là có mùa mưa dài, thường thường mưa nhỏ tí tách cả ngày, buổi tối không có một giọt mưa nhưng mặt trăng vẫn bị mây đen che khuất, tình cờ ở nơi không mây lộ ra ánh trăng nhàn nhạt. Con đường trên Đồng thành đều làm từ những tảng đá có màu xanh sẫm, một tên phu canh chậm rãi đi lại gõ mõ, thỉnh thoảng có vài tiếng chó sủa. Toàn bộ Đồng thành đều bị màn đêm bao phủ chỉ có một gia đình ở bên thành Tây hơi lộ ra ánh nến.

Cả ngày mưa dầm khí trời cực kì ngột ngạt, nhà nhà đều mở cửa sổ mới có thể ngủ được, riêng gian phòng này đóng kín cửa, yếm môn bế song (đóng cửa khép cửa sổ), chỉ có vài luồng gió nhẹ thổi qua khe hở trên chân song cửa sổ.

“Quyết định rồi ư?”

“Đó là tự nhiên, chỉ là...”

Thanh âm xì xào bàn tán vang lên lập tức ngừng lại, chờ đến nửa ngày mới nghe thấy tiếng cọt kẹt từ trực cửa, có người lặng lẽ đi ra. Một trận gió nhẹ thổi qua, mây đen tán bớt đi, ánh trăng trong sáng xuyên qua tầng mây phóng đến mặt đất, người đi ra nhìn chung quanh một vòng, che mũ lên rồi đi.

“Meo.” Không biết mèo nhà ai kêu, đêm tối càng lúc càng yên tĩnh.

Ương Dật cảm thấy chân mình tê dại, con đường rõ ràng rất ngắn nhưng mãi không đi tới được điểm cuối. Chân hắn đã đi trong tuyết nửa canh giờ, cảm giác của hai chân gần như không còn. Ngày hôm qua ở Thiện Bang đột nhiên rơi tuyết, toàn bộ thung lũng đều bị tuyết phủ kín, mặc dù ở phía Đông vẫn là ngày hè chói chang, thế nhưng Thiện Bang ở trên cao nguyên với độ cao 4000m lại có tuyết rơi. Ương Dật thở dài một hơi, cầm tấm áo bọc kín cái bao trên lưng. Cái bao trên lưng hơi nhúc nhích một chút, trời! Đó là vật còn sống!

Ương Dật trong lòng không ngừng kêu khổ, thật hối hận khi đáp ứng tên quái nhân đưa cái bao tới nơi này. Vừa nghĩ tới quái nhân kia, Ương Dật tựa hồ có thể cảm giác được khi hắn nói chuyện thì phun ra hơi thở lạnh như băng, cái loại cảm giác âm trầm.

Ương Dật tìm kiếm hồi lâu cuối cùng nhìn thấy trên núi tuyết đối diện mơ hồ có một tòa tháp. Lúc leo lên núi Ương Dật đã bị trượt chân vài lần, may là thân thủ hắn linh hoạt mới không đem mình cùng bao đồ té ngã.. Ương Dật trong lòng hơi sốt ruột, vận một hơi, dùng cả tay chân bò tới trên đỉnh ngọn núi.. Miễn cưỡng leo đến trên đỉnh ngọn núi thì chợt phát hiện trước mắt có thêm một dải tơ lụa màu xanh lục. Hắn lúc này dừng lại ngẩng đầu lên xem, chỉ thấy ở cửa vào lầu tháp đặt một con sư tử bằng đá, mà dải tơ lụa màu xanh lục kia vừa vận vẩy quanh sư tử hai vòng. Màu xanh nhạt ở trong tuyết vô cùng gây chú ý. Ương Dật trực giác có chút quái dị, không thể làm gì khác hơn là quăng cục nợ, đem đồ vật ôm vào trong ngực vòng qua sư tử đi vào.

Bên ngoài lạnh đến đông cả ngón tay, thế nhưng bên trong lầu tháp lại ấm áp như xuân. Chỉ thấy bên trong trang hoàng xa hoa nhưng tất cả đều là đồ dùng của tông giáo, Ương Dật khó tránh khỏi nhất thời sững sờ.

“Xem đủ chưa?” Thanh âm lạnh lùng truyền đến, Ương Dật cả kinh, vội vàng xoay người. Góc màn che dày nặng bị người kéo lên, một chiếc giường hoa lệ xuất hiện ở trước mắt Ương Dật, bên trên giường còn có một người, xem ra thanh âm mới vừa rồi là do hắn phát ra. Chỉ là, vừa nãy nơi này cũng không có một bóng người, hắn làm sao biết mình đi vào?

Người kia từ trên giường nhỏ đứng dậy đi đến gần, Ương Dật nhìn hắn vóc người rất là thon dài, mặt mày như họa, trên cổ còn đeo một chiếc vòng long nhân châu khổng lồ. Người kia nhìn thấy Ương Dật vẻ mặt đắn đo, khẽ cười một cái: “Ta cũng sẽ không ăn người.” Nói rồi ra hiệu cho Ương Dật ngồi xuống, Ương Dật vẫn ngơ ngác mà đứng, người kia không thể làm gì khác hơn là nói: “Vậy thì uống chén rượu đi.” Người kia cầm lên một chiếc ấm thanh ngọc rót một chén rượu cho hắn.

Ương Dật một mặt nói: “Người chính là An Khả Đạt đi?” Một mặt đem cái chén rượu kia uống, rượu lướt qua yết hầu, mang đến một trận kích thích, Ương Dật không khỏi kêu to trong lòng rượu ngon!

An Khả Đạt cười cợt, hắn nói: “Nói vậy người sai người đến cũng nói cho người rồi, vì vậy đồ vật vẫn là trước tiên giao cho ta đi.”

“Được, được.” Ương Dật vội vã đi tìm bao quần áo đặt ở bên chân, vừa định mở ra liền nghe thấy An Khả Đạt tới nói: “Không cần, trong này bắt quá là một con chim bồ câu.”

Ương Dật há to miệng, rượu uống vào đều sắp chảy tới cằm, hắn vội vàng dừng. Ương Dật bỗng nhiên hiểu kỳ hỏi: “Các người muốn con chim bồ câu làm cái gì?”

An Khả Đạt cười nói: “Tự nhiên sẽ có chỗ hữu dụng.”

Ương Dật im lặng, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn uống hết li rượu. Vừa uống xong liền nghe thấy An Khả Đạt nói: “Rượu này hậu kinh lớn, uống một chén thôi cũng có thể đổ.”

“A.” Ương Dật còn chưa kịp lên tiếng, thì thấy hơi choáng váng đầu óc, chỉ chốc lát sau liền ngã vào thảm.

“Chủ nhân.”

“Chôn đi.”

An Khả Đạt cười khê, cánh tay thon dài mở áo khoác lông cừu màu, một con chim bồ câu ục ục kêu nhảy ra ngoài.

Ngân nguyệt như câu, ánh trăng như nước. Ánh sáng xanh buông xuống nhân gian chiếu vào mỗi chỗ hoa cỏ bóng cây. Chợt gió nhẹ lướt qua ngọn cây, những âm thanh ‘Sàn sạt’ vang lên, như tình nhân nói nhỏ, như khóc như kể. Dòng suối nhỏ nhẹ chảy xuôi, mặt trăng trên trời chiếu xuống sông lung linh lấp lánh.

“Vương tiên sinh đúng là hứng trí a.”

Bên trong kỹ quán một mảnh huyền nháo.

“Cái này gọi là tận hưởng lạc thú trước mắt, cho dù Diêm Vương muốn ta chết hôm nay, ta bên dưới ánh trăng cơm nước no nê cũng nguyện lên đường cùng Quỷ sai tâm sự chuyện tình yêu.” Vương bàn tử mặt không biến sắc trước mặt mọi người cùng mỹ nhân tình chàng ý thiếp.

“Hứng thú?” Một thanh niên cao gầy lạnh lùng hừ một tiếng: “Tiết gia kia làm chủ đề đô, chúng ta những tiểu tốt này sợ cũng hưởng phúc không được bao lâu.”

“Yêu yêu, này Trương ty trưởng, người sống không phải đều thích xem náo nhiệt ư, coi như Tiết gia thu hồi mảnh đất lớn sau đề đô thì ta đầu hàng còn không được sao.”

“Đúng vậy.” Vương bàn tử mặt to bóng loáng: “Vẫn là Lý tiên sinh nói có lý, mỹ nhân, người nói xem có đúng hay không?”

Nữ tử trang điểm lộng lẫy trong lồng ngực của hắn, nắm khăn nũng nịu nói rằng: “Vương lão bản nói dĩ nhiên là đúng rồi.”

“Ha ha ha.” tất cả mọi người nở nụ cười.

“Đến, đến, uống rượu.” Vương bàn tử bưng chén rượu lên: “Uống say, anh em ta liền ở ngay đây nghỉ ngơi.”

Đến khi màn đêm thăm thẳm như mực, Vương bàn tử mới kéo hai cái mỹ nhân rời đi, hắn cùng tú bà liếc mắt ra hiệu, một tú bà mặt nùng trang lập tức bắt mấy cô nương xinh đẹp lôi kéo Trương ty trưởng, nhất thời giọng nói nũng nịu mềm mại không ngừng.

“Ha, a, cái kia.” Trương ty trưởng cười ha hả, nhưng là lúng túng không thôi.

“Tiên sinh không thích cô nương nơi này ư?” Con người của tú bà xoay vòng vòng.

“Không có không có.”

“Vậy Vân nhi còn không mau mang Trương tiên sinh đi tới phòng của người!” Tú bà vẫy khăn vung lên: “Nhanh a.”

Vân nhi trên mặt vui vẻ, lập tức vui rạo rức mang Trương ty trưởng đi gian phòng của mình. Trước khi đóng cửa, tú bà lại bàn giao một lần: “Nhớ hầu hạ cho tốt.”

“Vâng thưa mụ mụ.”

Cửa vừa đóng lại, Trương đại nhân đã đổi sang bộ mặt khác hỏi: “Như thế nào rồi?”

“Vẫn không được, những lão già này một cái so với một cái càng thêm giả dối, ta hỏi không ra.” Vân nhi cười khổ.

“Bên kia truyền đến tin tức, nói trước cuối tháng cần phải lấy được văn kiện.” Trương ty trưởng đi vài bước: “Như vậy đi, người nghĩ biện pháp liên hệ với mấy người, chúng ta thực sự không được liền dùng biện pháp cứng rắn.”

“Được.”

Thẩm Thăng mấy ngày nay càng ngày càng bất an, cũng không biết sao tự nhiên lại mơ thấy Thẩm gia đại trạch mà mình ở lúc còn trẻ — tường trắng thanh ngói, đầu ngựa tường cao vót, tượng đá phòng gác cổng, thạch song. Thêm vào mưa bụi mờ mờ, mặt tường màu trắng huân lên một chút yên hắc, đường

như mực nước ngất nhiễm, thanh nhả hờ hững. Xà nhà trên điêu khắc bát tiên quá hải, ma cô hiển thọ các loại (chờ) tinh mỹ mộc họa, càng có mộc lương thác ngư chân. Gỗ thô góc viền bị mưa dầm, liệt nhật, thời gian đánh bóng ra một loại khô ráo bạch.

Sau đó Thẩm gia tìm một nơi tốt hơn một lần nữa kiến tạo tòa nhà mới, đại trạch cũ cũng bị bỏ không. Trong mộng Thẩm Thăng cảm giác thật giống như là tòa nhà bị bán, có rất nhiều người, cuối cùng tòa nhà trong sáng sạch sẽ biến thành sào huyệt con mối, toả ra mùi khói lửa. Rất nhanh mộng cảnh lại chuyển đổi, hắc mớ tới ánh mặt trời mỹ lệ, trong sân hoa cỏ tươi tắn.

Sau đó chính là một mảnh cô tịch đến cốt tủy, ở nơi sâu xa hắc ám ánh sáng mà hắc muốn không xuất hiện nữa, Tiết Hành, Tiết Hành, Thẩm Thăng có chút khó chịu nhũn chặt lông mày, nhưng không thoát khỏi mảnh hắc ám dày đặc lạnh lẽo.

Tiết Hành tìm thấy Thẩm Thăng ở dưới cây hoa ngọc lan, Tiết Hành mặc một cái áo sơ mi thuần sắc, bên ngoài mặc lên kiện áo sam màu đen đơn giản, phía dưới mặc một chiếc quần kaki. Tiết Hành là giá áo trời sinh, mặc cái gì đều dễ nhìn. Hắc nhìn Thẩm Thăng, hai tay nhặt nhèo cầm ở trong túi quần.

Tiết Hành nâng đầu, nhìn Thẩm Thăng một chút, sau đó dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn một đóa hoa ngọc lan rơi xuống từ đầu cành cây, bầu trời xanh thẳm chỉ có vài đám mây. Về mặt hắc ôn hòa, nhàn nhạt mở miệng: “Trưởng lão trong tộc muốn gặp ngươi.”

Thẩm Thăng bẻ đi một nhánh cây ngọc lan, cánh hoa phì nhũn còn mang theo tươi mới, vuốt vuốt đóa hoa hỏi: “Tại sao?”

“Ngươi nói xem.”

“Tiết Hành, ta mơ một giấc mơ, mơ tới một vài đồ vật đã lâu không thấy, nhưng ta phát hiện ta rất để ý những đồ vật đã biến mất này.”

“Ký ức sao.”

“Ừ.”

“Có thể ngươi chỉ cho rằng mình không để ý, có lúc chính mình phi thường lưu ý đồ vật cũng không phải rất trọng yếu, thế nhưng một vài thứ mất đi rất lâu sau đó, ngươi hồi tưởng lại sẽ cảm thấy rất trọng yếu, thế nhưng, Thẩm Thăng, đồ vật đã mất đi cho dù để ý đến mấy, cũng đã mất đi rồi.” Tiết Hành tiếp nhận cây hoa ngọc lan trong tay hắc thưởng thức, “Đi, chuẩn bị một chút nào.”

20. Chương 20: Mỹ Sơ

Triệu Gia luôn nhớ tới mùa đông mà Tiết Tĩnh Chi trở về kia, Tĩnh Chi một thân áo lông cừu màu nâu, người bình thường mặc có chút mập mạp mà hắc vẫn là ôn nhu lỗi lạc như vậy. Chính mình một thân áo bông màu xanh nhạt, nắm một cái đại đao chuôi đen, phía sau là đầu gối bị tước thành mảnh vỡ, nhìn khuôn mặt đậm đậm của Tiết Tĩnh Chi liền có một chút tự ti không rõ. Tuyết trắng đầy trời, chim nhạn đã bay về phía nam từ lâu, thân đao dần dần phủ đầy hoa tuyết. Hai người trong lúc đó là trầm mặc lan tràn, chỉ đợi một điểm tình hỏa nổ tung hoàn toàn sự tĩnh mịch này.

Một âm thanh lạnh lạnh vỡ tan vang lên, Triệu Gia nghe thấy tiếng nhìn lại, chỉ thấy một khối ngọc bích tốt nhất đã nứt thành vài miếng, màu ngọc ngăm đen hòa quyện vào trong chuôi ngọc lớn màu hồng.

“Làm sao lại không để ý đến ta?” Tiết Tĩnh Chi cười mở, giống như ánh trăng ôn nhu trong đêm tối, khiến người ta chợt cảm thấy tươi đẹp, khiến cho lòng người rung động. Triệu Gia ngẩn ra, một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Ta cho rằng ngươi không muốn để ý đến ta.” Tiết Tĩnh Chi sắc mặt lạnh lẽo, nhìn Triệu Gia một chút: “Há, chẳng trách ta phải làm vỡ đồ vật ngươi mới để ý đến ta đúng không.”

Sắc mặt của Triệu Gia ngưng lại, rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt kiên cố khó thuần phục, tâm tính thiếu niên của Tiết Tĩnh Chi như vậy. Khuôn mặt của Triệu Gia bỗng nhiên thoáng qua một đạo hàn quang sắc bén. Nguyên lai Tiết Tĩnh Chi không biết từ lúc nào đã lấy một nhánh trường thương, tâm kết màu đỏ xẹt qua một vệt sáng ở giữa bầu trời đầy tuyết, Tiết Tĩnh Chi dĩ nhiên ra chiêu, lên thế vô cùng đẹp đẽ. Trong lòng Triệu Gia hơi kinh ngạc, trong nháy mắt nắm chặt thanh đại đao màu đen trong tay, né qua, hơi cứng rắn

tấn công, trong lòng thầm nghĩ tại sao từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy Tiết Tĩnh Chi luyện qua võ? Triệu Gia có chút mờ mịt đỡ thế tiến công của Tiết Tĩnh Chi, đầu ngọn thương tả thiểm hữu đâm, chiêu thức không giống nhau. Triệu Gia hơi hơi nhíu mày, bên cạnh bỗng nhiên sáng ngời, hàn quang chói mắt, trong nháy mắt liền đánh bay đại đao trong tay Triệu Gia.

Triệu Gia tay không tác sát, trường đao bị trường thương của Tiết Tĩnh Chi hất ra hai trượng. Tiết Tĩnh Chi híp mắt nhìn Triệu Gia hầu như hòa làm một với bầu trời tuyết, trường thương hơi hơi nghiêng về phía đại đao chuôi đen, xoay tay lại quăng tới bên cạnh Triệu Gia, âm thanh không có chút rung động nào: “Người thua rồi.” Về mặt mờ mịt trong nháy mắt của Triệu Gia bị Tiết Tĩnh Chi thu hết vào tổng đáy mắt, lại làm dấy lên một chút mềm mại trong lòng hấn, tựa như một vệt ôn nhu khắc cốt giữa mùa đông lạnh giá, mà tình cảnh này, làm cho Tiết Tĩnh Chi vừa giống như lạnh lẽo mà lại mềm mại.

Tiền đồ khác nhau, kết cục không giống. Tĩnh Chi, ta yêu người, liều lĩnh nguy hiểm mất đi hết thảy để yêu người, nhưng là, người sẽ báo đáp lại ta bằng tình yêu thương đầy ngập như thế sao? Vận mệnh hay là chúa tể, nó thế nhưng có thể ngăn cản tiền đồ của chúng ta, có thể quyết định ai thắng ai thua, thế nhưng, liên kết vận mệnh giữa chúng ta, không có cách nào dứt bỏ, người cũng nghĩ vậy đi.

Tĩnh Chi, Tĩnh Chi, giống như thuyền gỗ phiêu bạt trong giấc mộng rốt cục có bến tàu để đỗ lại, giống như trong đêm tối tầng tầng mây đen bao phủ xuống bầu trời rốt cục phóng ra một đường nguyệt quang, giống như ta rốt cục cầm thật chặt tay của người. Ta vẫn chờ đợi người, đợi người nhiều năm như vậy. Trống chiều chuông sớm, hoa nở hoa tàn, từ khi bông tuyết đầu tiên rơi xuống đến cánh hoa đầu tiên nở ra đón xuân. Chờ đợi một đời già nua, hồng nhan lúc xưa hóa thành tóc trắng, cũng bất quá là chuyện trong nháy mắt. Ta chờ người, chờ người nắm chặt tay của ta.

Giấc ngủ này của Triệu Gia, ngủ dài như vậy, dài như vậy, giống như vĩnh viễn giống như âm u, vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

Nhưng mà đến khi tỉnh lại, bên người lại có một nữ tử cười đến dịu dàng đang ngồi, nàng nói: “Thiếp chờ công tử tỉnh rượu.”

Triệu Gia một trận mờ mịt, hoàn toàn không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, không khỏi nói: “Làm sao?”

Nữ tử che miệng cười khê: “Ngày hôm qua công tử cùng Tiết đại thiếu cùng uống rượu, sau đó Tiết đại thiếu liền mệnh thiếp dìu công tử về phòng nghỉ ngơi.”

“Thật không?” Triệu Gia sắc mặt bình thản, lấy quần áo mặc lên, sau đó nắm chặt tay của cô gái “Chúng ta có phải là cái gì đều làm?”

Nữ tử cười đến càng ngày càng xúc động lòng người: “Đây chính là Tiết đại thiếu dặn dò, Bùi Hồng làm sao dám không vâng lời a.”

Thân thể Triệu Gia run lên, hấn không cách nào nói ra khỏi miệng, không có cách nào hiểu Tiết Tĩnh Chi người làm sao lại làm thế. Triệu Gia một người cô độc đi trong hẻm nhỏ yên tĩnh, hấn cũng không biết tại sao lại đi tới nơi này. Mấy đóa hoa lớn trong khe đá khê đung đưa, thật giống như muốn bày tỏ nỗi lòng, không hề có một tiếng động, tự mình thâm tình.

Xem ra chính mình tâm tâm niệm niệm bất quá là hư vô, đều là tự mình nghĩ quá nhiều, thật sự, đúng là nghĩ quá nhiều. Thiếu niên cười nhẹ như gió kia còn có thiếu niên bỗng nhiên kiệt ngạo, đúng là ảo tưởng của mình. Nếu đã là ảo tưởng của mình, có phải nên thả xuống, sau đó nhiều năm sau hồi tưởng lại sẽ cảm thấy có chút buồn cười lại có chút đáng thương?

Bất tri bất giác dĩ nhiên đi đến Tiết phủ, Triệu Gia nhìn một chút cây xanh ngập trời đầy đình, hấn bỗng nhiên thống hận chính mình, Tiết Tĩnh Chi đã là triệt để được như vậy, mà chính mình vẫn còn ôm hy vọng với hấn, quả thực nên từ bỏ, không nên duy trì những hư vô không thiết thực nữa. Nhưng là, Triệu Gia lại cảm thấy không hề thoải mái, thật giống như một khí cầu tràn ngập tức giận bị đâm một lỗ hồng nhỏ, lập tức trở nên dặt dẹo. Một lát sau, hấn mới phản hận, nghĩ đến mình trả giá nhiều như vậy nhưng không được đón nhận, tổng lúc nhất thời cũng khó có thể tin, chính mình có phải còn đan nằm mơ? Mà giấc mộng này không hề vui vẻ một chút nào, là một ác mộng!!! Hấn muốn nhanh chóng tỉnh lại.

Nhưng là ánh sáng chiếu khắp thành, ánh mặt trời chiếu sáng loáng, Triệu Gia đầu vầng mắt hoa, không, đây là thật sự...

Triệu Gia vô lực tựa vào hàng rào bên ngoài Tiết phủ, khóe mắt bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người cao gầy, là Tiết Tĩnh Chi. Đại khái đây là lần đầu tiên hắn nhìn Tiết Tĩnh Chi một cách ôn hòa nhã nhặn như thế đi, trước đây có chờ mong, vì lẽ đó đem hết thấy đều nghĩ đến có lợi cho mình. Bóng người nhỏ dãi của Tiết Tĩnh Chi bị tầng tầng phồn hoa bao trùm hơn phân nửa, hắn một thân trường bào tơ lụa màu tím, tay áo cuộn lên, lộ ra áo trong trắng như tuyết. Tâm trạng của Triệu Gia hơi trấn động, vội vàng quay đầu lại, tâm tình ai oán, đến cùng vẫn là không bỏ xuống được.

Ngón tay đụng tới một khối cứng rắn trong tay áo, móc ra, xúc cảm ấm áp, giống như còn lưu lại nhiệt độ thân thể hắn, trong suốt bích lục, chỉ là có mấy vết nứt nhỏ, rõ ràng đã bị ném nát sau lại bù vào bằng loại ngọc tốt. Triệu Gia cau mày, tay nắm chặt miếng ngọc, trong lòng một mảnh lạnh lẽo, không biết nói cái gì cổ họng là một mảnh khô khốc. Là chuyện cười đi, đúng rồi, nhất định là chuyện cười đi, Tiết Tĩnh Chi, người tại sao lại có thể đối xử với ta như thế. Nhiệt độ trong tay Triệu Gia dần dần lan ra, giống như là đốm lửa giữa hai người lúc dưới hoa tuyết lúc đó, thế nhưng không có cách nào đến trong lòng hắn. Trong lúc hắn đắm đuối một mảnh, nguội lạnh, hắn lại cười đến càng sâu.

“Tiết Tĩnh Chi, kỳ thực người nợ ta một lời giải thích.” Hắn thu hồi mảnh ngọc, xoay người đi xa, cũng không quay đầu lại, biến mất ở trong ánh nắng chói chang.

Nam tử tầm thường xem một đêm phong lưu giống như một cây ngọc lan ngào ngạt bất động, mà Bùi Hồng, thật giống như một tiếng cười đột ngột trong một mảnh yên tĩnh, nhất thời mộng đẹp tan hết, giấc mộng hoàn lương. Nói tới cô gái này, vốn không phải là điều mà Triệu Gia muốn nghe đến, nhưng lại lấy một tư thái đương nhiên để tồn tại như vậy, nhưng đối với Triệu Gia lại giống như là một tiếng cười nhạo không một tiếng động. Dù như thế nào, hắn cũng không thể chịu đựng.

Trong mắt Triệu Gia dấy lên tức giận ngập trời, Triệu Gia không dễ chịu, nhưng hắn hy vọng hắn có thể tức giận thêm nữa! Tiết Tĩnh Chi đứng đứng như không. Triệu Gia lẩm bẩm nói: “Tiết Tĩnh Chi, người đối với ta như vậy” có như vậy trong nháy mắt, hắn cảm thấy nghi hoặc, lại bị sự phẫn nộ tùy theo mà đến rất nhanh đánh vỡ. Móng tay đâm sâu vào da thịt, ý thức của Triệu Gia có chút tan rã, nhưng là, tâm tư hỗn loạn như ma như vậy là chưa bao giờ có, tại sao có thể, hắn Triệu Gia tại sao lại có thể mềm yếu như vậy!

Không biết bao lâu đã trôi qua, Triệu Gia cũng không biết đã đi bao lâu, mãi đến tận khi ánh chiều bị sương mù bao phủ. Hắn một thân áo choàng bông trắng thuần bị ánh lên màu vàng kim nhàn nhạt, trong lòng là vực sâu mệnh mông vô bờ, tuyết cộng như vậy, hắc ám như vậy, có thể, còn có tâm tư vụn vặt của Triệu Gia đi. A, vẫn thống khổ như vậy...

Tiết Tĩnh Chi tiện tay chọn một bình hoa, tỉ mỉ dùng kéo cắt hết những cành lá đã héo, sau đó là sửa hình, chậm rãi, thời gian của sáng sớm đã qua hơn phân nửa.

“Ngày hôm qua Triệu Gia kéo ca đi uống rượu. Ế?” Tiết Hành không biết đã ngồi xuống bên cạnh hắn từ lúc nào, hai chân thon dài ưu nhã vắt lên nhau.

“Ừ” Tiết Tĩnh Chi nhàn nhạt đáp một tiếng, không cẩn thận cắt đi một cánh hoa nhỏ.

“Phá hủy” Tiết Hành sờ cằm “Ca thật giống như có chút mất tập trung.”

Tiết Tĩnh Chi nhíu nhíu mày, có một đệ đệ thông minh quá mức thật sự làm cho người ta chán ghét “Có một số việc mà thôi”

“A” Tiết Hành nhẹ nhàng nói: “Đừng làm chuyện để cho mình hối hận là được rồi.”

“Vậy còn đệ, đệ chưa từng làm chuyện gì hối hận?” Tựa hồ lời nói của Tiết Hành chọc vào một vết sẹo trong tâm của Tiết Tĩnh Chi, Tiết Tĩnh Chi lập tức đổi một bộ mặt khác.

“Tự nhiên là có” Tiết Hành thở dài một hơi “Kỳ thực đại ca không cần phải đóng hình tượng ôn nhu dễ gần như thế”

Tiết Tĩnh Chi nghe y nói như vậy thì lập tức xì hơi: “Thói quen, thay đổi không được.”

“Chẳng lẽ là bởi vì Triệu Gia sao”

“Đúng, ta tự tay sắp xếp một người phụ nữ cùng hấn qua đêm”

Tiết Hành có chút không thể tin, há to mồm nhưng vẫn là đem lời nói nuốt xuống, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ bờ vai của hấn: “Hối hận liền nhanh tìm Triệu Gia giải thích.”

Giải thích sao? Tay của Tiết Tĩnh Chi lại run lên, hơn phân nửa cánh hoa mềm mại lại bị cắt đi không khách khí, cánh hoa nhỏ vụn rơi xuống cùng một chỗ. Hấn tựa hồ làm bạn với Triệu Gia tập mãi thành thói quen, Triệu Gia thích dáng vẻ ôn nhu của hấn, vì lẽ đó hấn vẫn trước sau mãi là dáng vẻ ôn nhu như vậy, chưa nay chưa từng biến qua sắc mặt. Chỉ là, đây xem như là yêu Triệu Gia sao, không, hấn không thích Triệu Gia, nhưng là Triệu Gia lại yêu hấn a, hơn nữa hấn còn tự tay đem một người phụ nữ lên giường của Triệu Gia. Nhưng là, tại sao bây giờ hấn lại thấy hỗn loạn?

Ta nên làm thế nào đây, tìm Triệu Gia giải thích sao, giải thích thế nào đây, chính mình lại không thích Triệu Gia, giải thích không ra cái gì a... Hỗn loạn quá nhiều, Tiết Tĩnh Chi không thể làm gì khác hơn là bỏ xuống nhánh hoa đứng dậy trở về nhà.

Tác giả có lời muốn nói: „ tiết đại thiếu thật giống là tra công có hay không....

Hết chương 20.

21. Chương 21: Thành Sầu

Triệu Gia đã mấy ngày không đến nhà Tiết gia, cho dù trầm ổn bình tĩnh như Tiết Tĩnh Chi cũng không khỏi có chút buồn bực, Tiết Hành nhìn chỉ là khẽ cười, không đề cập đến việc Tiết Tĩnh Chi chưa từng nói với Triệu Gia hấn muốn gặp hấn.

Trong đại sảnh vang lên thanh âm coong coong, Tiết Tĩnh Chi cả kinh, giương mắt nhìn mới biết đã tám giờ tối. Hấn có chút chán nản xoa xoa huyết thái dương, tựa hồ chính mình thực sự làm sai. Nghĩ đến đây, Tiết Tĩnh Chi lại một trận sững sờ, ngày hôm nay hấn đã sững sốt nhiều lần. Triệu Gia, Triệu Gia, ta nên bắt người làm cái gì bây giờ?

Thế nhưng coi như Tiết Tĩnh Chi bị sầu tư quán quanh cũng không thể tạm thời trước tiên lao tới Thiện Bang, thế lực còn lại của đề đồ lạng lẽ liên hệ, bây giờ đúng là tạo thành một mạng lưới liên lạc rất lớn. Mà căn cứ vào tình báo tin cậy thu được, một phần trọng tâm của thế lực kia nằm ở Thiện Bang mà Tiết gia rất ít chú ý, “Chết tiết!” Tiết Tĩnh Chi không nhận được trên những hoa văn trạm trổ bên góc sofa, Tiết Hành nhìn có chút buồn cười, lắc đầu xoay người đi về phòng.

Trong phòng Thẩm Thắng đang đợi y: ‘Như thế nào, chỗ Thiện Bang rất phiền phức sao’

“Sẽ không, năng lực của Tĩnh Chi người cũng biết” Tiết Hành mở ra cà vạt đã buộc một ngày “Chỉ là Triệu Gia”

“Hừm, vậy để ta cùng Tĩnh Chi đi Thiện Bang là được rồi, ta trước đây cũng đi qua Thiện Bang, cũng coi như quen thuộc” Thẩm Thắng suy nghĩ một chút lại nói: “Chuyện của Triệu Gia người phụ trách giải quyết”

“Ừ” Tiết Hành lấy một tờ báo “Trường lão bên kia không nói gì”

“Cũng còn tốt” Thẩm Thắng nghiêng người tựa vào ghế gỗ lớn, tư thái thanh thản tao nhã, khuôn mặt ung dung, Tiết Hành thấy hấn như vậy ngược lại cũng yên lòng, bây giờ lại muốn giải quyết chuyện phiền toái Triệu Gia này. Tiết Hành đúng là có chút không biết Tiết Tĩnh Chi đang nghĩ gì, dưới cái nhìn của y Tiết Tĩnh Chi cùng Triệu Gia đợi nhau lâu như vậy, bất kể là chính mình hoặc đối phương, đều hiểu rõ tâm tình của nhau. Như vậy tại sao Tĩnh Chi lại làm ra chuyện tình để nữ nhân bởi Triệu Gia qua đêm? Muốn kiểm nghiệm xem mình có phải là yêu Triệu Gia hay không sao? Tiết Hành cũng không phải là chưa từng cùng nữ nhân cùng nhau, y có lẽ cũng không phải là một người bạn lữ tốt, hoặc có thể nói là một người rất ác liệt. Thế nhưng sự tình giống như Tĩnh Chi đã làm là trực tiếp để Triệu Gia cùng nữ nhân y không làm được, y...Đối với Thẩm Thắng là một dục vọng độc chiếm rất mãnh liệt, không muốn bắt luận người nào chạm Thẩm Thắng!

Thẩm Thăng lại nghĩ tới một chuyện khác, đối với Tiết gia huynh đệ mà nói muốn bắt quá chỉ là một người toàn tâm toàn ý phục tùng đồng thời toàn thân tâm thập trung vào thôi, nhưng là hắn yêu Tiết Hành nhiều năm như vậy, loại thái độ nhẫn nhục chịu đựng này hắn đã nuôi thành không có cách nào thay đổi. Thế nhưng...Triệu Gia, Triệu Gia xác thực yêu thích Tĩnh Chi, thế nhưng còn chưa tới mức độ toàn tâm trả giá. Vì lẽ đó, có cách trở thì lựa chọn trốn tránh, lựa chọn từ bỏ, thậm chí đi hướng đối lập.

Trong phòng lặng lẽ, chỉ có bên trong bếp lò đốt hương trầm lượn lờ bay lên khói xanh thanh nhã, là cây Giáng Hương, Tiết Hành vẫn rất yêu thích loài hương không phải rất đậm này, thật giống như là cảm giác mây trắng đi theo quân khắp nơi, quân tự có hương thơm, không quanh quẩn, vương vấn một tia tình trường.

Bởi thì Thẩm Thăng chủ động yêu cầu đi Thiện Bang nên Tiết Tĩnh Chi chuyển sang thu thập tin tức thế lực còn sót lại của đế đô, Tiết Tĩnh Chi đúng là không sao cả, dù sao hắn đã làm quá nhiều việc xét xử rồi, cũng có chút chán ngấy, vừa vận bận rộn công tác thu thập có thể để cho Tĩnh Chi tạm thời không nhớ Triệu Gia.

An Khả Đạt an bài một hồi yến hội long trọng hoan nghênh đám người Thẩm Thăng tới chơi, khách bên trong tiệc rượu căn bản đều là quý tộc của Thiện Bang, đặc biệt trang phục của nữ quý tộc càng hoa lệ. Thẩm Thăng chú ý tới một cô gái có một khuôn mặt đầy nét trẻ con mặc một bộ váy màu xanh đen bóng loáng mềm mại, bên ngoài mặc một cái áo màu xanh nhạt, trên chân là một đôi giày thêu gấm, bên hông buộc bảo thạch khảm nạm, đai lưng tơ tằm, cánh tay mang vòng kim xuyên cùng ốc biển. Ngón giữa cùng ngón áp út có một chiếc nhẫn bảo thạch, trước ngực hiển nhiên là san hô, ngọc quý, hổ phách xuyên thành một chiếc dây chuyền dài. Tóc là một nửa tách ra, chải ở hai bên, trang trí xen kẽ những viên ngọc nhỏ, phía sau tết thành bím tóc rối tung thành từng luồng, điểm đầy kim ngân, ngọc châu, san hô, bảo thạch, thật có thể nói là đầu đầy phục trang đẹp đẽ, chói lóa.

“Thật là đẹp mắt” Thẩm Thăng thì thào nói.

“Đẹp mắt không” hai hàng lông mày có thể đạt tới tú lệ của An Khả Đạt hơi nhíu một chút “Kỳ thực phong tục tập quán của Thiện Bang cùng một trăm năm trước chưa thay đổi một tí nào.”

“Dân phong thuần phác.” Thẩm Thăng cảm khái nói.

“Kỳ thực phụ nữ bình thường là đội một chiếc mũ quả dưa nhọn đỉnh có trang sức bằng nhung màu hồng xanh ở trên đầu, phía dưới mặc quần thô màu đen đỏ có các hoa văn xen nhau, áo lót là áo đuôi ngắn ngang eo, tính chất có lông, gấm, vải bông các loại, khoác áo choàng nhung hình vuông, tay mang nhẫn nạm san hô, tay trái đeo vòng, tay phải đeo xà cừ quyền dài khoảng hai tấc” An Khả Đạt nhìn thấy thần sắc có chút mê mang của Thẩm Thăng thì giải thích “Cái quyền này đã phải mang từ khi rất nhỏ, để cho chết rồi hồn không lạc đường.”

Thẩm Thăng tinh tế quan sát kỹ một chút, phát hiện vòng tai của bọn họ phần lớn đều làm bằng đá nạm kim ngân lục từng các loại, trên vòng tai có móc, từ vòng tai trở lên có vòng trân châu san hô đeo ở trên tóc, phía dưới có dây trân châu san hô buông xuống hai vai.

“Kỳ thực vẫn còn” An Khả Đạt xin lỗi một chút “Ta có phải nói quá nhiều?”

“Làm sao có thể chứ, Thiện Bang vương tự mình giải thích dân tục cho Thẩm mỗ, Thẩm mỗ cảm thấy thụ sủng nhục kinh” Thẩm Thăng cười híp mắt bưng lên bô trà uống một hớp, khặc! Thẩm Thăng miễn cưỡng nuốt xuống, vừa thả xuống chiếc bát nạm sợi vàng viền bạc cũng có thể cảm giác được ánh mắt của An Khả Đạt lướt qua.

“Chỗ Phổ Lan thịnh hành áo dài bằng da dê, cắt may tinh tế, trang sức tao nhã. Áo dài bằng da dê lấy lông làm chủ, vạt áo nạm da rái cá, áo khoác tơ lụa, cái này ở Thiện Bang cũng là một đồ vật đặc sắc” An Khả Đạt không chút biến sắc chỉ vào một cô gái ở trong góc Thẩm Thăng nhìn theo, chỉ thấy một nữ tử đem tóc biện thành mấy chục bím tóc nhỏ dài, dưới có dây màu đen hoặc sợi tơ màu cà phê, dài đến mắt cá chân, trên đầu có một mảnh vải cứng dài khoảng một tấc, trên là những phụ tùng hổ phách thật giả, mã não. Trên cánh tay có một mảnh vải cứng dài khoảng một thước, dài đến mắt cá chân, khâu các loại trang trí hoặc đồng bạc hoặc mấy hàng tiền đồng, nhiều đến mấy chục viên.

“Cái kia thật giống như là khắc lên, kỹ thuật điêu khắc” Thẩm Thắng hí mắt đánh giá trang sức màu bạc “Là sau khi đem kim ngân làm thành bạc, lại dùng đục điêu khắc ra hiệu quả phù điêu sao?”

“Ừ” An Khả Đạt cười, nhẹ nhàng bưng lên bát bơ, một tay nâng đáy bát, một tay khác nhẹ nhàng chuyển động vài vòng quanh thân bát, trà bơ màu vàng bóng loáng ở trên vách bát lướt qua, lưu lại một vết tích mỏng manh.

Mặt Thẩm Thắng hơi đỏ, cũng may An Khả Đạt chuyên tâm nhìn trà bơ trong bát không để ý tới. Thẩm Thắng không thể làm gì hơn là nhắm một chút trà bơ, kỳ thực trước đây khi đến Thiện Bang cũng uống một ít, chỉ là không có cách nào thích ứng được loại mùi vị này.

Tiết Tĩnh Chi có chút đau đầu ngồi trên ghế bành, vài ngày trôi qua mà Triệu Gia vẫn không có chút tin tức nào cả, hẳn lại thực sự không hạ được lòng tự trọng mà đi hỏi Tiết hành, chỉ có thể trầm mặc, thế nhưng người càng ngày càng ôn nhu. Tiết Tĩnh Chi hiện tại cười lên rất là ấm áp, giống như ánh mặt trời ôn hòa giữa ngày đông.

Tiết Tĩnh Chi đổi thành trang phục của Thiện Bang ở lại đây đã hai cái cuối tuần, trong lúc đó, hẳn có khi là tăng lữ, là Phật tử vóc dáng tiêu tụy, là thương nhân buôn bán dầu vừng,...các loại nhân vật, cũng thu được đủ loại tin tức, xem ra chính mình lựa chọn bước đi này không có nhầm, chuyện như vậy Tiết Hành cũng không yên lòng để người ngoài đi làm.

Người ở nơi này hầu như toàn dân theo tín ngưỡng, hơn nữa cực kỳ thành kính thờ phụng thần của bọn họ. Trong lồng ngực Tiết Tĩnh Chi giấu một lá cờ, màu đỏ cùng vàng xinh đẹp giao thiệp với nhau, mặt trên là một chân ngỗng sáu chữ do một vị lão bà bà thêu. Bà bà nói hẳn chỉ cần mang theo cái này bên người thì sẽ nhận được sự chúc phúc của thần, mọi sự sẽ thành.

22. Chương 22: Ngôn Đàm

Thẩm Thắng nghe An Khả Đạt mời hẳn hôm nay đến xem công nghệ chế tác tạc tượng hương thì cảm thấy thụ sủng nhược kinh, An Khả Đạt cười nói: “Tổ tiên Thiện bang là Tang Bồ Trắc, sau khi hắn tạo ra Thiện bang, lại căn cứ đặc điểm địa vực của Thiện bang, cải tiến kỹ thuật huân hương Tây Vực, phát minh ra Phật hương đặc biệt. Có một ngày, Tang Bồ Trắc nhìn thấy guồng nước bên bờ sông diệt thương tổn cá trong nước, hắn liền động lòng trắc ẩn, tại bờ sông lập một tấm bia đá, mặt trên viết: cá không được đi vào. Từ đây, khúc sông cũng không còn con cá nào. Mà khúc sông cũng từ đây trở thành một trong những nguyên liệu chuẩn bị chế tác Phật hương. Ngày hôm nay nơi mời người tới chính là khúc sông đó.”

“Kỳ thực khu vực Trung Nguyên cũng có ghi chép liên quan tới Phật hương” Thẩm Thắng nhẹ nhàng nói “Ổ (Lăng nghiêm kinh) có ghi chép: “Hương nghiêm đồng tử, tức từ toà lên, quỳ lạy Phật đủ, mà bạch Phật ngôn, ta nghĩ Như Lai dạy ta để quan chư có vì tương, ta thì từ Phật, yển hồi thanh trai, thấy chư sư thiêu trầm thủy hương, mùi thơm vắng lặng đến nhập trong mũi. Ta quan này khí, không phải bản không phải không, không phải yên không phải hỏa, đi không chỗ nào, đến không chỗ nào từ, do là ý tiêu, phát minh không lậu. Như Lai ẩn ta đến hương nghiêm hào. Bụi khí thúc diệt, diệu hương mật viên. Ta từ hương nghiêm, đến La Hán. Phật hồi Viên Thông, như ta chúng, hương nghiêm là hơn.” Bởi vậy có thể thấy được là Phật pháp đem cảnh giới huân hương, từ thế tục dùng hương, triệt để chuyển hóa thăng hoa đến cảnh giới trí tuệ.”

“Đúng vậy.” An Khả Đạt khẽ nhướn mày, hẳn vốn là Hoạt Phật, thuở nhỏ tiếp thu Phật pháp hun đúc vì lẽ đó bất luận tình động đều dẫn theo một luồng Phật môn chính khí凛冽, dù là nhăn lông mày cũng rất là thánh khiết.”Ảnh hưởng của hương đối với việc tu thiện cũng không thể coi thường.”

“Hoạt Phật (Phật sống, trong tiểu thuyết cổ chỉ người cứu nhân độ thế) từng xem qua (duy ma kinh) chưa?”

“Tự nhiên là xem qua rồi.”

Thẩm Thắng làm ra biểu hiện áy náy, nói: “Đúng là Thẩm Thắng đường đột, nhớ tới (duy ma kinh) từng viết: “Ta thổ Như Lai không văn tự nói, nhưng lấy chúng hương lệnh chư thiên người đến nhập luật hành.

Bồ Tát các các tọa hương thụ dưới, ngửi tư diệu hương, tức hoạch tất cả đức tàng tam muội, phải là tam muội giả, Bồ Tát hết thấy công đức đều tất đều có đủ.”

“Hừm” An Khả Đạt nở nụ cười: “Không biết Thắm tiên sinh đột nhiên nhắc tới những lời này là có ý tứ gì?”

“Hoạt Phật cảm thấy làm sao?” Thắm Thăng nhặt nhẹo nở nụ cười, vẫn cứ bưng lên trà bơ mà mình không thích lên uống một hớp, không dễ dàng mới đưa nuốt xuống.

“Duy ma kinh” kỳ thực là chỉ bài tập thiền mỗi ngày, với thiền đường bên trong làm huân hương vân cung, sát khí hồi nhiễm, nhất thời thanh tịnh. Bình thường sử dụng pháp bảo, bộ đồ mới vật các loại, khả năng khởi nguồn quá trình không hẳn thanh tịnh mà chúng ta cũng không biết, tiếp xúc sau cũng sẽ sản sinh đối lập thất giới, liên lụy thất giới tội lỗi, cũng cần đốt hương huân chi có thể tịnh hóa. Như thế thanh tịnh bảo vệ, cửu mà huân cả người tự nhiên rời xa tất cả chư thói quen khí, không nhiễm thế cấu.” Dứt lời, An Khả Đạt mỉm cười nhìn Thắm Thăng: “Thắm tiên sinh đối với này trả lời có thoả mãn không?”

“Thắm Thăng không dám, chỉ là mẫu thân đi về cõi tiên đã lâu của ta rất là yêu thích tụng mấy quyển kinh Phật, vì thế có chỗ không hiểu còn nhờ Hoạt Phật chỉ điểm” Thắm Thăng vội vàng đứng dậy chấp tay, An Khả Đạt tới ngăn lại.

“Kỳ thực bảo vệ thanh tịnh giới luật là pháp căn bản, mà huân hương tu pháp, càng thêm sẽ nhân giới luật thanh tịnh mà tăng trên thiện diệu công đức. Điều có đủ thanh tịnh giới luật giả, giới hương công đức sẽ trở thành thực với ở ngoài cảnh đồ dùng bên trên. Tất cả thông qua phối hợp mà thành hương, cùng đàn hương, trầm hương các loại (chờ) đều sinh hương thơm khí thơm ngát tức mũi, trải rộng bốn phương tám hướng, vượt qua chư thiên người có diệu hương. Cố chính là biết này huân hương vân cung là thanh tịnh nghiệp chương, bảo vệ giới luật thù thắng thuận tiện vậy.” Nguyên ta thân tịnh như lư hương, nguyên ta tâm thanh như trí hỏa, niệm niệm giới định tuệ thật là thơm, cung dường thập phương tam thế Phật.”

“Hôm nay nghe Hoạt Phật một phen giảng giải quả thật bỗng nhiên tỉnh ngộ, rất nhiều sự tình nghĩ không thông giờ khắc này cũng có chút cảm ngộ.” Thắm Thăng cực kỳ khiêm tốn.

“Không dám không dám.” An Khả Đạt lại nhíu lông mày: “Thắm tiên sinh đối với pháp pháp đúng là rất tinh thông.”

“Chỉ biết một, hai, khó mà đến được nơi thanh nhã.”

“Khi đến không dấu tích, đi không còn hình bóng, đi cùng đến.” (—_—_ chẳng hiểu j cả.)

Thắm Thăng trong lòng cả kinh, bật thốt lên: “Không cần hỏi việc phù du, phù du ở trong mơ.”

“Hừm, đúng vậy, xác thực cuộc đời là phù du, vì hoạn bao nhiêu.” An Khả Đạt tới cười hài lòng.

“Hoạt Phật, kệ ngữ này?” Khẩu khí Thắm Thăng tràn ngập nghi hoặc.

“Kỳ thực, ta chỉ là muốn cùng Thắm tiên sinh nói ra ý nghĩ của mình mà thôi, nếu nhân sinh như giấc mộng huyền bọt nước, cần gì phải tranh cướp nhiều như vậy đây, thiện bang, không muốn cuốn vào tranh giành của người Trung Nguyên.”

Thắm Thăng thực sự không hiểu hẳn đến cùng là muốn gì, vội vã nghiêm nghị nói rằng: “Nếu Hoạt Phật chính mồm nói như vậy, như vậy Thắm Thăng chỉ có một yêu cầu, chính là xin mời thiện bang trung lập.”

“Đương nhiên.” An Khả Đạt tùy ý bưng cốc trà bơ: “Sự tình đã quyết tự nhiên sẽ làm được.”

Lúc này Thắm Thăng chỉ cảm thấy tình thế xoay chuyển đột ngột, hẳn còn chưa kịp phản ứng, vội vã điều chỉnh tâm tư tìm một đề tài An Khả Đạt có thể ưa thích nói: “Ta nhớ tới ở thiện bang Mật Tông hành giả bên trong càng là lấy hương bày đồ cúng dường tam bảo, vừa là bản Tôn hộ pháp phúc điền vật, khiến chư Phật Bồ Tát, bản Tôn hộ pháp lòng sinh vui mừng, nguyên lúc nào cũng hộ lâm đồng thời có thể dưới thi quý thân cùng Lục Đạo chúng sinh chờ đến lấy được lợi, khiến cho chúng thỏa mãn mà không đến cản trở hành giả. Đây lại là đầu đuôi câu chuyện ra sao?”

Thắm Thăng cảm thấy ánh mắt của An Khả Đạt dường như thấy rõ mọi suy nghĩ trong đầu mình, cảm giác này khiến người ta hết sức bất an, chẳng lẽ những người tu Phật từ nhỏ đều như vậy?

“Đều có đủ thánh vật, khởi nguồn thanh tịnh, viên mãn gia trì diệu hương là thiện tu thù thắng trợ duyên, nó có thể dài dưỡng chư rễ: cái đại loại, tăng trên thiện tu giác được, khiến cho thiện tu giả thân an, tức tĩnh, tâm thanh, không cần thu được điều thân, điều tức, điều tâm công hiệu. Nhiên một lò tốt nhất diệu hương, sáng sửa hương hỏa tự giác tính trần trụi, ý cảnh sâu rộng như khế pháp giới, mịt mờ thuần hậu như đúng phương pháp duyệt. Chu khắp cả cảnh tâm, rễ: cái bụi không nhiễm lọc, vì đó giới hương vậy. Làm người tự nhiên an trụ, chính niệm lần lượt nhập chư thiền định, vì đó định hương vậy. Từ thiền định bên trong hiện ra Bàn Nhược chi trí tuệ, vì đó tuệ hương vậy. Ý Bàn Nhược trí tuệ triệt đoạn buồn phiền, khiến hành giả giải thoát Luân Hồi ràng buộc, vì đó giải thoát hương vậy. Cuối cùng triệt cắt hết thấy biết chướng, giải thoát tất cả thấy chấp, giác tính viên mãn hiển lộ, vì đó giải thoát biết thấy hương. Đây là chứng được năm phần pháp thân hương thơm vậy.”

Thẩm Thăng đang muốn mở miệng, bỗng nghe An Khả Đạt nói: “Tiết tam thiếu những ngày gần đây thế nào?”

Mấy ngày nay Lộ Trung có chút buồn phiền, gần đây thành Viễn Xuân có không ít sự vụ cần giải quyết, hẳn vội vàng khó tránh khỏi việc sao nhãng Văn Chiêu. Thật vất vả mới dành ra được cơ hội nhàn rỗi, hẳn liền đưa Văn Chiêu đi xem hí khúc.

Tiểu đán mặc lưu vân thủy tú vừa hát xướng, vừa liếc mắt đưa tình với Lộ Trung, Lộ Trung thoáng nhìn Văn Chiêu mặt không cảm xúc lại càng bất an, bỗng nhớ tới hí khúc mà Văn Chiêu thích mình hát cho hẳn nghe nhất, liền thấp giọng xướng lên. (Nếu bạn nào ko nhớ thì ở phần đầu khi a Thăng đưa a Hành đi xem hí khúc đã gặp bạn Lộ đang diễn hí ở đó.)

“Bản cần đưa xuân hương về bể nước thảo thê, ta mà lại đến giải sầu đến đồ mi giá để, ta chờ giáo ký đang ở Bồng Lai trong động. Túc kim liên hồng giày thêu, dâng tương quân ô hoàn bội, chuyển qua cái kia khúc hạm chi tây.

Sao chịu nói phụ hoa kỳ, tiếc mùi thơm. Phần tụy yên tiêu, hẳn lục đồ sạm hi. Chín mươi nhật cảnh “xuân” như quá khích, sợ xuân quy lại đầu xuân quy.

Văn Chiêu đẩy hẳn một cái, Lộ Trung cười hì hì tiến tới gần, ôm tai xướng: “Tiếp không được ca ca người, chính gặp được gia gia người. Phách tán hồn tiêu, trảng hoảng phúc nhiệt, tay chân hoảng cuồng đi không ngừng. Tướng công đem trụ tượng diêm tường, viện công cây chổi nói quanh co, hài nhi đem tay áo hiên giả.” (Đoạn hát này kệ nhá m.n)

Văn Chiêu đỏ mặt, đứng dậy đi ra, Lộ Trung liền đi theo, một hồi mâu thuẫn nhỏ liền như vậy ung dung hóa giải.

Thiếp làm thanh mai bằng đoản tường,

Quân cưỡi ngựa trắng bằng thùy dương.

Đầu tường lập tức diêu tường cổ,

Vừa thấy biết quân tức đoan trường.

23. Chương 23: Đã Từng

Văn Chiêu lúc nhỏ cũng biết mình kỳ thực là một hài tử không trọn vẹn, không biết nói chuyện, vĩnh viễn cũng không thể mở miệng. Người của Thiệu gia đông đảo, Văn Chiêu mặc dù là đích tôn con trưởng, thế nhưng con thứ lớn hơn hẳn có rất nhiều, bởi vì không biết nói chuyện mà bị người bắt nạt cũng không có chỗ khóc kể.

Dần dần Văn Chiêu thích vẽ vờ, khi vẽ hẳn có thể nói hết tâm tình của mình, nói hết trái tim cô độc của mình. Hẳn yêu thích phác họa yêu thích bột nước, dùng màu sắc ấm áp đi vẽ hình ảnh ấm áp, mang theo một cỗ bi thương. Kỳ thực rất nhiều người cười lên đều là cay đắng, nhưng vui sướng mang theo bi thương càng thêm mê người càng thêm làm cho người ta khó có thể quên, mỉm cười mang theo bi thương càng khiến người ta ghi tạc trong lòng.

Dùng sắc thái sắc sỡ bút pháp ầm áp đi phác họa từng giọt nhỏ trong cuộc sống, mỗi bức tranh đều có chuyện xưa của chính mình, mỗi bức tranh đều có cảm tưởng nho nhỏ của chính mình. Trong đời có nhiều người tới tới đi đi như vậy, không nhất thiết phải ghi khắc ai, nếu như có thể, dùng bút vẽ ghi chép xuống, khi nhìn thấy trong lòng sẽ có từng tia từng tia ầm áp, đúng là từng đốm ánh sáng trong đêm tối, từ từ chiếu sáng lên.

Đã nghĩ cùng người khác ở chung, luôn có mấy người như vậy, người chỉ cần một chút liên biết mình với hẳn là cùng một loại người. Có mấy người, vĩnh viễn mang theo ngây thơ nhân nhậ ưu thương, có mấy người vĩnh viễn yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến mức người cần phải đi đoán ngược lại bọn họ, sau đó từ từ đem bọn họ phóng tới góc mềm mại nhất tổng lòng mình.

Một buổi tối có chút ầm áp, trong tay nắm chặt bút vẽ, miêu tả ra một mảnh lam nhậ, ầm áp, mộng ảo mà không thể chạm đến, chậm rãi khoe miệng phóng ra một tia mỉm cười.

Lần đầu gặp gỡ Lộ Trung, Văn Chiêu chỉ cảm thấy đây là một hài tử vô cùng đẹp đẽ, mi mục như họa, trên khuôn mặt nho nhỏ là một vệt mỉm cười ngây thơ. Sau đó, dần dần, bọn họ trở thành bằng hữu.

Văn Chiêu xưa nay không biết chính là Lộ Trung kỳ thực rất lo lắng tình hữu nghị giữa mình và Văn Chiêu sẽ vỡ tan, sau đó Lộ Trung nói khi còn trẻ hữu nghị cùng mộng ảo là chuyện để cho mình lo lắng mà lại hạnh phúc nhất, sợ đồ vật mình đã từng nắm giữ cuối cùng sẽ bị người cướp đi. Đã nghĩ nằm mơ như thế, cảnh mộng khá một chút, sắc thái rục rờ, làm cho người ta có cảm giác an toàn, cảnh mộng thiếu một chút, lại như cùng ầm áp cách một dòng sông, tịch mịch chảy xuôi, cô quạnh không hề một tiếng động, chậm rãi trầm luân.

Nói nói kỳ thực Văn Chiêu có chút đau đầu, hẳn vẫn không biết cảm giác với Lộ Trung là như thế nào, có một tia yêu thích như vậy, thế nhưng không đủ sâu sắc, không có món đồ gì trở nên gay gắt cũng chỉ có thể là nảy sinh bên trong cảm tình, sau đó từ từ biến mất.

Yêu thích không phải yêu, thế nhưng hẳn cùng yêu không giống, hẳn sẽ vẫn ầm áp vây quanh người, để người chậm rãi trở nên cảm tính, để người đi học tìm hiểu lòng người khác.

Văn Chiêu kỳ thực trước kia cũng không ôn nhu như sau này, trước kia hẳn đem ý nghĩ chân thực của chính mình vây ở trong lòng, sau đó một người cân nhắc, từng chút từng chút bị những chuyện này quấn quanh, lại sau đó bởi vì Lộ Trung khi còn bé rất nhiều chuyện, hẳn học từ từ an ủi Lộ Trung, từ từ trở nên ngày càng ôn nhu, từ từ biến thành Văn Chiêu hiện tại.

24. Chương 24: Ly Ca (bài Ca Ly Biệt)

Trong một quán rượu khói xanh lượn lờ, đàn hương xoay quanh gấp khúc, Triệu Gia một thân áo choàng lớn màu xanh nhậ làm cho gương mặt càng thêm trắng xám. Ông chủ quán trà bận bịu sắp xếp mấy người kéo đàn đi qua, tiếng tì bà, tiếng đàn nhị a a a a vang lên, nhưng là vẻ mặt của Triệu Gia lại càng ngày càng thiếu kiên nhẫn.

Cũng may, một lát sau người hẳn phải đợi cũng đến rồi, ông chủ cũng thờ phảo nhẹ nhõm, nhẹ nhàng ngoác ngoác tay để mấy người kéo đàn đi ra.

“Làm sao” Tiết Hành cùng Lộ Trung ngồi xuống, một người mặc áo lụa màu lam rục rờ, tay áo thêu những tầng mây lớn, ngắn gọn mộc mạc, càng làm tăng lên vẻ ôn hòa như ngọc của Tiết Hành, một người mặc quần áo màu tím hoa lệ, thêu đầy hoa cách điệu, xa hoa, so sánh với ngũ quan xinh đẹp của Lộ Trung, đúng là bị đè xuống mấy phần.

Ngón tay tinh tế của Lộ Trung đựng một cái ấm trà: “Này đều không có hơi nóng, người là tới uống trà vẫn là buồn bực.”

“Triệu Gia”

“A” Triệu Gia có chút vô vị rót một chén trà nước trà đã trở nên lạnh không có một chút mùi thơm nào, tay hẳn run lên, trà màu vàng nhậ mất hơn nửa.

Hỏa khí của Lộ Trung bùng lên, khẩu khí của hắn càng ngày càng bình tĩnh: “Bất quá là cô gái thôi, người cần gì phải hành hạ mình như thế.”

Triệu Gia vẫn không nói chuyện, nhưng là, Tiết Hành Lộ Trung rõ ràng thấy lông mày của hắn nhíu một cái.

“Triệu Gia, mặc kệ Tĩnh Chi làm cái gì, bộ dạng này của người cũng chỉ là chà đạp chính mình, chẳng bằng các người nói ra, nên như thế nào thì thế đó.” Tiết Hành đốt lên lửa, chuẩn bị lại phao một ấm trà “Tổng Huy Tông từng nói trong (Đại quan trà luận) — thủy lấy thanh, nhẹ, ngọt, lạnh là mỹ. Ngọt nhẹ chính là tự nhiên của nước, độc khó được. Người đời sau ở trên cơ sở ‘Thanh, nhẹ, ngọt, lạnh’ của hắn mà tăng thêm một chữ ‘Hoạt’. Từ xưa ý lại pha trà đa số dùng nước thiên nhiên, tốt nhất là nước suối, không thể dùng nước đọng. Nước, dùng nước trên núi, nước trong sông, nước dưới giếng. Nước trên núi, lấy nước ở những dòng suối đầu nguồn xung quanh dãy đá, thác nước chảy siết không nên dùng. Dùng nước không giống, kết quả của trà pha ra không giống nhau, chỉ có trà tốt phối với nước ngon mới có thể thể hiện ra mùi vị thực sự của trà. Mà người hiện tại chính là một bình nước đọng.” Tiết Hành gõ gõ bếp lò nhỏ “Cho dù có đun như thế nào cũng là một bình nước ngon.”

“Tiết Hành nói đúng, nếu như sau khi người cùng Tĩnh Chi nói mở ra, mà vẫn còn xảy ra chuyện như vậy còn có thể nói là Tĩnh Chi làm sai” Lộ Trung nhìn về mặt thờ ơ không có chút rung động của Triệu Gia mà có chút đau đầu.

Ba người nhất thời trầm mặc, một lúc lâu sau Triệu Gia mới nhàn nhạt mở miệng: “Ta không biết nên nói cái gì, rất thất vọng mà thôi.”

“Cho nên” Tiết Hành theo lời của hắn hỏi.

“Thật giống như một giấy trước ta còn đầy hy vọng trong lòng, thế nhưng một giây sau liền bị tuyên bố tử hình. Hắn hiểu tâm tư của ta, kỳ thực nhiều năm như vậy đều không có đáp lại xác thực ta nên từ bỏ, chỉ là, chỉ là không cam lòng, không cam lòng mình chờ đợi nhiều năm như vậy bỗng hóa thành bọt nước. Ta yêu hắn nhiều năm như vậy, sau đó dùng một tiếng, toàn bộ vỡ nát.”

“Ừ”

“Các người cho rằng ta thích bộ dạng như bây giờ sao, ta vì hắn làm bao nhiêu chuyện, ta vì lực cản giữa chúng ta nhỏ hơn một chút, kiên trì muốn đánh hạ để đo, hiện tại ta làm được, thế nhưng cũng không phải kết cục ta muốn. Ta trước đây là một người không tim không phổi, cả ngày cười hề hề, thế nhưng Tĩnh Chi không thích, hắn yêu thích loại kia...”

“Người điếm đạm yên tĩnh sao”

“Hừm, đúng, hắn yêu thích người như vậy, ta liền từng chút từng chút thay đổi, liền biến thành Triệu Gia hiện tại.”

Nóng hổi, nhưng không có một người xách mở ấm trà, bên trong khói trắng khoe mắt của Triệu Gia có chút óng ánh. Tiết hành Lộ Trung không nói gì, không thể làm gì khác hơn là trầm mặc.

Gió ngừng, mây vẫn thường làm bạn bên người nó sẽ biết, khói tản đi, bồi tiếp nó bụi sẽ biết. Yêu đi rồi, trong lòng cũng sẽ hiểu đến rõ ràng rằng. Khi ái tình đến khả năng chỉ là chuyện tổng nháy mắt, các người cho dù quen biết hồi lâu, thế nhưng chính là sau giờ ngộ kia, bỗng nhiên hai mắt đối lập, một tiếng sét đánh ngang trời, chỉ có đối phương. Ái tình đến rồi, muốn tránh cũng trốn không xong. Yêu đi rồi, cũng không biết, bất giác dần dần từng chút từng chút mài mòn ở bên trong thời gian, sau đó ngày nào đó mới phát hiện, yêu đã bị hao mòn triệt để từ lâu.

Khi yêu người, cảm giác cả người đều thay đổi, tâm tình luôn luôn bình tĩnh bị nhiễu loạn, bước chân bình tĩnh cũng bị rối loạn, chầm chầm hạ hạ, không còn phương hướng của chính mình. Biết bộ dạng như vậy không được, nhưng là không có cách nào, đợi được không yêu, nhớ đến đều cảm thấy khó mà tin nổi, chính mình cũng sẽ như vậy.

Nói cái gì thiên địa hùng vĩ, ta chỉ nguyện cùng người một người cười nhìn thiên hạ, sau đó đều phát hiện bất quá là mình nghĩ quá nhiều, muốn quá nhiều ngay cả mình đều không phân biệt được yêu thích chính là người kia vẫn là ảo tưởng hư cấu của chính mình.

Đã từng yêu tha thiết quá, cảm giác cảnh tượng tươi đẹp nhất đời này chính là gặp được người, nghĩ khi lần đầu gặp gỡ đi lướt qua nhau sợi tóc bị gió nhẹ khẽ vuốt, ngay cả khí tức đều là ngọt ngào. Sau đó không yêu, mặt đối mặt đi tới đều muốn làm bộ không quen biết, đối diện lúng túng không nói gì, muốn nhìn đối phương lại rụt rè không nhìn tới, hiện thực không có lãng mạn như vậy, bên cạnh người sẽ có người làm bạn, bên cạnh hân cũng sẽ có người làm bạn, không cái gì là một đời một kiếp.

Khi vừa mới vứt bỏ có thể nằm mơ đều sẽ khóc tỉnh, nhưng là, đều sẽ tới, sau đó sẽ nở nụ cười mà qua.

“Người quyết định từ bỏ?” Lộ Trung quay đầu nhẹ nhàng hỏi.

“Từ bỏ?” Triệu Gia cười khỏ một tiếng “Đã sớm nên từ bỏ, là ta mua dây buộc mình, xem không ra.”

“Đã như vậy thì đừng chán chường như thế, còn có rất nhiều chuyện chờ người đấy.” Tâm trạng của Tiết Hành có chút vì Triệu Gia không đáng, ngoài miệng vẫn giống như đùa giỡn: “Người xem người này ném Viễn Xuân một cái đều ra nhiều chuyện như vậy.”

“Được rồi, được rồi” Triệu Gia rút cục có vẻ tươi cười “Ta ngày mai sẽ trở lại giúp người bán mạng được chưa”

“Yêu, một câu này của Tiết Hành còn hữu hiệu hơn mười câu nói của ta a, sớm biết ta liền không nói a” Lộ Trung làm vẻ tức giận.

“Lộ Trung, người cũng hòa theo hân”

Ba người rút cục vừa nói vừa cười, nhưng là Lộ Trung Tiết Hành đều rõ ràng, đau xót là không có khép lại nhanh như vậy.

Sau khi Triệu Gia về nhà đã là nửa đêm, Triệu phủ to lớn trống rỗng, trang sức năm xưa quen thuộc lại xa lạ khó mà tin nổi như thế, thật giống như đây không phải nhà của mình, mình đi vào nhà của một người xa lạ.

Trên khay trà thả diên ngọc vẫn là Tiết Tĩnh Chi đưa, khối vật liệu đá tốt nhất vẫn còn chưa động, nhưng Triệu Gia không nghĩ động, vứt lại không nữ, liền thả ở nơi đó.

Cầu thang nơi khúc quanh mở ra một cái cửa sổ, rèm thật dài rủ ra, gió đêm lọt vài tia đi vào, làm cho sa mạn chập chùng lên xuống. Triệu Gia ngồi ở trên bậc thanh, trong nhà yên tĩnh, chỉ có một ánh nến yếu ớt lung lay lung lắc.

Khi con người sinh ra chỉ có một nửa, vì tìm tới nửa kia mà cất bước trong trần thế. Có người rất may mắn, nhất nhanh liền tìm tới, mà có người muốn tìm cả đời.

Vật như là ái tình này, thời gian rất then chốt, nhận thức quá sớm hoặc quá muộn cũng không được.

Gió chợt nổi lên, làm lay động nước hồ. Ái tình, chính là một vệt gió nhẹ thổi vào tâm hồ. Thổi rồi, muốn một quãng thời gian rất dài mới có thể khôi phục lại yên lặng, có thể, vĩnh viễn cũng không khôi phục được bình tĩnh.

Nên có bao nhiêu thất vọng, mới có thể nhìn bóng lưng của đối phương liền cảm thấy thế giới hết thấy đều xa lạ không thể dự đoán như thế?

Đúng, Triệu Gia rõ ràng trong lòng, nên buông tay, tấu một khúc ly ca, đem tình cảm của chính mình mai táng. Hết thấy đều sẽ là hy vọng mới, chỉ là, không có hân, chưa từng có đi Tiết Tĩnh Chi, không có Triệu Gia, không có ký ức xá tập thể kia. Thế nhưng, Triệu Gia sẽ không quên, coi như mất đi coi như buông tay, cũng sẽ vĩnh viễn nhớ tới. Thiếu niên tóc đen ôn hòa kia, ánh mắt có bao nhiêu ôn nhu, nụ cười có bao nhiêu sáng sủa. Coi như không có cách nào cùng nhau cũng không quan trọng, bởi vì phần tình cảm kia, đã lưu lại chân thật.

Hoa nở, sau đó héo tàn. Ánh sao là óng ánh, có thể tia sáng kia cũng sẽ biến mất. Cái Địa Cầu này, Thái Dương, dải Ngân Hà thậm chí ngay cả vũ trụ cũng có lúc tử vong. Một đời người so với những thứ này, quả thực như sự tình trong phút chốc, ở trong nháy mắt như vậy, người sinh ra, cười, khóc lóc, cảm hận, vui sướng, bi thương, yêu, tất cả chỉ là trong phút chốc tình cờ gặp gỡ, mà cuối cùng nếu như hạnh phúc có hình thái, vậy sẽ như thế nào đây? Hạnh phúc lại như pha lê, bởi vì bình thường chưa bao giờ phát hiện,

nhưng nó xác thực tồn tại, pha lê sẽ chiếu rọi ra ánh sáng, so với bất luận đồ vật gì đều muốn mạnh mẽ ý vào sự tồn tại của chính mình.

Mọi người nếu không có hồi ức liền không sống nổi thế nhưng chỉ có hồi ức cũng không sống nổi, mộng đều là có lúc tỉnh lại, không tỉnh lại mộng có một lúc nào đó sẽ biến thành bi thương. Tuy rằng, hiện tại bi thương trong nội tâm ta sâu như vậy, tuy rằng, đoạn hồi ức thống khổ này chỉ có thể mang cho ta đau sót cùng bi ai. Thế nhưng...Ta tình nguyện đem đoạn ký ức này bảo lưu vĩnh viễn, để nó nương theo ta trưởng thành, cứ việc ta cũng từng muốn đem nó quên mất, thế nhưng ta tin tưởng nếu như không đi trốn tránh nó, vẫn mang nó đi đến cuối cuộc đời, một ngày nào đó, ta sẽ chiến thắng những chuyện cũ kia, để cho mình càng trở nên mạnh hơn...Ở trên thế giới này, nhất định sẽ có một ít sự tình bất luận thế nào cũng không quên được...Vì lẽ đó, ta muốn mở rộng lòng mình, thử để cho mình đi tiếp thu, đi tin tưởng. Cuối cùng của bi thương chính là hài lòng.

Bất luận người nào đều có quyền theo đuổi phần hạnh phúc thuộc về mình kia, ở trong lòng Triệu Gia, cho dù có khát vọng phần hạnh phúc đã từng kia đến cỡ nào, đồ vật chôn giấu ở nơi sâu nhất trong cõi lòng nếu như đã thức tỉnh, đó sẽ là bi thống thấm thấu toàn thân. Vận mệnh chỉ là một lời tiên đoán hoàn mỹ, thời gian vĩnh hằng ở trong luân hồi dẫn dắt thần bí duyên phận cùng sứ mệnh, bi ai cùng số mệnh mĩ lệ đến mức tận cùng kia, ai cũng không thể thoát khỏi ai cũng không thể đi ngược. Cho nên khi hấn đối mặt với chuyện Tiết Tĩnh Chi không yêu mới có vẻ thoái mái như vậy, những việc đã từng trải qua, cứ việc nhắc lại cũng chỉ là thời gian qua nhanh, bỗng nhiên mà thôi.

Tư quân lệnh người lão, năm tháng hồi đã muộn.

Đúng,

Được được trùng được được, cùng quân sinh biệt ly. Cách nhau hơn vạn dặm, các ở thiên một nhai. Con đường ngăn trở mà lại trường, gặp mặt an cũng biết. Hồ mã y gió Bắc, càng ỏ chim nam cảnh. Cách nhau nhật đã xa, vạt áo nhật đã hoãn. Phù vân tế ban ngày, du tử không để ý phản. Tư quân lệnh người lão, năm tháng hốt đã muộn.

Tác giả có lời muốn nói: có vẻ như có chút...

25. Chương 25: Cứu Vãn

Tiết Tĩnh Chi trở về từ Thiện bang rất bình tĩnh, lặng lẽ không thông báo cho bất kì ai, chờ đến lúc hấn đột nhiên xuất hiện ở Viên Xuân, Tiết Hành mới biết Tiết Tĩnh Chi đã trở về.

Tiết Hành cũng không vội vàng hỏi tình hình của Thẩm Thắng, chỉ rót cho hấn một chén trà Phổ Nhĩ loại tốt nhất, rồi mới nói: “Người với Triệu Gia định thế nào?” Tiết Tĩnh Chi nhìn hấn một lát rồi cười: “Người câu đầu tiên không hỏi Thẩm Thắng cũng không hỏi ta ở đó sống thế nào liền đề cập tới Triệu Gia.”

“Thẩm Thắng ta ngược lại không lo lắng, chỉ là người với Triệu Gia, rất phiền phức.” Tiết Hành tự rót cho mình một chén trà: “Bất quá nếu người đã nhắc tới thì hãy nói về Thẩm Thắng đi.”

Tiết Tĩnh Chi híp mắt nhìn dáng vẻ lồi lạc của Tiết Hành, cười nhạt nói: “Am Khả Đạt rất có hảo cảm với Thẩm Thắng, giữ hấn lại đó mấy ngày.”

“A” Tiết Hành liếm mi: “Ta ngược lại còn không nhận được tin tức.”

“An Khả Đạt phong lưu tuấn kiệt, tuy là hoạt phát, nhưng chuyện phong nhã (chuyện ấy ấy đó) cũng làm không ít lần.”

“Người có ý gì?”

“Không có gì, người vẫn chú ý tới Thẩm Thắng đi.” Tiết Tĩnh Chi nhếch môi.

Tiết Hành cười gằn nói: “Thẩm Thắng thế nào ta sẽ lo lắng, chỉ là Triệu Gia, người chung quy cần có một lời giải thích.”

“Ồ?” Tiết Tĩnh Chi ưu nhã nhếch lên chân, đốt một điều thuốc, khói xanh lượn lờ: “Nói thực, ta không thể đi cùng với hần.”

“Ngươi!!!” Tiết Hành giật mình, trong lúc nhất thời trên mặt có vài tia kinh ngạc, hần không nghĩ tới Tiết Tĩnh Chi khẳng định chắc chắn như vậy.”

“Ta không thích nam nhân.”

Đơn giản chỉ là một câu nói làm Tiết Hành sáng tỏ, một phen tâm ý của Triệu Gia nhất định là uống phí.

“Triệu Gia, ta sẽ khuyên hần.”

“Không cần! ” Tiết Tĩnh Chi xem ra càng ngày càng lạnh nhạt, “Ta là không thích nam nhân, hần là ngoại lệ.”

“Này” Người luôn luôn thông dong tự tại như Tiết Hành cũng triệt để á khẩu không trả lời được.

“Xem ngươi gấp như vậy ta rất là hài lòng.” Tiết Tĩnh Chi nhẹ nhàng gảy gảy điều thuốc, khói bụi nhẹ nhàng mà lọt vào trong cái gạt tàn thuốc.” Bao lâu rồi không có thấy ngươi thất thố như vậy? Lần trước hình như là lúc Thẩm Thăng kết hôn.!”

“Trí nhớ đại ca thật tốt.” Tiết Hành thanh tĩnh lại “Chỉ là, vạn nhất Triệu Gia từ bỏ.”

“Ồ?” Tiết Tĩnh Chi lại là nở nụ cười, “Làm sao mà biết được chứ.”

Hai người trầm mặc một lát, Tiết Tĩnh Chi hỏi: “Thẩm Thăng bị An Khả Đạt tới giữ lại, ngươi định làm như thế nào?”

“Yên lặng xem kì biến.”

“Nói chuyện với ngươi thực vô vị” Tiết Tĩnh Chi khẽ thở một hơi, “Cũng không biết Thẩm Thăng sao lại yêu thích ngươi.”

“Ngươi cũng như vậy đi, Triệu Gia làm sao lại yêu thích ngươi?”

“Chà chà” Tiết Tĩnh Chi bóp tắt thuốc “Ta đi tắm, ở Thiện Bang không có nước, rất là không thoải mái.”

“Đi đi.”

Tiết Hành đứng dậy mở cửa sổ, một luồng gió mát thổi tới cuốn đi mùi thuốc lá, giữa hai lông mày là một mảnh âm trầm, đây biểu lộ rõ ra tâm tình của hần lúc này. An Khả Đạt, thiện bang, rất tốt, rất tốt.

Tiết Tĩnh Chi thay đổi một bộ cảm bào màu trắng đơn giản. Vừa mới đi xuống lầu liền nhìn thấy Lộ Trung và Văn Chiêu ngồi ở trong phòng khách, nhìn lướt cả phòng khách, không có Triệu thiên, khẽ cau mày, nở nụ cười: “Đều đến rồi.”

“Đại ca trở về, tự nhiên đều phải đến rồi.” Lộ Trung có chút nghiêm túc.

“Lộ Trung, cái bộ dạng này của ngươi là sao, trách ca ca không có mang thổ đặc sản gì trở về à.” Tiết Tĩnh Chi cuốn lên ống tay áo, vẫn là cười híp mắt nhìn Văn Chiêu một chút: “Văn Chiêu, đúng là đã lâu không gặp.”

Văn Chiêu có chút ngại ngùng cười, Lộ Trung cẩn thận nói: “Triệu Gia, hần.”

Lời còn chưa dứt liền bị Tiết Tĩnh Chi nhẹ nhàng gạt tay đè xuống, chỉ thấy Tiết Tĩnh Chi có chút tùy ý nói: “Ta sẽ phụ trách với Triệu Gia.”

“Ha ha.” Lộ Trung cười lên rất không có hình tượng:”Triệu Gia mà biết, chắc là vui tới điên luôn. ”

“Không nhất định, có thể vui tới điên, cũng có thể tức điên.”

“Mặc kệ nó” Lộ Trung sờ sờ chính mình cái bụng, “Bữa sáng còn chưa ăn liền đến đây, có gì ăn không?”

Vừa nhìn Văn Chiêu vẻ mặt, Tiết Hành liền lén lút nở nụ cười “Không đến ăn à, ta đã nói với ngươi... ”

“Ha, ngươi như thế nào a.... ai u.. ai u ta sai rồi, ta thật sự sai rồi Văn Chiêu, ta lần sau nhất định ăn sang.”

Ha ha” đại gia đều cười lên.

“Người a, nếu như cho lão gia tử nhà ngươi nhìn thấy dáng vẻ này của người, hẳn còn không đến nỗi nước bọt vào mặt ngươi.” Tiết Hành đưa cho hắn một đĩa hạch nhân tồ

“Lão gia tử nhà ta cũng mặc kệ việc này” Lộ Trung lượm một khối hạch nhân tồ.

“Lời này ta sẽ nhớ kỹ ” Tiết Tĩnh Chi cũng lượm một khối hạch nhân tồ:”Sau này gặp Lộ lão gia tử ta liền nói như vậy.”

Hắn vừa nói ra liền nghe thấy tiếng cười sang sảng của Triệu Gia: “Sáng sớm tìm ta có chuyện gì ”

Tiếp theo chính là trầm mặc, Tiết Tĩnh Chi nhẹ nhàng mở miệng: “Triệu Gia.”

Triệu Gia có chút lúng túng”Ta có phải là đến không đúng lúc.”

“Chú ý cái này làm gì, ta đã nói với ngươi Tiết Tĩnh Chi có thể hối hận sẽ hối hận mà.” Lộ Trung nói, “Triệu Gia ngươi nên ngó lơ hắn, tức chết hắn đi.” lại bị Văn Chiêu đập một cước, hắn ngoan ngoãn uống trà ăn đồ ăn lót cái bụng.

“Là như vậy, Triệu Gia, Tĩnh Chi cũng biết mình sai rồi.” Tiết Hành nhấp một ngụm trà: “Các người cố gắng tâm sự.”

Triệu Gia nhất thời không có phục hồi lại, ngơ ngác mà ngồi xuống, có chút sốt sắng, như là những gì hắn nghe được đều không phải thật sự, có chút bất an. Tiết Tĩnh Chi nhìn hắn như vậy trong lòng căng thẳng, hắn không biết Triệu Gia sẽ như vậy, là chính mình thương tổn hắn quá sâu sao?

Tiết Tĩnh Chi thở dài một hơi, mọi người trong lòng đều sững sờ, Tiết Tĩnh Chi rất ít khi thở dài, ngày hôm nay sao lại...?

Triệu Gia suy nghĩ một chút nói: “Ta chỉ muốn hỏi một vấn đề, ngươi có biết ta yêu ngươi không.”

“Hừm, biết ”

“Rào” Triệu Gia hất chén nước nóng trong tay vào Tiết Tĩnh Chi, Tiết Tĩnh Chi không tránh kịp, góc áo cũng dính vào không ít nước.

“Tiết Tĩnh Chi” Triệu Gia con mắt đều đỏ, trợn tròn cặp mắt, ngơ ngác mà thở hổn hển, ném cái chén đi liền bỏ ra ngoài.

“Triệu Gia!” Tiết Tĩnh Chi cũng không lau nước trà, liền đuổi theo: “Triệu Gia, ngươi nghe ta nói ”

Mọi người đều sững sờ, Lộ Trung muốn đứng lên liền bị Văn Chiêu ngăn cản, Lộ Trung thấy Văn Chiêu lắc đầu một cái, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, ba người cũng không biết nói cái gì, đành ngồi chờ Tiết Tĩnh Chi trở về.

Tĩnh Chi đuổi theo, rốt cục ở chỗ cây nhãn lồng thì đuổi kịp Triệu Gia “Ngươi nghe ta giải thích ”

Triệu Gia nhìn hắn, nhìn thật lâu mới mở miệng: “Ngươi yên tâm, ta Triệu Gia tuyệt đối không phải loại tiểu nhân, ngươi đối với ta không có ý gì, ta cũng sẽ không dây dưa ngươi, chờ tết xuân qua, ta liền xin đổi đến quân khu Đông Nam ”

“Ta” Tiết Tĩnh Chi kéo lại tay của hắn, đè lửa giận xuống:”Triệu Gia, ngươi có bản lĩnh kia ngươi liền đi ”

Triệu Gia hất tay của hắn ra, phong độ cũng không giữ nổi, trực tiếp quát: “Ngươi giỏi! Ta bắt quá là con chó mà Tiết gia dưỡng nuôi, liền gọi cũng không thể gọi đúng không!!!”

“Triệu Gia, ngươi trước tiên tỉnh táo lại đã, tỉnh táo lại chúng ta nói tiếp.”

Triệu Gia vung tay một cái tát lên mặt hắn.

Tiết Tĩnh Chi đột nhiên ôm lấy hắn, Triệu Gia chưa kịp phản ứng lại đã hôn lên, làm Triệu thêm giãy giụa mắng: “Khốn nạn” Tiết Tĩnh Chi nhưng không để ý tới hắn, chậm rãi hôn sâu, Triệu Gia dùng sức đẩy, một quyền đánh vào bụng Tiết Tĩnh Chi, Tiết Tĩnh Chi rên lên một tiếng, nắm chặt tay của hắn, càng hôn sâu hơn.

Cũng không biết hôn bao lâu, Tiết Tĩnh Chi rốt cục thả Triệu Gia ra, Triệu Gia khước mắt hồng hồng, cũng không biết nói thế nào.

“Triệu Gia, chúng ta, lại bắt đầu lại từ đầu, quên hết những chuyện trước đây được không.” Tiết Tĩnh Chi rất chăm chú nói với hắn.

“Không cần ” Triệu Gia lau khước miệng nói”Chúng ta cứ như vậy đi ”

Nói xong Triệu Gia tự bỏ đi, Tiết Tĩnh Chi đứng ngây ra tại chỗ, trong lòng rõ ràng nếu như mình hiện tại lại đuổi tới, Triệu Gia phỏng chừng mãi mãi cũng sẽ không tha thứ chính mình.

Màn đêm thăm thẳm, không khí rút đi huyền ảo của ban ngày. Ngoài cửa sổ, ánh trăng cùng vài ngôi sao chiếu trên bầu trời, nương theo từng trận diễn tấu trắng trợn không kiêng dè trong gió đêm, giống như viết về một đoạn đau thương đặc biệt của một người nào đó, đó là một loại tình cảm không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Tiết Tĩnh Chi hiện tại cảm thấy nếu như ở trong những năm tháng đẹp nhất trước kia, nếu như chính mình cũng có thể hơi hơi dừng cảm một chút, không biết hạnh phúc có chậm rãi trốn đi, mãi cho đến tận hóa thành vô hình hay không. Nếu một ngày nào đó, khi tự mình nghĩ đến những năm tháng đã cùng nhau trải qua kia, đại khái cũng sẽ không giống như bây giờ, vô lực mà lại có nỗi khổ riêng.

Triệu Gia đã từng ngây thơ cho rằng Tiết Tĩnh Chi chính là chấp niệm duy nhất của mình, thế nhưng không nói được là thời gian quá chật hẹp vẫn là khe hở quá rộng, như mọi người thường nói: Nương theo thời gian trôi qua, những ký ức liên quan đến năm xưa chỉ chớp mắt là qua, không quan trọng buồn vui, cũng giống như nước nắm ở trong lòng bàn tay, cho dù nắm chặt đến mức nào đi chăng nữa, chung quy cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà từng chút từng chút chảy qua kẽ tay, mãi đến tận khi hóa thành vô hình, không thể tìm được ở chỗ nào cả! Bên trong trái tim của mỗi người đều ẩn sâu một đoạn cố sự, cho dù quá trình của cố sự diễn ra sắc sảo, kết cục không như ý muốn, trước sau đều sẽ bị vĩnh cửu cất giấu ở trong một góc sâu xa nào đó. Cho dù cuối cùng bị dập tắt theo cuộc sống hiện thực, nhưng ở cực sâu trong đáy lòng, nó dù sao cũng từng tồn tại, cũng lưu lại một trang nổi bật.

Mất đi, cứ vẩn lại, không thể quay về, vùi lấp. Một ngày chúc mừng, ngàn ngày say, vạn ngày thương. Đoạn tình tuyệt, tiếm vẩn chiết, vô duyên đi. Không tự mình, vô vị ngôn, cách nhật đi. Phù du khắp, phù du khí, phù du kỳ. Tự trong mộng, tư trong mộng, là trong mộng. Quan tự tại, bà sa hải, giới tử nạp tu di, tu di ở lòng người. Ba nhược ba la mật, độ tất cả không, sắc là không, không là sắc, nhân sinh bất khổ, giác chi vì là giác chi, bốn mùa phồn sinh, dưới gốc cây bồ đề miên. Không cũng không, không cũng sắc, khúc mắc, ba nhược ba la mật.

Bỏ qua, hay là vẫn có thể cứ vẩn, dần dần trôi qua, đều có thể. Hy vọng thời gian không như dòng nước lũ, tách ra quan hệ giữa chúng ta, những ràng buộc kia, ta hy vọng có thể vĩnh viễn tồn tại, xem người khi ra đi, bóng lưng đều lãnh đạm như vậy đột nhiên cảm giác tất cả là nắm giữ như vậy, ta không nghĩ, thật sự không muốn từ bên trong ánh mắt của người mất đi bóng người của ta.

26. Chương 26: Chấp Nhất

Người đối với thứ mà mình nắm giữ trước giờ đều là không chút nào để ý, mãi đến tận khi mất đi mới hối tiếc không kịp, nhưng là, lại có thể làm sao đây, không ở chính là không ở, không phải một câu trở về của người là có thể cứu vãn. Đặt ở trước đây, Tiết Tĩnh Chi sẽ không bao giờ nghĩ tới mình sẽ vì Triệu Gia mà điên cuồng như vậy, hắn luôn luôn là một người rất tự chủ, người nhìn như ôn nhu kỳ thực là cách xa người cả ngàn dặm. Triệu Gia đối với hắn, trước đây là một người bạn học cũ, một phụ tá đắc lực, trong lòng hắn rõ ràng tâm tư của Triệu Gia đối với hắn, chỉ là hắn không có hứng thú với nam nhân, vì lẽ đó Triệu Gia vì hắn làm nhiều như vậy hắn cũng có thể không chút biến sắc mà nhận lấy, nhưng là không có bất kỳ báo lại nào. Sau đó lại thực sự đối diện với tình cảm của chính mình, vừa mới phát hiện, chính mình sai rồi. Chỉ nhớ rõ, hắn nhận được một bó cây Cát Cánh (Một vị thuốc đông y) chưa nở, cánh hoa mùa lam nhạt mỏng manh rung động ở trong gió, giống như mang theo nước sương khi vừa mới được lấy xuống. Chỉ nhớ rõ, hắn từ trong nước gửi đến từng phong từng phong thư, Triệu Gia trước đây không phải là một người nghiêm túc, hắn hay đùa nghịch hay gây chuyện. Là lúc nào thay đổi đây, đại khái chính là lúc mình đi Tây Dương

đọc sách đi. Trước đây mình đối với những hành động của Tiết Hành thì khịt mũi khinh thường, cảm thấy đệ đệ của mình cái gì cũng tốt chỉ là chuyện yêu thích Thẩm Thắng này rất không được, thế nhưng hần lựa chọn trầm mặc, người nhà họ Tiết sẽ không đi can thiệp vào việc tư của người khác.

Ánh trăng chiếu xuống, gió lạnh nổi dần lên, lại là trời thu.

Ngàn dặm bên ngoài gửi đến một bó cây Cát Cánh, ngàn dặm bên ngoài gửi đến từng phong từng phong thư, ngàn dặm, ngàn dặm xa xôi, một lòng si mê cuồng dại. Nhưng là, hần Tiết Tĩnh Chi làm cái gì? Trầm mặc nhận lấy, sau đó vẫn như cũ làm bộ không biết. Khi Triệu Gia vì hần mà đánh hạ đế đô, Tiết Hành cũng đã nói Triệu Gia này đáng giá hần đối xử tốt, nhưng là hần cũng chỉ là cười cười.

Có mấy người lại như một thân cây, cả đời liền cắm rễ ở trong đất, người đem hần sống sờ sờ từ trong đất rút lên hần sẽ không chết, thế nhưng hần cũng không phải một thân cây. Triệu Gia chính là cây kia, mà Tiết Tĩnh Chi chính là đôi tay đã rút hần lên, Triệu Gia hiện tại, đại khái đã quyết định sẽ không lại yêu hần đi.

Tiết Tĩnh Chi nói với Tiết Hành, nếu như Triệu Gia thật sự muốn đi thì hần sẽ tôn trọng sự lựa chọn của Triệu Gia, Tiết Hành nhìn hần thật lâu mới nói: “Người tuyệt đối sẽ hối hận” Hần chưa bao giờ tin vào việc tuyệt đối nào, nhưng đồ vật quá mức sắc bén thì cũng dễ dàng bị bể gãy. Hiện tại, hần thật sự hối hận rồi.

Nhìn người đi rồi, mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, có phải là quá đã muộn?

Ta hỏi phạt: thế gian vì sao có nhiều tiếc nuối như vậy?

Phạt viết: đây là một cái bà sa thế giới, bà sa tức tiếc nuối.

Không có tiếc nuối, cho người nhiều hạnh phúc hơn nữa thì cũng sẽ không lĩnh hội được vui sướng.

Ta hỏi phạt: làm sao khiến mọi người tâm không còn cảm thấy cô đơn?

Phạt viết: mỗi một trái tim từ nhỏ chính là cô đơn mà không trọn vẹn.

Đa số đều mang theo loại không trọn vẹn này vượt qua một đời chỉ vì cùng nữa kia gặp gỡ có thể khiến cho nó viên mãn, nếu sơ sẩy bỏ qua, chính là đã mất đi tư cách nắm giữ nó.

Nhân sinh có tám khổ: sinh, lão, bệnh, tử, yêu biệt ly, oán lâu dài, cầu không, không bỏ xuống được. Quân như giác chi liền cảm thấy chi, quân như bỏ đi liền bỏ đi, Triệu Gia, ta cũng từng ngây thơ giống như người. Nhưng là hạt giống đã gieo xuống đều muốn nảy mầm nở hoa, không phải người dội tưới nước là có thể thả sạ hàng rồi đi.

Tiết Tĩnh Chi biết mình quá mức chấp nhất, thế nhưng, Triệu Gia không phải cũng đã từng chấp nhất như vậy sao, coi như một trả một đi.

Đồng dạng, Tiết Hành gần đây cũng rất buồn phiền, An Khả Đạt đã giữ Thẩm Thắng lại năm ngày, hần không nghĩ rằng Thẩm Thắng sẽ rời đi lâu như vậy, sớm biết liền không cho hần đi rồi. Tin tức truyền về đều là An Khả Đạt làm bạn với Thẩm Thắng đi nơi nào, đi xem cái gì thiện bang Thánh địa. Vì lẽ đó Tiết Hành tính tình càng ngày càng nóng, ngay đêm đó liền dự định đập một phong điện báo cho Thẩm Thắng, nhưng là muốn mình làm như vậy khó tránh khỏi có chút nhỏ nhen, hơn nữa thiện bang Hoạt Phạt giữ sứ giả Viễn Xuân lại, đây là chuyện tốt, không thể bị chính mình tư lợi cho phá hủy.

Tiết Hành không thể làm gì khác hơn là xuống lầu rót một chén trà, đi tới phòng khách mở đèn đặt dưới đất mới phát hiện Tiết Tĩnh Chi đang ngồi ở trên ghế salông.

“Làm sao vậy? ” Tiết Hành thả cái chén xuống.

Tiết Tĩnh Chi sờ sờ lông mày của chính mình: “Ngủ không được, nên đi xuống một chút.”

“Người quần áo còn không đổi, là vẫn luôn ngồi ở chỗ này đi.” Tiết Hành chú ý tới trên khay trà có cái chén có chút cũ kỹ, để trắng sứ, trên chén bị người dùng bút lông xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ một gốc cây hoa lan, hần hơi nhú mày: “Triệu Gia đưa?”

Tiết Tĩnh Chi thay đổi cái tư thế thoải mái, hai tay chống đỡ ở dưới cằm: “Sáng sớm thu dọn đồ vật phát hiện ra.”

“Hối hận rồi?” Tiết Hành mặc dù là nghi vấn ngữ khí nhưng cũng là đáp án khẳng định.

Tiết Tĩnh Chi cầm lấy cái chén: “Người nói này cái chén này cũng không đẹp, nhưng tại sao hiện tại cảm thấy không thể bỏ xuống được?”

“Người chỉ cái chén hay là chỉ người.” Tiết Hành nâng chung trà lên uống một hớp, nhìn thấy Tiết Tĩnh Chi nhàn mảy, hần mới mang theo ý cười nói: “Ta cũng không có ý cười nhạo người, chỉ là, đồ vật là đồ vật, người là người, người cần nghĩ cho rõ, là giữ lại đồ vật mỗi ngày xem hay là giữ người ở lại bên cạnh mình.”

“A” Tiết Tĩnh Chi thả xuống cái chén, “Ta biết nên làm gì. ”

“Chúc người may mắn ”

“An Khả Đạt ở phương diện kia” Tiết Tĩnh Chi nhiều lần vuốt nhẹ cái này cũ kỹ sứ chén: “Hần tựa hồ đối với Thẩm Thắng rất có hứng thú.”

“Ta cũng rất đau đầu, chuyện này cùng chính trị dính líu quan hệ, không phải vậy ngược lại dễ xử lí. ”

Hai người luôn luôn bình tĩnh trong lúc nhất thời đều có chút đau đầu, ánh đèn vi hoàng, ôn nhu phủ kín một phương.

Rốt cục, Thẩm Thắng trở về, giao hàng, xong việc, chuyện thứ nhất hần làm chính là đi tìm Tiết Hành, Lộ Trung nghe nói xong nở nụ cười nửa ngày, Văn Chiêu không rõ, Lộ Trung cười giải thích: “Tiết Hành đều sắp thành đá vọng thê, Thẩm Thắng trở về nếu như không tìm Tiết Hành an ủi một chút hần, Tiết Hành chắc chắn phát điên.” Văn Chiêu quả thực không muốn để ý đến hần, tự mình tự thu dọn trường bồn cảnh, đây là sở thích gần đây của Văn Chiêu.

Tiết Hành biểu hiện rất nhàn nhạt, Thẩm Thắng xưa nay cũng không phải giỏi nói, vốn là một hồi cừu biệt gặp lại liền biến thành hai người đối lập không nói gì. Đột nhiên Thẩm Thắng một nắm lấy tay Tiết Hành, có chút sốt sắng nói: “Ta rất nhớ người.”

Tiết Hành nhất thời ngây người, đến nửa ngày mới lấy lại tinh thần: “Người...”

Thẩm Thắng rất thất vọng, vừa mới chuẩn bị đứng dậy rời đi liền bị Tiết Hành kéo lại. Một cái hôn thật sâu, khí tức hai người quấn quýt, vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Tiết Hành chà xát chóp mũi của hần, nở nụ cười: “Ta cũng rất nhớ người. ”

Thẩm Thắng lần thứ nhất trực tiếp nói lời ngon tiếng ngọt như vậy, Tiết Hành tâm trạng đặc ý, vốn người đã cực kỳ tuần tú mấy ngày nay mặt mày càng ngày càng hăng hái. Lộ Trung nhìn hần như vậy rất là không thoải mái, về nhà quán quít lấy Văn Chiêu làm nũng: “Người xem, Thẩm Thắng đầu gối cũng tỏ tình, Văn Chiêu người cũng viết một phong thư tình cho ta đi” Văn Chiêu không để ý tới hần, trực tiếp ném một quyển sách đập tới, Lộ Trung cười hi hi tiếp được sách, sờ lên: “Văn Chiêu...”

Cái gì cũng không cần nói, trực tiếp dùng hành động giải quyết, làm Văn Chiêu tức giận đến vài ngày đều không để ý đến hần, Lộ Trung cười như một con mèo ăn vụng thành công.

Thế nhưng mấy nhà vui mừng mấy nhà ưu, Tiết Tĩnh Chi đối với thái độ lãnh đạm của Triệu Gia mấy ngày nay càng đau đầu, lúc hần vừa về nhà, tốt xấu hai người còn có thể ở cùng một nhà, hiện tại trên căn bản, Triệu Gia nhìn thấy hần liền thay đổi mặt trực tiếp rời đi. Tiết Tĩnh Chi không thể làm gì, là lỗi của hần, nên hần tự nhận quả đắng, chậm rãi chờ đợi đi, Triệu Gia dùng bao nhiêu thời gian chờ hần, hần lấy bấy nhiêu thời gian báo lại.

Đồ vật đã mất đi rất khó tìm trở về, có lẽ lúc đó không cảm thấy như thế nào, nhưng đến khi bỗng nhiên nhìn lại, vừa mới lặng lẽ, sau đó tâm tư từ từ, từ từ nổi lên, người sẽ cảm thấy khổ sở, đó là một loại đau đớn đến tận cốt tủy, từng chút từng chút làm người luân hãm, hãm ở bên trong vùng bùn tình cảm không thể kiềm chế.

Bỏ qua, cứu vãn không được, đáng đời mình, không oán được người khác, chỉ tự trách mình không hăng hái, tay không có nắm chặt một chút. Triệu Gia một mực chờ đợi một người, một mực chờ đợi một cái quay đầu lại, một mực chờ đợi một nụ cười. Chờ hần đợi được, rốt cục đợi được chính mình cũng không còn nụ cười. Hần cảm thấy được rồi, tâm mệt mỏi, không muốn cứu vãn lại, không muốn như thế nào. Chính mình cũng

không đòi hỏi tìm được hạnh phúc ở chỗ của Tiết Tĩnh Chi, cũng không dám nghĩ sẽ có cái gì trả giá, chính mình nếu đã quyết định thì không nên quay đầu lại. Buồn cười chính là khi mình đã không quay đầu lại, Tiết Tĩnh Chi lại chạy tới cứu vãn, ngay cả cơ hội để mình không quay đầu lại cũng không cho.

Cho dù trong lòng thay đổi đến thế nào, Triệu Gia cũng là đáng vẻ hờ hững như vậy, đã từng hết thấy rừng rực, cuối cùng, vẫn bị Tiết Tĩnh Chi tiêu hao hết. Trách hấn sao? Không trách hấn, ai cũng không trách, ai cũng trách không được.

Thực sự ước ao Lộ Trung cùng Văn Chiêu, cùng nhau vượt qua cửa ải gian khó, lẫn nhau giằng co, sau đó có tháng ngày hài lòng. Có mâu thuẫn nhỏ nhưng không có buồn phiền lớn, hai người thẳng thắn với nhau, chờ lấy chân tâm. Hấn không ước ao Thẩm Thắng cùng Tiết Hành, bọn họ yêu quá sâu, coi như là hiện tại trải qua tháng ngày ngọt ngào, nhưng trước kia hành hạ lẫn nhau, Tiết Hành người này khó có thể đoán được, cho dù Thẩm Thắng là một người thông minh cũng ứng phó không được, chỉ có thể chờ đợi hấn tự thổ lộ chân tâm, quá mệt mỏi. Mà chính hấn, yêu Tiết Tĩnh Chi nhiều năm như vậy, hiện tại không muốn yêu, cũng là bộ dáng buông tay đi như vậy, Tiết Tĩnh Chi hướng về phong cách hành xử lịch sự, nhất định sẽ không làm ra sự tình quá khích nào.

Triệu Gia âm thầm quyết định chủ ý, chỉ đợi sự tình giao hàng xong liền đi Tây Dương chơi mấy năm, đến khi triệt để bỏ xuống Tiết Tĩnh Chi thì trở về, lúc đó mọi người đều vui vẻ.

27. Chương 27: Kết Cục

Lúc Triệu Gia đi, Tiết Tĩnh Chi cũng không biết, chờ hấn nhận được tin tức, Triệu Gia đã sớm giao hàng xong, chuẩn bị đáp máy bay rời đi.

Tiết Tĩnh Chi trực tiếp bóp nát chén sứ tinh xảo, mảnh vỡ tán lác khắp mặt đất, hấn tựa hồ không có phát hiện, vỗ vỗ tay, trầm giọng ra lệnh: “Để máy bay lùi giờ cất cánh. ”

Tiết Hành thái độ khác với hấn nói: “Không cần, đúng giờ cất cánh ”

“Người” Tiết Tĩnh Chi nhanh chân bước qua mảnh vỡ, gọi lái xe đưa hấn đi sân bay.

“Tĩnh chi, người nghĩ kỹ, nếu như Triệu Gia rời đi, như vậy người có chắc chắn cả đời đi cùng với hấn mà không hối hận?” Tiết Hành rất bình tĩnh, Tĩnh Chi không thích nam nhân hấn biết, mấy ngày này hấn vì Triệu Gia sút đầu mẻ trán hấn cũng biết đến, chỉ là, “Lựa chọn liền không hối hận.”

“Phí lời” Tiết Tĩnh Chi luôn vẫn nhả lần đầu nói năng thô lỗ, hấn vội vã xông ra ngoài.

Tiết Hành cười nhạt, bất cứ điện thoại: “Đúng, tất cả như thường, không cần, ta chịu trách nhiệm.” hấn muốn cho Tiết Tĩnh Chi nghĩ rõ ràng mình rất cuộc muốn cái gì.

Thời gian một giây một giây trôi qua, chạy trên sân bay, Tiết Tĩnh Chi chỉ cảm thấy thời gian dài đằng dặc, đến một phút cũng có thể làm rất nhiều chuyện. Tiết Hành nói đúng, nhưng là mình hiện tại xác thực không thể mất đi Triệu Gia, rất nhiều chuyện không phải mình muốn liền có thể làm được, nhưng là mình muốn hấn liền sẽ không bỏ qua. Tiết Tĩnh Chi có chút buồn bực đốt một điếu thuốc, hấn rất ít hút thuốc, chán nản thở ra một hơi, nếu như Triệu Gia tính tình giống như Thẩm Thắng, hấn ngược lại cũng không cần phiền não rồi, chính là người kia so với trâu còn cứng đầu hơn mới khiến người ta buồn bực. Coi như đuổi tới, ngày hôm nay cũng không thể giữ Triệu Gia lưu lại.

Triệu Gia kỳ thực cũng không có lên máy bay, tiến vào sân bay hấn bỗng nhiên thay đổi chủ ý, chinh chiến lâu như vậy hấn chưa bao giờ xem thật kỹ phong cảnh các nơi, bên trong Thanh Sơn tuy rằng đồ sộ đến cùng vẫn là chiến tranh, hấn muốn trước tiên du ngoạn chung quanh sau đó sẽ đi Tây Dương du học. Hấn đương nhiên cũng biết tin tức mình rời đi nhất định có người báo cho Tiết gia, chỉ là, Triệu Gia thở dài, hấn thực sự là không muốn dây dưa nữa, tâm mệt mỏi, liền không muốn trở về.

Triệu Gia cố ý ăn mặc mộc mạc, đeo một đôi kính, chệnh chệch hạ xuống, mới nhìn cũng như cái thư sinh yếu đuối.

Trên tàu có chút chật chội, Triệu Gia lên tàu sau chọn một vị trí gần cửa sổ, trên cửa sổ pha lê có chút bẩn, tích đầy đồ. Hấn thả hành lý xuống, nhắm mắt dưỡng thần, xe lửa còi hơi kéo hướng, thân xe đột nhiên

chấn động, dây lưng chuyển động, xe bắt đầu chậm rãi đi tới, gia tốc, càng lúc càng nhanh, rốt cục cách xa nhà ga.

Cùng lúc đó, Tiết Tĩnh Chi cũng đến phi trường, cho dù vừa đến đã hạ lệnh hết thủy máy bay không cho rời đi, tiến hành kiểm tra an toàn, thế nhưng vẫn không có phát hiện bóng dáng Triệu Gia, tìm khắp cả phòng khách cũng không có người. Hắn tóm chặt cổ áo người phụ trách phi trường ép hỏi: “Người đâu?!”

“Tiết tiên sinh xin bớt giận, Triệu tướng quân xác thực không đến, theo: theo chỉ thị của ngài nếu như Triệu tướng quân đến rồi, tiểu nhân nhất định là ngăn lại hắn, nhưng là Triệu tướng quân xác thực không có tới a.” Người phụ trách mặt mày bị làm khó dễ, hắn sắp bị Tiết Tĩnh Chi bóp chết.

“Quên đi” Tiết Tĩnh Chi buông tay ra, vô lực ngồi xuống ghế dựa, không để ý phong độ tùy ý ngã vào trên ghế, một tay ôm mặt, xem ra Triệu Gia xác thực không hề rời đi, nhưng là hắn cũng không muốn để cho mình tìm tới. Tiết Tĩnh Chi rốt cục không nhịn được khóc lên, âm thanh bi thương, mang theo hối hận tuyệt vọng.

Mất đi, không tìm về được.

“Triệu Gia sẽ không đáp máy bay rời đi.” Thẩm Thắng khẳng định nói với Tiết Hành, “Hắn tuyệt đối sẽ không để Tĩnh Chi tìm thấy.”

“Ta biết” Tiết Hành cười khổ, “Tĩnh Chi cũng có thể nghĩ đến.”

Nắng sớm mờ mờ, ánh mặt trời màu vàng cất ra sương mù màu trắng, chiếu vào bể nước trên đình viện. Tiết Hành tung thức ăn cho cá, cá chép rục rờ trong nước dòn dập bơi tới tranh nhau đồ ăn.

Ngoài đình yên tĩnh, Tiết Hành nhìn cảm lý, ánh mắt ôn nhu, những con cá chép cảm lý này là Thẩm Thắng nuôi, chỉ chớp mắt đều lớn như vậy.

“Triệu Đình (con trai bạn Thẩm Thắng đấy) trước đó vài ngày viết phong thư, nói tết xuân muốn trở về ở cùng chúng ta, hắn cũng có chút nhớ nhà.” Thẩm Thắng ngồi xổm ở bên cạnh Tiết Hành, cũng nắm một vốc đồ ăn, một hạt một hạt dụ dỗ cá chép trong nước, “Chỉ là năm nay đến cùng vẫn là thiếu người ”

“Ừ” Tiết Hành đáp một tiếng.

Thẩm Thắng như là nhớ tới cái gì, nở nụ cười: “Trước đây cho là chúng ta không thể ở cùng nhau, kết quả vẫn là ở bên nhau. Điều xem trọng nhất là Lộ Trung với Văn Chiêu, tự nhỏ đầm ấm mật mật, hiện tại cũng thế, chỉ là đáng tiếc Triệu Gia, Tĩnh Chi. ”

“Cũng không có cái gì đáng tiếc ” Tiết Hành cầm trong tay đồ ăn cho cá toàn bộ quăng vào trong nước, cảm lý lập tức bơi lại: “Mỗi người có một số mệnh riêng.”

“Ta còn nhớ người dạy ta xướng (Mẫu Đơn đình) a” Thẩm Thắng khẽ ngâm nga “Tiểu xuân hương, một loại ở người nô trên. Hoa các bên trong từ ruộng chiều, tỷ nương hành, làm chu điều phấn, thiếp thúy niêm hoa, quán hương về trang đài bàng. Cùng hân lý thêu giường, cùng hân thiêu dạ hương, tiểu thon thả ăn chính là phu nhân trượng... .. Mộng về oanh chuyển, loạn sát thì giờ khắp cả, người lập tiểu đình thâm viện. Chú tận trầm yên, quăng tàn thêu tuyến, nhắm kim xuân quan tình tự năm ngoái. Hiểu đến vọng đoạn mai quan, túc trang tàn. Người nghiêng Nghi Xuân kể vừa lúc bằng lan. Tiễn không ngừng, lý còn loạn, muện tự dừng. Đã dặn dò thúc hoa oanh yến mượn xuân xem. Búi tóc thôi sơ còn đối với kính la y muốn đối tăng thêm hương” Xướng xong một đoạn, có chút mỉm cười liếc Tiết Hành một chút: “Chính là giấc mộng kinh hoàng này dù sao cũng sẽ không.”

“Nguyên lai xá Tử Yên hồng mở khắp cả, tự như vậy đều đưa ra cảnh tượng đồ nát. Lương Thần Mỹ Cảnh làm sao thiên, thưởng tâm chuyện vui nhà ai viện hướng phi mộ quyển mây tia thúy hiên. Mưa bụi phong mảnh, khói sóng họa thuyền. Cẩm bình người quá nhìn ra này thiếu quang tiện!”

“Nguyên lai xá Tử Yên hồng mở khắp cả, tự như vậy đều đưa ra cảnh tượng đồ nát. Lương Thần Mỹ Cảnh làm sao thiên, thưởng tâm chuyện vui nhà ai viện ”

Trong lúc giạt mình thật giống lại trở về mấy năm về trước, vẫn là ở trong sương phòng kia, muốn đến hoàng hôn, ánh mặt trời màu vàng, mặt đối mặt ngồi, hát một khúc (Mẫu Đơn đình). Chỉ đợi toàn bộ (Mẫu

Đơn đình) diễn xong, ánh đèn rực rỡ đã sáng từ lâu, sương mù dần dần bao phủ, yếu điệu thướt tha đến uồn lượn quần quanh. Tâm tư của hai người lúc đó khác nhau, không thể nhu tình mật ý như hiện tại.

Bên này Thẩm Thắng Tiết Hành hai người hừ nhẹ (Mẫu Đơn đình), bên kia Lộ Trung Văn Chiêu lại đang phiền não sự tình gặp phụ mẫu, cũng không biết tại sao, Lộ lão gia tử lại đổi tính, kiên trì muốn trưởng bối hai nhà Lộ Thiệu chính thức gặp mặt, bất kể nói thế nào cái này cũng coi như chính thức thừa nhận quan hệ của bọn họ.

Chỉ là...Lộ Trung nghĩ đến hình tượng như thần mặt đen của cha mẹ mình liền khiếp đảm ba phần, hần tuy rằng không sợ lão già, thế nhưng lão già trở nên nghiêm túc vẫn có mấy phần khí thế, phụ thân của Văn Chiêu lại càng không cần phải nói, đây là Thái Sơn của mình. Nghĩ tới đây, Lộ Trung không khỏi bắt đầu cười hắc hắc, bên trong đôi mắt đậm tà đầy vui sướng, ôn nhu giống như có thể tràn ra nước.

Văn Chiêu đang thu thập thư phòng, vách tường bốn phía thì ba phía là tủ sách lớn, tràn đầy các loại thư tịch, có một chút đều chưa từng xem đến, nhợt nhạt tích đầy tro bụi.

Lấy ra một quyển sách nặng trĩu, Văn Chiêu có chút kinh ngạc bên trong kẹp một bức phác họa.

Trang giấy ố vàng, hiển nhiên là có chút cũ, có nhiều chỗ bút chì cũng đã nhòe đi, nhưng vẫn có thể thấy sự cẩn thận cùng dễ tâm của người vẽ.

Người trong bức họa là Văn Chiêu.

Văn Chiêu xoay người đem bức họa cho Lộ Trung xem, Lộ Trung nhìn thấy thì cuống lên, đây không phải là bức họa trước đây mình lên lút vẽ sao, làm sao ngày hôm nay lại để cho Văn Chiêu thấy được rồi? Gấp đến độ hần muốn đoạt lại, tốt nhất lấy đem đốt!

Văn Chiêu ôn nhu bỗng có chút kiên trì, kiên quyết muốn giữ bức họa này lại, hần khoa tay nói với Lộ Trung: Đây là người vẽ, không thể vứt.

Thấy Lộ Trung còn có ý tứ muốn tiêu hủy, Văn Chiêu sụ mặt, tức rồi: Vẽ chính là ta, ta nói không cho vứt thì không cho vứt!

“Được được, không vứt không vứt” Lộ Trung bận bịu hồng “Người thích thì ta vẽ cho người, đừng nói một bức, coi như mười tám bức cũng không thành vấn đề”

Văn Chiêu nở nụ cười, hài lòng cất kỹ bức họa, tiếp tục thu thập thư phòng.

Bức họa kia vẽ không được tốt lắm, bút pháp cũng có chút ngổn ngang, đánh bóng sáng tối cũng không xử lý tốt, thế nhưng, đây chính là Lộ Trung vẽ, dưới con mắt của Văn Chiêu cũng đã rất tuyệt vời rồi.

Đúng, bất luận đồ vật như thế nào, ở dưới con mắt người coi trọng người thì đó chính là tốt nhất thiên hạ, nếu như đối phương làm sao đối với người cũng không hài lòng, như vậy không phải người làm được chưa đủ tốt, mà là đối phương không đủ yêu thích người, cho dù người là nhân vật giống như thần tiên trên trời, hần cũng có thể lấy ra sai lầm.

Ai, cầm tay ta, ràng buộc ta nửa đời điên cuồng; Ai, hôn môi ta, ngăn trở ta nửa đời lưu ly; Ai, xoa nhẹ mặt ta, an ủi ta nửa đời đau thương; Ai, hướng về ta, làm tan chảy ta nửa đời băng sương; Ai, nâng đỡ bả vai ta, xua đuổi ta một đời vắng lặng; Ai, gọi tâm của ta, che đậy ta một đời lẩn lát; Ai, giận ta mà đi, để lại ta một đời độc thương; Ai, có thể hiểu được ý của ta, khiến cho ta đời này không hối tiếc; Ai, có thể giúp ta cánh tay, ngang dọc vạn năm vô song; Ai, có thể khuynh ta tâm, tác đất giống như hư không; Ai, có thể chôn vùi buồn đau của ta, cười thiên địa hư vọng, ta tâm cuồng. Y, bao phủ đôi môi ta, trừ bỏ ta kiếp trước lưu ly; Y, ôm ta trong ngực, Trừ ta kiếp trước tùy tiện. Chắp tay, cùng người mê ngàn sinh; hôn nhẹ mắt, bạn người vạn thế luân hồi. Chắp tay, cùng người một đời gian nan vất vả; hôn nhẹ mắt, tặng người một đời thâm tình. Ta, dặt tay ngọc của người, thu người đời này hết thấy; ta, vỗ cái gáy thanh tú của người, chặn người đời này mưa gió. Ta, vén tóc đen, vén một đời tình ý; Ta, chắp tay, cùng đi hết một đời tình trường; Từng, lấy phụ tên, miễn người một đời sầu bi; Từng, thương tình, chúc người một đời bình an.

END.

28. Chương 28: Phiên Ngoại 1: Tiết Tĩnh Chi – Triệu Gia

Tiết Tĩnh Chi trước nay đều trầm mặc ôn nhu, ở trường thường được rất nhiều nữ sinh quý mến, bất luận người khác nói gì, hắn đều chỉ khẽ mỉm cười, không nói một câu gì. Điểm này khiến Triệu Gia rất bất mãn, hắn cảm thấy Tiết Tĩnh Chi thật giả dối, giả chết đi được!

Vì lẽ đó, hắn thường cố ý làm khó dễ Tiết Tĩnh Chi, đặc biệt thích vào buổi tối giả quỷ dọa Tiết Tĩnh Chi, vừa vặn bọn họ ở chung kí túc xá, lần này liền thuận tiện,...Nói thí dụ như... Nửa đêm phủ thêm ga trải giường màu trắng, xoa chút thuốc màu màu đỏ bỏ tới giường Tiết Tĩnh Chi.

Tiết Tĩnh Chi ngủ rất sâu, Triệu Gia vừa thò đầu vào, Tiết Tĩnh Chi đột nhiên mở mắt kêu: “Quỷ a!!!”. Triệu Gia lẩn lộn chạy ra ngoài, hồng rỗi, sao cửa lại bị khóa lại?

“Ngủ ngon.” Tiết Tĩnh Chi cười híp mắt xem Triệu Gia dùng sức lay cửa.

“Ngủ ngon cái đầu người.”

Triệu Gia thề thù này nhất định phải báo.

Thế nhưng sau khi bị Tiết Tĩnh Chi dọa mấy lần, sau đó Triệu Gia yên tĩnh hẳn, thế nhưng nhìn Tiết Tĩnh Chi càng ngày càng không vừa mắt.

“Không có việc gì lớn lên lại trắng như vậy làm gì, lại không thể đem ra ăn.”

“Còn mặc âu phục, giả làm đại nhân.”

“Không phải được nhận học bổng thôi sao... Còn muốn mời ta ăn cơm... Ai hiếm có a! Ta muốn ăn tôm hùm to nhất!”

Một đường toàn những trò đùa trẻ con... Tiết ca với Triệu ca thành công tốt nghiệp... Sau đó

“Ta sắp sang Tây Phương du học, nhớ viết thư cho ta đấy.” Tiết Tĩnh Chi lấy ra một tờ giấy viết thư thật tinh xảo: “Đây là ta chọn.”

“Thật là phiền.” Trong miệng tuy không ngừng lầm bầm bất mãn nhưng Triệu Gia vẫn nhận lấy giấy viết thư, từ đây bắt đầu báo cáo tình hình của bản thân cho kẻ mình thấy đáng ghét nhất mà không hay.

“Chết tiết, rốt cuộc bao giờ mới trở về.” Thế nhưng Triệu Gia lại viết trên thư là: “Ở nước ngoài đã lâu, không biết ở đó có nhớ nhà không?”

“Ta đây là biểu hiện bồn đại gia hiểu lí lẽ.” Triệu Gia ở trong lòng tự giải thích.

Triệu Gia gần đây được một nữ sinh tỏ tình, hắn kinh ngạc: “Người sao lại thích ta?”

Tiểu nữ sinh: “Sư huynh trông rất ôn nhu.”

Ôn nhu? Triệu Gia cảm thấy chính mình chắc đang cảm nhiễm phong hàn... Không nghe lầm chứ...

“Người người nói là Tiết Tĩnh Chi... Ta là Triệu Gia.” Tuy rằng rất xấu hổ, nhưng hắn không muốn người khác nhầm lẫn hắn thành Tiết Tĩnh Chi.

Tiểu nữ sinh dùng sức gật đầu: “Ta biết!”

“Vậy người...”

Còn chưa nói hết liền bị tiểu nữ sinh cắt lời: “Có lần thấy đứng dưới tán cây, cảm thấy đáng vẻ sư huynh thật ôn nhu.”

“Ồ.” Triệu Gia gật gù: “Ta hiện tại sắp tốt nghiệp rồi, vì thế...”

“Không sao, ta sẽ chờ sư huynh.”

Nhìn bóng dáng nữ sinh đã đi xa, Triệu Gia cảm thấy, sau khi Tiết Tĩnh Chi rời đi, hình tượng của mình trở nên nổi bật hơn... Cảm giác này thật tốt...

Mấy tháng này Triệu Gia trôi qua rất thuận buồm xuôi gió, liền việc viết thư cho Tiết Tĩnh Chi cũng đều quên, dù sao viết thư cũng không có hồi âm, lãng phí thời gian. Cuối cùng Triệu Gia không còn bận khoản việc này nữa.

Trong thời gian đó Triệu Cũng đổi kí túc xá một lần, kí túc xá ở cùng Tiết Tĩnh Chi trước kia thỉnh thoảng có chuột, ban đêm gặm gỗ rất ồn, ngủ cũng không yên, ở trường quân đội tốt thì tốt thật, nhưng điều kiện quá khổ.

Nữ sinh tỏ tình lần trước tên là Hoàng Tĩnh Di, con gái của Hoàng lão gia tử, Hoàng gia tuy rằng ở giới chính trị không có ảnh hưởng gì lớn thế nhưng ở giới văn nghệ lại là Thái Sơn Bắc Đẩu, nói chung cùng Hoàng Tĩnh Di hẹn hò, Triệu Gia cũng khá là chủ động, thế nên khi tiểu cô nương nhờ hấn khuôn đồ thì hấn cũng không có từ chối.

Cùng Hoàng Tĩnh Di giao du nhiều lần, cảm thấy Hoàng gia gia giáo rất tốt, ăn nói lại khéo léo, ở cùng nàng rất là thoải mái, vì thế khi Triệu Gia đi mua sách nhìn thấy một quyển tạp chí văn nghệ lưu hành liền mua tặng, tiểu lễ vật là cần phải có.

Ra khỏi nhà sách vừa vặn gặp xe của Tiết gia đi qua, người ngồi phía sau Triệu Gia thấy thật quen thuộc, chẳng phải đó là Tiết Tĩnh Chi sao, sao hấn lại trở về?

Vốn tưởng Tiết Tĩnh Chi về rồi sẽ đến gặp mình, nhưng mấy ngày đều không thấy, Triệu Gia liền đem việc này ném ra sau đầu. Vừa vặn hôm nay là chủ nhật, Triệu Gia thấy khí trời sáng sủa, mát mẻ liền mời Hoàng Tĩnh Di ra ngoài chơi. Nhưng là nàng đáp lời nói trong nhà có khách quý, phụ thân không cho nàng ra ngoài chơi, không bằng sư huynh đến nhà nàng chơi là được.

Triệu Gia ngẫm lại cảm thấy cũng được, tuy rằng Triệu gia với Hoàng Gia không phải thâm giao, nhưng hấn với Hoàng Tĩnh Di kết giao cũng không sao cả.

Hoàng Gia trạch viện không lớn nhưng bố trí rất sạch sẽ, hoa viên quản lí cũng rất đẹp, Tĩnh Di có chút đắc ý: “Hoa viên nhà ta đều do ta thiết kế đó.”

“Rất đẹp.” Triệu Gia tán dương từ nội tâm.

“Đúng rồi, người đoán xem là ai đến nhà ta?”

Triệu Gia nở nụ cười đáp: “Sao ta biết được?”

“Là Tiết Tĩnh Chi sư huynh nha.”

Triệu Gia còn chưa kịp phản ứng thì Tĩnh Di đã nói tiếp: “Sư huynh đến rồi.”

Triệu Gia ngơ ngác xoay người, giật nhẹ khóe miệng: “Đã lâu không gặp a.”

Tiết Tĩnh Chi mặc thường phục, khuôn mặt tuần lãng kết hợp với áo lông màu lam nhạt làm nổi bật lên khí chất tao nhã, hấn cười nói: “Xác thực đã lâu.”

29. Chương 29: Phiên Ngoại: Thất Tịch

Một ngày nào đó, Văn Chiêu cảm thấy thật tẻ nhạt, Lộ Trung đã đi Đồng thành nói chuyện làm ăn, hấn cũng không biết nên làm gì bây giờ. Cái này đại khái chính là tương tự trong truyền thuyết đi. Văn Chiêu thay đổi quần áo, định đến gặp Thẩm Thăng, dù sao cũng đang rảnh rỗi, ra ngoài đi dạo cũng rất tốt.

Vừa tiến vào Tiết phủ liền thấy hoa mẫu đơn đỏ rực tràn ngập hoa viên, Thẩm Thăng đang ngồi bên bàn đá uống trà, bên cạnh là Triệu Gia – người bỏ đi đã lâu vừa mới bị Tiết Tĩnh Chi lừa được cùng trở về, trước mặt là mấy mâm điểm tâm tinh xảo, đủ loại hình dáng.

“Hôm nay thật có hứng, mọi người đều đến đủ cả rồi.” Triệu Gia chọn một khối điểm tâm lên thưởng thức, cảm thán nói: “Tay nghề của sư phụ làm điểm tâm càng ngày càng tinh tiến.” (Tất cả tiểu thụ đều đủ cả rồi!!!)

“Đây là điểm tâm của Vạn Hoà lâu, Tiết Hành nói sắp đến Thất tịch nên mua một ít về cho ta ném thử, nếu thấy ngon thì Thất tịch hẳn sẽ tự tay làm cho ta.” Thẩm Thắng vừa giải thích, vừa chọn mấy khối điểm tâm đưa cho Văn Chiêu: “Người cũng ném thử đi.”

Văn Chiêu suýt chút nữa thì nghẹn, vội vã bỏ điểm tâm xuống, đánh thử thế khoa tay ý nói: “Tiết tam thiếu tự tay làm điểm tâm?”

Triệu Gia cũng hơi giật mình, đây, đây là Tiết tam thiếu ư?

Thẩm Thắng ngồi đối diện, cõi lòng đầy chờ mong nhìn bọn họ, chỉ chờ bọn hắn kinh ngạc, khối điểm tâm chính mình vừa mới chọn xem ra ăn rất ngon, còn không kịp nuốt xuống, liền có chút đắc ý nói: “Nhà các người dự định làm thất tịch thế đây?”

Văn Chiêu vừa nuốt xuống một khối điểm tâm nhỏ hình hoa sen, liền chân thành, khẩn thiết khoa tay nói: “Tiết tam thiếu quả thực khác với tất cả mọi người.”

“Đó là đương nhiên!!!” Thẩm Thắng đặc biệt tự hào nói: “Các người về nhà cũng làm cho Lộ Trung với Tinh Chi ăn chứ, phỏng chừng trước Thất tịch bọn hắn có thể trở về đây.”

Văn Chiêu vẻ mặt khó xử, Triệu Gia có chút đồng tình: “Phỏng chừng Lộ Trung....có thể.... đem.. Văn Chiêu trực tiếp làm ở trong phòng bếp...”

Triệu Gia vừa nói như thế Thẩm Thắng cũng nghĩ đến tính tình Lộ Trung... Hắn cũng đồng tình nói: “Quả thật, Văn Chiêu, ta hiểu người tính tình ôn nhu, thế nhưng quá ôn nhu liền chiều hư Lộ Trung đấy.”

Văn Chiêu hơi co rúm lại, nhúc nhúc khoa tay nói: “Vậy ta nên làm như thế nào đây?”

Triệu Gia thâm trầm lắc đầu một cái, chột cấn áo rách: “Ta xem người đời này là không xong rồi, với tính tình của Lộ Trung, phỏng chừng người không thể trấn áp được đâu, thế nhưng trên đời này không có chuyện gì là không thể, ta xem người vẫn là bộc phát một, cho hắn biết người không ý lại vào hắn, như vậy hắn mới không chán người.”

Văn Chiêu lặng im, trong lòng nghĩ về chính mình với Lộ Trung, chính mình dường như vẫn luôn được Lộ Trung bảo bọc, hơn nữa mọi yêu cầu đều muốn gì được đó.... Lâu dài, quả thực sẽ nuôi thành tính tình ý lại, như vậy sao được, huống chi ngày Thất tịch trọng yếu như vậy mà Lộ Trung cũng không nói sẽ sớm trở về, xem ra chính mình phải cố gắng dạy dỗ hắn.

Mãi mới chờ tới hôm Lộ Trung trở về, Văn Chiêu không để hắn ôm một cái liền đẩy ra, khoa tay nói: “Mấy ngày nữa là Thất tịch rồi.”

“Ồ.”

Văn Chiêu không ngừng cố gắng khoa tay: “Tiết tam thiếu làm điểm tâm cho Thẩm Thắng.”

“Ừm.”

Rửa tay làm canh hầm đi!!! Văn Chiêu hầu như muốn điên.

Lộ Trung giương mắt nhìn hắn, một đôi mắt dâm tà nhưng tràn đầy thâm tình: “Ta làm sao có khả năng thua Tiết Hành được, không phải là làm bát canh hầm thôi ư, chờ đấy.”

Nhìn Lộ Trung nhanh chóng rời đi, Văn Chiêu cũng không biết nên làm gì, nhưng hắn ngẫm lại, Lộ Trung xưa nay quen được người khác chăm sóc, một chén canh thì một chén canh, dù sao cũng hơn không có cái gì.

Nhưng Văn Chiêu chờ thật lâu cũng không nhìn thấy Lộ Trung đi ra, rốt cục không nhịn được cũng đi vào nhà bếp, vừa vào nhà bếp liền nhìn thấy Lộ Trung ngơ ngác đứng sờ, Văn Chiêu nhẹ nhàng vỗ hắn một cái, Lộ Trung lấy lại tinh thần nói: “Văn Chiêu, nhóm lửa làm thế nào?”

Văn Chiêu nhìn hắn hồi lâu, quả thực là muốn cười mà không cười nổi, đành khoa tay nói: “Không có gì, để ta làm cho.”

“Văn Chiêu” Lộ Trung oan ức ôm lấy hắn: “Không thể làm canh hầm cho người rồi.”

Văn Chiêu ôn nhu vỗ vỗ lưng hắn, bên tai truyền đến tiếng cười khê: “Nhưng ta làm cho ngươi một bát mì trường thọ, ngày hôm nay cũng là ngày sinh nhật nha.”

Văn Chiêu suýt chút nữa cũng quên, hắn sinh ra vào ngày Thất tịch.

Kỳ thực làm canh hầm chỉ là nhất thời hứng khởi, trong đáy lòng chỉ hi vọng có thể cùng trước mắt người này vĩnh viễn ở bên nhau, vĩnh viễn không chia cách.

Trên bàn ăn trầm mặc, Tiết Tĩnh Chi nhìn Triệu Gia, Triệu Gia nhìn Tiết Tĩnh Chi.

Vẫn là lặng im....

Sau đó lặng im lan tràn....

Càng ngày càng lặng im.....

Rốt cục..... Triệu Gia mở miệng.....

“Ta thấy hay là chúng ta đi câu lạc bộ uống rượu.”

“Được!”

“Không say không về.”

“Được!”

“Vậy đi thôi.”

Hai người thay đồ rồi vui vẻ ra ngoài

Tiết Hành như thường lệ cùng Thẩm Thắng dùng bữa tối, trên bàn ngoại trừ đồ ăn mà song phương đều yêu thích còn có điểm tâm Tiết Hành tự mình làm, Thẩm Thắng xem đi xem lại, hồng nhật, vẻ ngoài không sai a....

Rốt cục Tiết Hành không nhịn được, thế nhưng chưa kịp mở miệng hỏi dò, Thẩm Thắng đã giải thích: “Ngày hôm nay là Thất tịch, người làm cái này khiến ta rất cảm động.” Hắn dừng một chút, tiếp theo một bộ cảm khái vô hạn: “Ta phỏng chừng chỉ có người thật sự làm điểm tâm cho ta, Lộ Trung với Tiết Tĩnh Chi chắc còn không biết làm thế nào.”

Tiết Hành nhất thời bị nghẹn lại, đành nói: “Thất tịch hẳn là sẽ khác. ”

Chỉ thấy Thẩm Thắng thần bí nói: “Ta dám đánh cược.”

Tiết Hành cũng không biết nói cái gì mới tốt ...

Tiết Hành lại rót một chén rượu cho Thẩm Thắng: “Hôm nay là ngày tốt, uống nhiều một chút đi.”

“A?” Thẩm Thắng mờ mịt, không phải chỉ là Thất tịch thôi sao... Lại cũng không phải là ngày bọn họ kết hôn.....

“Ta hình như uống hơi nhiều rồi.” Thẩm Thắng phát hiện tầm mắt có chút mơ hồ không rõ.

Tiết Hành tiện tay cầm chén rượu trước mặt uống một hớp, hắn hơi nhíu nhíu mày: “Rượu này độ cồn hơi cao đấy.”

“Ta tùy tiện chọn từ hầm rượu đấy.” Thẩm Thắng không để ý lắm lại uống một chén rượu nữa.

Tiết Hành gật đầu không nói, chỉ đem rượu trong chén uống tiếp, hai người nhàn nhàn huyên một hồi, Thẩm Thắng càng ngày càng cảm giác ánh mắt Tiết Hành nhìn mình trở nên sâu không lường được, giống như hố đen, đem hắn cuốn vào, Thẩm Thắng lắp bắp hỏi: “Người, người làm sao vậy?”

Tiết Hành nhìn hắn, một tay chống đầu, lặng im không nói.

Thẩm Thắng cảm thấy kỳ quái, đưa tay sờ trán Tiết Hành: “Không thoải mái sao?”

Tiết Hành bỗng nhiên bắt được tay của hắn, dùng sức ôm ngang Thắm Thăng, cặp mắt cười nói: “Ta say rồi.”

“Say rồi à.” Thắm Thăng cười nói: “Thật là đúng dịp, ta cũng say rồi.”

“Đúng đấy.”

Tiết Hành đột nhiên cúi người, hôn Thắm Thăng thật sâu, Thắm Thăng nhẹ nhàng tránh một cái, liền quen thuộc, tự nhiên đáp lại tình ý của hắn, hương rượu nhàn nhạt giao hòa.

Dưới trường màn, Thắm Thăng thở dốc ôm lấy Tiết Hành: “Người không say.”

Tiết Hành vẽ mặt thông dong, thản nhiên gật đầu: “Ta chỉ là ——” Hắn vươn mình một cái đem Thắm Thăng ép dưới thân, bên tai ôn nhu lưu luyến thấp giọng nỉ non: “Ta chỉ là mượn lực rượu mà thôi.”

Một khắc xuân tiêu....

30. Chương 30: Phiên Ngoại 3

Ngắn manh văn.

Chương 1:

“Tiết Hành, Tiết Hành, Tiết thân ái...” Thắm Thăng vẫy vẫy bàn tay nhỏ chạy tới.

Người bạn nhỏ Tiết Hành cười nhẹ nhàng: “Làm sao?”

“Ta đã nói với người nha” Thắm Thăng chớp chớp con mắt to, trong veo như nước: “Ta vừa mới đem súng lục của người rơi vào WC...”

“Vì lẽ đó?”

“Nó bị kẹt lại” Thắm Thăng xoay một vòng “Người có thể thay thành cái thùng gỗ”

“...”

Chương 2:

“Tiết Hành, Tiết Hành, Tiết Hành ta đã nói với người nha, vừa nãy ta không cẩn thận rút mất cây dưa chuột của người”

“...”

“Sau đó ta liền trồng một cây khác”

“...”

“Thế nhưng ta tưới nước nhiều quá”

“Vì lẽ đó nó lại chết rồi đúng không?”

Thắm Thăng ngạc nhiên đáp lời: “Người thật thông minh”

Chương 3:

Thắm Thăng mấy ngày nay có chút hậm hực, Tiết Hành bất đắc dĩ không thể làm gì khác là hổng hắn: “Làm sao, ta mang người đi ra ngoài đi dạo.”

“Không muốn.”

“Nguyên nhân?”

“Ta có chút buồn nôn, muốn nôn.”

Tiết Hành vô lực đỡ đầu: “Ý của người là người mang thai.”

“Chẳng lẽ không phải sao” Thắm Thăng một mặt sợ hãi.

“...Vậy thì là đúng rồi”

“Tiết Hành người cái ngu ngốc!!! Ta là nam!!! Ta làm sao có khả năng mang thai!!!”

“ ... ”

Chương 4:

Văn Chiêu không biết nói chuyện là cho Thẩm Thắng có chút không dễ chịu, câu thông chính là cái vấn đề lớn, suy nghĩ mấy ngày rồi cuộc có biện pháp...

“Điều này cũng có thể?” Lộ Trung nhìn Thẩm Thắng cầm một đồ vật kỳ lạ khoa tay, như là cây củ cải gì đó a, cà a, dưa chuột a, hoa cúc a... Rất nhiều...

“Bọn họ đến cùng đang nói chuyện gì?” Lộ Trung nhìn thấy Văn Chiêu cười đến vô cùng vui vẻ.

“Người về trường học một lần nữa học mấy năm là được.” Tiết Hành đầu đầu, những thứ này Thẩm Thắng đến cùng là nhìn thấy ở nơi nào a...

Nói chung, câu thông cái gì hoàn toàn không là vấn đề a

3

~Chương 5:

“Tiết Hành, sau này ta gọi người Hành Hành có được hay không?”

Tiết Hành bình tĩnh lật qua một trang văn kiện...

“Hành Hành?”

“Thẩm Thẩm”

Thẩm Thắng đồng chí hoàn toàn thất bại.

Tác giả có lời muốn nói: ta động kinh, độc giả không muốn ghét bỏ ha

~PS: cho nghiệm thu tàng cùng nhấn lại a

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-huu>